

Tuyệt Sắc Yêu Phi

Contents

Tuyệt Sắc Yêu Phi	2
1. Chương 1: Xuyên Không “kinh Điển” Nhất (Thượng)	2
2. Chương 2: Xuyên Không “kinh Điển” Nhất (Hạ)	4
3. Chương 3: Ta Là Sứ Nữ???	7
4. Chương 4: Thì Ra Là Như Vậy!	9
5. Chương 5: Hóa Ra Ta Không Được Sủng!	11
6. Chương 6: Tìm Sư Phụ Cho Mình!	14
7. Chương 7: Gặp Nhu Phi	16
8. Chương 8: Chân Tướng Bị Thương!	18
9. Chương 9: Ác Chính Tiểu Hoàn	21
10. Chương 10: Ta Đứng Hàng Thứ Mười!	24
11. Chương 11: Quả Nhiên Ta Là Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân!	26
12. Chương 12: Mỹ Nhân Mẫu Thân Đến Gặp Ta!	29
13. Chương 13: Soái Ca Đây Là Của Ta?	31
14. Chương 14: Trêu Ghẹo Soái Ca Lành Khốc	32
15. Chương 15: Cuộc Sống Vui Vẻ Hạnh Phúc!	34
16. Chương 16: Đều Là Tranh Nguyệt Dạ!	36
17. Chương 17: Ai Muốn Thị Tẩm Thì Làm!	39
18. Chương 18: Yêu Nghiệt Đây Không Đơn Giản!	41
19. Chương 19: Ta Chính Là Tham Tiên, Thì Sao!	43
20. Chương 20: Vì Lời Hứa, Ta Nhịn!!!	45
21. Chương 21: Trên Giường Giấu Soái Ca	48
22. Chương 22: Hồng Hạnh Vượt Tường???	50
23. Chương 23: Ta Là Sủng Phi, Ta Sợ Ai?	52
24. Chương 24: Thái Hậu Hiền Lành Đáng Yêu	55
25. Chương 25: Huyền Nhi Bị Bắt Nạt!	57
26. Chương 26: Haha, Ta Thắng Quan!	59
27. Chương 27: Ba Ngàn Sủng Ái Một Thân!	62
28. Chương 28: Vũ Điện Khuynh Quốc Trong Thọ Yến Thái Hậu	64
29. Chương 29: Ngạc Nhiên Vô Cùng, Ôi!	65
30. Chương 30: Thiết Lập Viên Soái Ca!	67
31. Chương 31: Trời A, Quả Là Mĩ Nam!	69
32. Chương 32: Sao Lại Đánh Lén Ta?	71
33. Chương 33: Ai Là Kẻ Hạ Độc?	73
34. Chương 34: Ra Tay Quá Nặng	76
35. Chương 35: Cãi Nhau	78
36. Chương 36: Khó Bề Phân Biệt	80
37. Chương 37: Phong Ba Phế Hậu	82
38. Chương 38: Đau	84
39. Chương 39: Lỡ Mất Dịp Tốt	86
40. Chương 40: Bỏ Người Đây, Thì Sao?	88
41. Chương 41: Ta Thành Cô Nhi!	90

42. Chương 42: Cự Tuyệt	92
43. Chương 43: Tình Yêu Của Người, Ta Khinh!	94
44. Chương 44: Nghe Lén Chân Tướng	95
45. Chương 45: Tình Lạnh Lòng Đau	97
46. Chương 46: Nỗi Đau Mất Huyền Nhi	99
47. Chương 47: Giết Không Tha (Thượng)	101
48. Chương 48: Giết Không Tha (Hạ)	103
49. Chương 49: Hỏa Thiêu Sắc Điệp Cung	105
50. Chương 50: Từ Nay Về Sau, Mãi Là Người Lạ	107

Tuyệt Sắc Yêu Phi

Giới thiệu

Tình hình là vào một ngày đẹp trời, khi Vân Hiểu Nguyệt mở cửa, lập tức hứng ngay một ám khí, ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-yeu-phi>

1. Chương 1: Xuyên Không “kinh Điển” Nhất (Thượng)

Phần 1: Hoàng cung “Ái! Đau quá, chết tiệt, là kẻ nào không có mắt quăng tất thối bay đầy trời, hại ta từ cầu thang lao thẳng xuống đất. Nếu để ta điều tra ra, ta nhất định cho hắn uống canh tất thối!”

Cảm nhận được từ gáy truyền đến một trận đau nhức, Vân Hiểu Nguyệt một bên trong lòng oán hận mắng, một bên chậm rãi xoa mí mắt nặng trĩu lên.

Kỳ quái? Chỉ là ngã cầu thang thôi mà, vì sao ngay cả...cũng đau như vậy? Ô ô ô. . . Đừng nói là làm rách cả màng trinh nha! Không cần, ta còn chưa biết tình yêu thế nào, sao lại mặc danh kỳ diệu bị thất thân đây?

“Huyền Huyền? Huyền Huyền chết tiệt, tao thành ra như vậy, mày cũng không biết chạy lại giúp tao, chờ tao đứng dậy, tao sẽ dần khuôn mặt đẹp của mày đến chết, ày nghĩ việc mà đường nhan! Ôi, đau chết mất!”

Miệng cúi đầu rên rỉ, Vân Hiểu Nguyệt nhìn xung quanh, đánh giá bốn phía.

Hả? New York từ khi nào mở một bệnh viện trang nhã như vậy, sao mình lại không biết? Chắc chắn, rất giống như thật! Xem cái đồng rèm mảnh này, xem chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn cổ này, xem áo ngủ bằng gấm trên người ta này, chính xác là may thủ công, thật xa xỉ!

Ánh mắt tò mò chuyển động, Vân Hiểu Nguyệt đánh giá chung quanh trần nhà, còn có cả bình phong nữa? Còn có gương đồng khó nhìn thừa xưa? Trên tường treo cung nữ đồ, lớp rèm lụa mỏng theo gió nhảy múa, tất cả mọi thứ, ta quả là đang ở một nơi đặc biệt, tuyệt đối là một bệnh viện tư nhân sùng cổ siêu cấp xa hoa!

Hừ! Khăng định là xú tiểu tử Viễn Thần, không bao giờ đổi được tật xấu vừa vào cửa liền cởi tất thối làm phi tiêu ném lung tung! Cổ tình khiến ta như thế này đây, trúng ngay vào mặt, chết tiệt! Chờ ta nghỉ ngơi xong, nhất định không khách khí đối với ngươi! Quên đi, hiện tại vẫn là nghỉ ngơi đã!

Nháy mắt mấy cái, Vân Hiểu Nguyệt cân nhắc bên người mình không một ai. Tiểu Huyền Huyền nhiều chuyện chắc ra ngoài làm việc rồi, ngủ một giấc no nê rồi nói sau! Không nghĩ nữa, mí mắt còn chưa hoàn toàn khép lại đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó, một bóng áo màu lục nhạt chạy vội tới bên giường.

“Nương nương, rốt cục người đã tỉnh! Huyền Nhi sợ muốn chết, ô ô. . .”

Thấy Vân Hiểu Nguyệt trên giường mở to hai mắt, tiểu nha đầu kinh hãi vạn phần, khóc nức lên.

Ách? Nương nương? Cái gì nương nương? Cái bệnh viện sùng cổ quái quỷ này, ngay cả y tá cũng là biến thành nha hoàn sao?

Nhìn nha hoàn mặc sam váy lục nhạt, tóc kết hai bên trước mắt, quả là một tiểu cô nương thanh tú, Vân Hiểu Nguyệt có chút ngây ngốc.

“Cái kia. . . tiểu thư, người đừng kêu tôi như vậy, tôi không quen! Cô có thể gọi tôi là Vân tiểu thư, OK?”

Má ơi, còn gọi mình là nương nương nữa! Vân Hiểu Nguyệt ta rõ ràng là một cô gái xinh đẹp trong trắng, nay biến thành nương nương? Khôi hài!

“Ô ô ô. . . Nương nương, người làm sao vậy? Em là Huyền Nhi, là nha hoàn của người, không phải tiểu thư gì hết! Thái y. . . Trương Thái y. . . Ngài mau tới xem bệnh cho nương nương, có phải người đã trúng tà hay không? Ô ô ô. . .”

Tiểu cô nương vừa khóc vừa kêu.

Vân Hiểu Nguyệt còn không kịp phản ứng, chợt nghe một đợt tiếng bước chân vội vã truyền đến, sau đó có một ông già đầu đội mũ quan, mặc áo dài màu đen, tay ôm một hòm thuốc chạy vội vào!

“Hạ quan Trương Phi, tham kiến Điện phi nương nương!”

Lão già râu bạc buông hòm thuốc xuống, run rẩy quỳ xuống dập đầu!

“Trương Phi? Ôi, tên rất buồn cười!” Vân Hiểu Nguyệt vừa nghe, nhin không được rên rĩ cười ra tiếng, “Này này, còn đùa gì nữa! Lão gia gia, lão lớn tuổi như vậy, sao có thể dập đầu? Mau đứng lên, lão vậy sẽ khiến tôi giảm thọ mất!”

Trời ạ! Ai xây cái bệnh viện này vậy, thật tài tình! Đợi lát nữa nhất định phải trông thấy viện trưởng thiên tài kia!

“Oa. . . Trương Thái y, nương nương nhà chúng ta thật sự là bệnh không nhẹ, ngài mau xem bệnh cho nương nương!”

Tiểu nha đầu nghe vậy, gào khóc, kéo lão Thái y đến trước giường, kéo rèm vải một bên ra!

“Điện phi nương nương, đắc tội !”

Lão Thái y lau mồ hôi, ngón tay đặt trên cổ tay của Vân Hiểu Nguyệt dò mạch.

Bắt mạch? Thú vị thật! Nhớ lại khi mình ở tổ chức, cũng từng học qua! Bắt quá, thứ mình học là làm như thế nào để lợi dụng gân mạch thành cách giết người vô hình, chứ không học bắt mạch cứu người thế này! Chưa từng thử qua, nếu có cơ hội, có thể sẽ học! Vân Hiểu Nguyệt từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ, cảm giác thật mệt mỏi. Chết tiệt! Còn gọi Điện phi nương nương cái gì? Rõ ràng bảo ta Trang phi nương nương được(‘Trang’ trong hóa trang, giả trang, đóng kịch)! Rồi hơi! Thôi quên đi, chờ ta có tinh thần nhất định thảo luận vấn đề này! Ta bây giờ đầu thật đau, thân thể cũng đau, chỉ muốn ngủ một giấc!

“Nương nương, xin hỏi người còn có nhớ vì sao tối hôm qua lại bị thương ở gáy không?”

Thật lâu sau, Trương Thái y buông cổ tay của Vân Hiểu Nguyệt ra, thật cẩn thận hỏi.

“Nhớ! Là từ cầu thang ngã xuống nên hôn mê, rất đau! Miễn cưỡng mở mắt, Vân Hiểu Nguyệt mơ mơ màng màng trả lời,

“Ách?” Trương Thái y sững sốt, nhìn tiểu nha hoàn đôi mắt đã đỏ, tiếp tục hỏi: “Nương nương, xin hỏi người có nhớ mình tên là gì không?”

“Vô nghĩa! Vân Hiểu Nguyệt, còn có thể gọi là gì nữa? Trương gia gia, ông có bị làm sao không vậy!” Vân Hiểu Nguyệt kỳ quái liếc nhìn!

“Chuyện này...chuyện này... Nương nương, cho lão hỏi vấn đề cuối cùng, người có nhớ rõ người nhà của người không?”

Trương Thái y mặt mày càng nhăn càng chặt, lại nhẹ nhàng hỏi.

“Người nhà? Tai nạn máy bay, chết sạch rồi! Tôi chỉ có một mình! Được rồi, Trương gia gia, tôi mệt chết đi được, trước ngủ một giấc đã, có gì chờ tôi tỉnh rồi nói sau nha!” Vân Hiểu Nguyệt thật sự chống đỡ không nổi nữa, gục đầu xuống, ngủ ngon lành!

“Ô ô ô. . . Thái y, chuyện này làm sao bây giờ? Nương nương nhà ta sao lại mê sảng nói như vậy? Không biết tối hôm qua thị tẩm, Hoàng Thượng đã làm gì nương nương, khi ta trở lại, nương nương người dính đầy máu, làm ta sợ muốn chết! Ô ô ô. . . Làm sao bây giờ?”

Lôi kéo ống tay áo của Trương Thái y, tiểu nha hoàn khóc rống lên!

“Huyền cô nương, người không muốn sống nữa sao?! Như thế nào có thể nói như vậy?”

Trương Thái y luống cuống ngó nghiêng một hồi mới đứng lên, đôi mắt già nua thương hại nhìn Vân Hiểu Nguyệt đang nhẹ nhàng ngủ, kéo tiểu nha hoàn đi ra ngoài!

“Huyền cô nương! Theo như lão phán đoán, Điệp phi nương nương bị thương ở gáy, làm ất trí nhớ! Sau đó tinh thần lại có chút hoảng hốt, cho nên ăn nói lung tung! Huyền cô nương, chờ nương nương tỉnh lại, nhẹ nhàng kể chuyện cho người, không chừng có thể lấy lại trí nhớ của người cũng nên! Còn nữa, nếu nương nương không khôi phục được trí nhớ, trăm ngàn lần không thể cho người xuất môn, nếu không lỡ gặp phải Hoàng Thượng, bị thương thêm lần nữa, thật sự sẽ không có phương pháp hồi phục được! Đây là phương thuốc uống cùng thuốc trị thương thoa ngoài da, người mau đến Thái y viện bốc thuốc đi!”

Trương Thái y thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu. Nghiệp chướng! Một nữ oa nhi, không biết như thế nào lại biến thành như vậy, đáng thương! Nếu để cho cha nàng biết, trong triều sẽ đại loạn mất, aizz. . .

“Cám ơn Trương Thái y, ngài đi thông thả!”

Tiểu nha hoàn khóc suốt mấy bước tiến bước Trương Thái y, vội vàng phân phó thị nữ một bên hầu hạ tốt nương nương, vội vã chạy đến Thái y viện lấy thuốc !

2. Chương 2: Xuyên Không “kinh Điển” Nhất (Hạ)

Khi tỉnh lại lần nữa, trong phòng đã sáng trưng! Vân Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn nền đỏ hai bên cánh tay N giây, rất cục bị cái phòng khám này khiến cho ngu ngơ!

Quái quỷ! Có cần súng cổ như vậy không? Ta muốn đèn điện! Nền này, chỉ có thời bà nội ta mới dùng, quá lỗi thời! Đúng là dở hơi!

“Huyền Huyền, mày ở đâu?” Yết hầu chưa thông, Vân Hiểu Nguyệt gọi lớn một chút, cảm giác chỗ đau đớn đã tốt hơn nhiều, chính là gáy vẫn đau!

“Nương nương, người đã tỉnh rồi! Có đói bụng hay không? Trên người còn đau hay không? Trương Thái y đã bốc thuốc, em cũng sắc rồi! Trước dùng bữa, sau đó uống thuốc, được không?”

Vẫn là cô gái giả trang nha hoàn buổi chiều vội vã tiến vào, trong tay bưng một chén cháo thơm ngào ngạt.

“Tôi thật sự rất đói bụng đâu! Cô bạn, tên cô là gì?”

Vân Hiểu Nguyệt suy nghĩ một hồi, cô gái vội quỳ xuống trước mặt nàng!

“Nương nương, em gọi là Huyền Nhi, là nha hoàn bên người của nương nương, từ nhỏ đã đi theo người! Người thật sự không nhớ Huyền Nhi sao?”

Tiểu cô nương nói xong, nhin không được rút nước mắt, làm cho Vân Hiểu Nguyệt ngây dại!

“Đợi đã, cô là nói, cô. . . từ nhỏ đã đi theo tôi?”

Chỉ vào mũi của mình, Vân Hiểu Nguyệt la hoảng lên, thanh âm thay đổi!

Như thế nào có thể? Sao ta lại không biết cô! Chuyện gì thế này?

“Ô ô ô. . . Nương nương, Trương Thái y nói, người là vì đụng đầu, cho nên mất trí nhớ! Không sao hết, có Huyền Nhi ở đây, em nhất định sẽ đem chuyện của người nhất nhất nói cho người, cho người nhớ lại! Nương nương, trước dùng bữa, sau đó em nói cho người, được không?”

Cô gái nhỏ lau khô nước mắt, nâng bát cháo lên, cẩn thận muốn bón cho nàng.

“Khoan, tôi tự ăn được!”

Nâng tay đỡ bát cháo, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên phát hiện, trên người mình cứ nhiên mặc áo dài bằng tơ lụa màu đỏ nhạt, tay sờ người mình, ngất! Cứ nhiên ngay cả nội y cũng thay, là một chiếc yếm kỳ quái!

“Chết tiệt! Viễn Thần chết tiệt nhà ngươi, ngươi không vì trả thù ta đem ta cho tới nơi nào đây? Tò mò! Mặc kệ, trước tiên nhét đầy bụng đã rồi nói sau!”

Cầm bát cháo, Vân Hiểu Nguyệt rất nhanh húp xong!

“Huyền Nhi à, đừng đùa tôi nữa, cô nói thật đi, có phải tiểu tử Viễn Thần chết tiệt kia, muốn cô tới đùa giỡn tôi? Đây rốt cuộc là chỗ nào? Gọi viện trưởng của các cô tới gặp tôi!”

Đưa cái bát trống, Vân Hiểu Nguyệt thoải mái tựa vào thành giường, cười tủm tỉm nói.

“Nương nương! Viễn Thần là ai? Huyền Nhi chưa từng nghe thấy tên này! Còn nữa, nơi này là Hoàng cung Thanh Long quốc, người là Điệp phi của Hoàng Thượng, vừa được sắc phong nương nương! Về phần Viện trưởng, người này không có, người lớn nhất chính là Hoàng Thượng, nhưng mà, phi tử không được Hoàng đế bệ hạ triệu kiến thì không được gặp Hoàng Thượng! Nương nương, người không sao chứ!”

Mỗi một câu nói của cô gái, ánh mắt của Vân Hiểu Nguyệt càng ngày càng trừng lớn, đợi cho cô ta nói xong, Vân Hiểu Nguyệt ngu ngốc nhìn!

Thanh Long quốc? Cái gì vậy, là khu du lịch mới ở Trung Quốc sao? Không thể! Còn nữa, nơi này là chỗ nào? Hoàng cung? Tử Cấm thành? Không phải ta không phải tổng bộ “Sát Thủ Minh” ở New York sao? Sao lại ở Bắc Kinh? Hơn nữa, đã là thế kỷ hai mốt, thế nào còn có Hoàng Thượng? Không đúng! Thật không đúng!

Nhanh chóng thu hồi ánh mắt, làm sát thủ phải thật bình tĩnh, nàng nhanh chóng lấy lại nét tươi cười, ngồi thẳng người, Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên hỏi:

“Huyền Nhi phải không? Em nói ta mất trí nhớ? Được, cho dù ta mất trí nhớ, vậy nói cho ta biết, nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Còn nữa, năm nay là năm bao nhiêu? Ta đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lại bị thương ở gáy?”

“Nương nương, nơi này là là Sắc Điệp Cung mà Hoàng Thượng xây cho người, người là phi tử được Hoàng Thượng ba ngày trước sắc phong, là ấu nữ của Vân Thừa tướng đương triều – người có quyền lực tối cao! Đêm qua đến phiên người thị tẩm, nhưng không biết làm sao, người bị đuổi về, đầu đầy máu tươi, khiến Huyền Nhi sợ hãi! Huyền Nhi cũng không biết người đã xảy ra chuyện gì! Đúng rồi, năm nay là Thanh Long năm thứ mười ba, nương nương, người nhớ được gì không?”

Tiểu nha hoàn đứng ở bên giường, thật cẩn thận nói.

“Thanh Long năm thứ mười ba? Ấu nữ của Vân Thừa tướng? Sắc Điệp cung? Thị tẩm?”

Vân Hiểu Nguyệt càng nghĩ càng hãi hùng! Tất cả những thứ này, mình hoàn toàn chưa từng nghe nói, chẳng lẽ nói? Ta xuyên không! Không thể nào, chỉ có loại tiểu thuyết võng lạc mới có thể xuất hiện tình

tiết hư vô mờ mịt vớ vẩn này, nay lại thật sự ứng nghiệm trên người ta? Ta sẽ không thật vậy chứ! Nhưng là, mọi chuyện này phải giải thích như thế nào?

“Như vậy, ta tên là gì?”

Sẽ không là vì tên giống nhau, cho nên linh hồn hoán đổi chứ? Rất nhiều tiểu thuyết đều viết như vậy.

“Nương nương, người tên Vân Nhược Diệp! Người ngay cả tên mình cũng không nhớ rõ sao! Trời ạ! Nương nương, nên làm gì bây giờ!”

Tiểu nha hoàn gấp đến độ muốn khóc!

Vân Nhược Diệp! Vân Hiểu Nguyệt!

Trừ bỏ họ giống nhau, không có gì giống nhau hết?

“Ta bao nhiêu tuổi?”

“16! Người vừa đủ tuổi, đã bị triệu tiến cung làm phi tử, tới hôm qua liền thị tẩm, đây là vinh quang lớn! Nhưng mà. . . Không biết đã xảy ra chuyện gì, người thành ra như vậy! Nương nương, nếu để lão gia, phu nhân biết, sẽ rất đau lòng a! Ô ô. . .”

Nói xong, tiểu nha hoàn lại khóc rống lên!

“Cái gì? 16 tuổi thị tẩm?”

A, trách không được khiến ta đau như vậy, hóa ra là mặc danh kỳ diệu thất thân! Như vậy, cũng chính lúc người gọi là Vân Nhược Diệp bị thương ở gáy, ta ở tổng bộ “Sát Thủ Minh” bị phi tiêu tất thối kia hại theo ngã cầu thang, sau đó chúng ta liền đổi linh hồn? Ta cũng thảm quá đi!

“Ai. . . Cho ta chết đi!”

Vân Hiểu Nguyệt gào thét! Như thế nào lại có chuyện như vậy? Ta bị trúng tất thối, hại ta xuyên không, tuyệt đối là xuyên không ‘kinh điển’ nhất trong lịch sử! Viễn Thần! Ta làm sao để trở về đây? Tiểu tử ngươi hại ta !!!

“Nương nương, người trăm ngàn không cần lo nghĩ trong lòng a! Ô ô ô. . . Người nếu làm sao, Huyền Nhi phải làm sao bây giờ? Lão gia, phu nhân làm sao bây giờ? Người là nữ nhi duy nhất của bọn họ! Còn có công tử, cũng sẽ thương tâm! Ô ô ô. . .”

Nghe thấy Vân Hiểu Nguyệt nói vậy, Huyền Nhi sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin!

Chết tiệt! Tùy tiện nói thôi mà!

“Được rồi, em đứng lên đi! Ta sẽ không chết!”

Quên đi, nếu đã đến đây, trước hết là bồi dưỡng thân mình rồi nói sau! Dù sao cùng lắm là thất thân mà thôi, lúc ấy cũng không phải ta, sao cũng vậy! Hơn nữa, ta ở “Sát thủ minh” cũng chán rồi, coi như là đổi chỗ mới chơi đùa đi! 16 tuổi, so với tuổi thật sự của ta còn nhỏ hơn 10 tuổi, buồn bán lời!

“Thật sự? Thật tốt quá! Nương nương, người trọng thương chưa lành, vẫn là sớm uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi! Chuyện của ngươi, ngày mai em sẽ chậm rãi nói cho người!”

Huyền Nhi cao hứng đứng lên, đưa chén thuốc nói.

“Được!”

Một ngụm uống hết thuốc, Vân Hiểu Nguyệt thuận miệng nói: “Đem gương lấy lại đây, ta muốn nhìn một chút!”

Bốn cô nương xinh đẹp, nếu Vân Nhược Diệp này xấu hơn ta, ta sẽ thiệt thòi lớn!

“Dạ!” Huyền Nhi đem gương đồng đưa tới, Vân Hiểu Nguyệt kích động vừa thấy, choáng váng!

3. Chương 3: Ta Là Sứ Nữ???

“Em. . . Em xác định đây là ta? Sao lại xấu như vậy!!!” Nhìn khuôn mặt hiện trên gương đồng, Vân Hiểu Nguyệt sợ run đến nửa ngày, la hoảng lên, quả thực là khóc không ra nước mắt!

Má ơi! Sao lại thành ra như vậy? Khuôn mặt có nhiều nốt hồng đậu, cho dù là gương đồng cổ này nhìn mơ hồ hồ, nhưng vẫn rõ ràng có thể thấy được! Cũng may những nốt không vỡ ra, bằng không, khẳng định còn thảm hơn! Sứ nữ. . . Ta không muốn xuyên vào thân thể của nàng, ta muốn khuôn mặt xinh đẹp của ta, làn da trắng nõn mềm mại! Ô ô. . . Chết tiệt Viễn Thần, ta muốn ăn sống nuốt tươi người!!!

“Nương nương, người là đệ nhất mỹ nhân kinh đô đấy! Cho nên vừa đủ tuổi cài trâm đã bị Hoàng Thượng nạp vào cung, sao lại là xấu nữ? Chẳng qua từ khi người vào cung, không biết vì cái gì, lại thành ra như vậy!”

Huyền nhi vội vàng giải thích!

“Kinh đô đệ nhất mỹ nhân? Với khuôn mặt này? Ha ha. . .Cười chết người! Ta nói nha đầu Huyền nhi nhà em, em đừng trêu đùa như vậy!”

Má ơi! Ở chỗ này, sẽ không quan niệm xấu là đẹp chứ! Nếu nhìn thấy hoàng cung xấu nữ lúc nhúc lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa Hoàng đế lại là một gã béo mập ngồi không hưởng thụ, không bằng cho ta trở về đi! Ông trời ơi, ta muốn về nhà!!!

“Thật sự mà! Nương nương, người cẩn thận nhìn lại đi, trừ bỏ những nốt này, người thật sự là mỹ nhân! Toàn bộ Hoàng cung, không có người nào đẹp hơn nương nương! Ngày trước, người vẫn rất kiêu ngạo về dung mạo của mình mà! Ô ô. . . Nương nương, người như thế nào quên tất cả như vậy?”

Tiểu nha hoàn thấy Vân Hiểu Nguyệt khinh thường khuôn mặt của mình, gấp đến độ khóc rưng rức!

“Thật sự? Vậy cho ta xem, mang chậu nước đến đây!”

Vân Hiểu Nguyệt thấy tiểu nha hoàn đáng vẻ sót ruột, có chút không đành lòng, mỉm cười ra lệnh!

“Dạ, nương nương!”

Huyền nhi cao hứng lau khô nước mắt, vội vàng đi ra ngoài!

Vân Hiểu Nguyệt thả lỏng thân thể dựa vào thành giường, bắt đầu nghiên cứu thân thể này: thật sự, làn da rất trắng, là cái loại trắng như bột, sờ lên trắng mịn, không sai! Sờ ngực mình, ai nha! So với mình trước kia nhỏ đi nhiều. Quên đi, thân thể này còn rất nhỏ! Có tiền đồ bồi dưỡng! Dáng người không sai, eo cũng rất nhỏ, chân rất dài, phông chừng ột mét sáu lăm, dáng chuẩn! Càng làm cho nàng cao hứng là, thân thể này có một đôi chân ngọc vừa phải, không có dị dạng, cực kì xinh đẹp! Điều này chứng tỏ này không giống cổ đại ở địa cầu, không có tục bó chân, thật sự là chuyện vui vẻ duy nhất!

“Aizz. . .”

Thở dài một tiếng, gáy còn còn vô cùng đau đớn, Vân Hiểu Nguyệt đến bây giờ đều cảm thấy mình chính là đang nằm mơ! Đáng tiếc, không phải!

Cha, mẹ, thứ lỗi cho Nguyệt Nguyệt không bao giờ có thể hàng năm tảo mộ cha mẹ được nữa, xin lỗi! Còn có Tiểu Huyền Huyền, mày có cảm giác được gì không? Tao ở địa cầu, căn bản đã chết! Còn có các tiểu đệ, các cậu có biết hay không, công chúa lão đại của các cậu kỳ thật đã đi tới một không gian hoàn toàn xa lạ? Các nhiệm vụ sau này, không ai tỉ mỉ bày ra cho, phải chú ý an toàn của mình, có biết không?

Lệ một giọt một giọt chảy xuống, Vân Hiểu Nguyệt càng nghĩ tâm càng đau! 26 năm qua, ở “Sát Thủ Minh” hưởng thụ sung nịch cùng che chở, có phải sẽ không bao giờ được như thế nữa hay không? Ngẫm lại chính mình từ nhỏ đến lớn, đầu tiên là được cha mẹ yêu thương, sau đó gia nhập vào đệ nhất tổ chức sát thủ của cha mẹ, thu lưu nhiều cô nhi, thành lập “Sát Thủ Minh”, ai cũng quan tâm đến nàng, đến khi tai nạn máy bay, cha mẹ ra đi, bản thân tiếp nhận “Sát Thủ Minh”, vẫn hưởng thụ cuộc sống của một công chúa! Hơn nữa, bản thân từ nhỏ đã đọc nhiều sách vở, cũng đã trải qua hệ thống huấn luyện của sát thủ! Mặc dù không tự mình làm nhiệm vụ, nhưng dựa vào sự thông minh của mình mà nhìn rõ mọi việc, trở thành một

quân sư hoàn mỹ, có phải bởi vì chính mình rất hạnh phúc, cho nên ông trời cũng đổ kị, cho nên muốn đem mình đưa đến nơi này hay không?

“Quên đi! Đến thì cũng đến rồi, còn lo nghĩ nhiều làm gì! Tuy rằng không biết vì cái gì mình tới được đây, tuy nhiên, Vân Hiểu Nguyệt ta là người vĩ đại như vậy, dù là nơi nào cũng nhất định không để bản thân chịu thiệt? Hoàng cung có gì đặc biệt hơn người? Thế thì thế nào? Bằng thông minh của ta, nhất định có thể sống vui vẻ nơi này!”

Lau khô nước mắt, Vân Hiểu Nguyệt rất nhanh liền tiếp nhận sự thật này, sau khi chơi đùa đã mệt, sau đó nghỉ một chút, tìm cách chuồn ra cung! Muốn nàng ở hoàng cung làm phi tử ư? Muốn nàng cùng ba ngàn nữ nhân tranh một nam nhân ư? Thật đúng là ăn no đứng mỡ!!!

“Nương nương, Huyền nhi đến đây!”

Vân Hiểu Nguyệt đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiểu nha hoàn đến!

“Mau cho ta xem!” Dem một chậu nước trong đặt ở bên giường, Vân Hiểu Nguyệt liền thấp nền, tỉ mỉ nhìn: quả thật là vô cùng thâm mỹ! Bởi vì làn da trắng, cho nên những nốt đỏ rậm rạp này, càng nhìn càng thấy ghê người, chết tiệt!

Miền cưỡng dâm, Vân Hiểu Nguyệt phát hiện, khuôn mặt của Vân Nhược Diệp này đích thực rất đẹp! Khuôn mặt mỹ nhân, mắt hạnh to ngậm nước, đáng yêu mê người! Lông mi vừa dài vừa cong, chiếc mũi nhỏ xinh đẹp, đường cong cơ thể duyên dáng, nếu như trên mặt không có nốt đỏ khủng bố này, quả thật là cái tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành! Hình như còn đẹp hơn mình ở địa cầu, Vân Hiểu Nguyệt vừa lòng!

“Không sai! Huyền nhi, khuôn mặt của ta quả thực xinh đẹp! Tuy nhiên, theo như em nói, ta cùng lắm mới tiến cung ba ngày mà thôi, sao lại mọc ra nhiều nốt đỏ như vậy?”

Hơn nữa Vân Hiểu Nguyệt càng xem, làn da càng mẫn cảm, nhìn không được thấy kỳ quái mà hỏi!

“Không biết ạ! Nhưng, Huyền nhi nhận ra, người một tháng trước dùng phấn son mà Nhu phi nương nương đưa tới phủ mà bắt đầu. . . Huyền nhi từng nhắc người một lần, nhưng người không tin, còn nói Huyền nhi nhiều miệng, Huyền nhi cũng không dám nói nữa! Tiến cung mấy ngày nay, người không hề ra ngoài, chỉ có Nhu phi biết chuyện người trên mặt nổi hạt đậu, hôm trước Nhu phi nương nương vụng trộm tặng một lọ thuốc mỡ, tốt đi nhiều, sau lại không biết như thế nào, người ngày hôm qua đột nhiên nổi nhiều nốt đỏ như vậy, vừa vặn đúng lúc Hoàng Thượng triệu tẩm, người rơi vào đường cùng nên phải hóa trang bằng một lớp phấn son thật dày, mang theo cái khăn che mặt đi, sau đây người là máu rồi bị đuổi về, khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ!”

Tiểu nha hoàn nói xong, thương tâm, lại bắt đầu òa khóc!

“Huyền nhi đừng khóc, không sao hết, ta mất trí nhớ, nhưng em nhớ rõ! Nói cho ta biết! Đúng rồi, ai là Nhu phi?”

Hừ! Không cần phải nói, khẳng định là Nhu phi kia động tay động chân! Về phần cái lão ngư kia, tám phần là bị đám nốt đỏ khủng bố của Vân Nhược Diệp mà sợ hãi, có lẽ đánh nàng, sau đó Vân Nhược Diệp đáng thương bị thương, hoặc là đã chết! Ta không hay ho trùng hợp cũng đụng đầu, liền mặc danh kỳ diệu đến đây, hừ!

“Nhu phi nương nương biểu tỷ của người, lớn hơn người hai tuổi, cảm tình hay người khá tốt! Hai năm trước, Nhu phi nương nương vào cung, nghe nói được Hoàng Thượng hết mực sủng ái! Tuy nói Nhu phi nương nương không thể rời cung, nhưng nàng thường xuyên phái người đưa một ít đồ dùng cho nương nương. Về sau Hoàng Thượng triệu người tiến cung, Nhu phi nương nương liền tự mình tới đón người! Nhưng, nương nương à, Huyền nhi cả gan nói thêm câu nữa, Nhu phi nương nương cũng không thích người, người khác nhìn không ra, còn nha hoàn bên người, nhìn lâu cũng sẽ nhận thấy! Nghe những lời của Nhu phi nương nương, Huyền nhi vẫn ghen ở trong lòng! Nay người mất trí nhớ, là chuyện không tốt, Hoàng cung không thể so với trong nhà, Huyền Nhi khẩn cầu nương nương về sau đừng chuyện gì cũng nói với Nhu phi nương nương, được không?”

Tiểu nha hoàn nói xong sau, “Phù phù” một tiếng quỳ gối xuống đất!

Thật sự là nha đầu ngoan trung thành và tận tâm! Còn rất thông minh, trách không được Vân Nhược Diệp mang nàng cùng tiến cung! Vân Hiểu Nguyệt vừa lòng nở nụ cười, Huyền nhi này, cùng Tiểu Huyền Huyền của ta giống nhau, đều rất tốt với ta, ta thích!

“Huyền nhi ngoan, đứng lên đi! Ta đã biết, về sau ta sẽ chú ý! Tốt lắm, lấy cho ta một chiếc khăn mặt sạch sẽ, để ta rửa mặt, đem đồ trang điểm mà Nhu phi đưa tới lại đây, không phải, là phấn son, mang đến đây! Về sau ta không cần nó nữa!”

Tuy nhiên, Nhu phi à Nhu phi, ta sẽ giữ đồng này, chờ ta có cơ hội, nhất định đem tất cả trả lại cho cô, cho cô cũng thử những nốt đỏ này, ha ha. . .

Nhe răng trợn mắt cúi đầu dùng nước trong rửa mặt, sau đó lau khô! Vân Hiểu Nguyệt mỗi một không chịu nổi nói: “Huyền nhi, sớm đi ngủ đi! Về phần khuôn mặt của ta, hôm nay ta không muốn nói, mọi chuyện chúng ta ngày mai nói sau!”

“Dạ!”

Huyền nhi cúi người thân, hầu hạ Vân Hiểu Nguyệt nằm xuống, sau đó thổi tắt ngọn nến. Vân Hiểu Nguyệt thật sự quá mệt mỏi, không lâu sau, rất nhanh ngủ say!

4. Chương 4: Thì Ra Là Như Vậy!

“Hức hức. . . Ô ô. . .”

Có một tiếng khóc như có như không truyền vào trong tai, khiến Vân Hiểu Nguyệt đang ngủ say cũng phải tỉnh lại! Mở mắt ra, Vân Hiểu Nguyệt kinh dị phát hiện, mình đang bay trong một biển mây không giới hạn!

Kỳ quái, ta không phải ngủ ở trên giường sao? Đây là chỗ nào? Ai đem ta đến đây? Ở trong biển mây bay tới bay lui, Vân Hiểu Nguyệt kỳ quái suy nghĩ!

“Hức hức. . .”

Đột nhiên, tiếng khóc lại vang lên, Vân Hiểu Nguyệt tìm theo tiếng khóc nấc ấy đi, xuyên qua một ngọn núi, thấy một hồng y nữ tử, đang ngồi trong đám mây khóc lóc!

“Hi, cô sao lại ở đây? Đây là chỗ nào?”

Vân Hiểu Nguyệt bay tới bên người nàng, cười tủm tỉm hỏi.

“Ta. . .”

Nữ tử ngẩng đầu, làm cho Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ: oa, thật sự là mỹ nhân xinh đẹp! Nước mắt lưng tròng, ủy mị uyển điệu, chẳng qua, khuôn mặt này, nhìn kiểu gì cũng thấy có chút quen mắt!

“Ô ô. . . xin lỗi, xin lỗi. . .” Mỹ nhân nhìn Vân Hiểu Nguyệt càng không ngừng vừa khóc vừa rồi rít nói xin lỗi, Vân Hiểu Nguyệt trong lòng mềm nhũn, đưa tay lau đi nước mắt của nàng, mỉm cười nói: “Đừng khóc, nói nói chuyện gì cần tôi tha thứ?”

“Ta. . . Nguyệt tỷ tỷ, đều tại ta! Nếu không tại ta, tỷ sẽ không đến nơi này! Ô ô. . . Tỷ tha thứ ta, được không?”

Hồng y mỹ nhân thương tâm nhào vào trong lòng Vân Hiểu Nguyệt!

“Cái gì?”

Vân Hiểu Nguyệt hoàn toàn ngây dại!

“Cô. . . Cô là Vân Nhược Diệp!”

Vân Hiểu Nguyệt nửa ngày sau mới phản ứng, một tay lôi Vân Nhược Diệp theo trong lòng ra, la hoảng lên, lửa giận bùng hực bắt đầu thiêu đốt! Bà nội nó, cô là đầu sỏ sao?

“Đúng vậy, ta là Vân Nhược Điệp, nơi này là trong tâm trí của tỷ! Nguyệt tỷ tỷ, nếu buổi tối ngày đó ta không dùng hết can đảm, một lòng cầu ông trời nhận ta, tỷ cũng sẽ không phải đến đây! Mấy ngày nay, tỷ mê man bất tỉnh, không thì là không tin mình đã đi tới một nơi xa lạ, ta không có biện pháp liên hệ với tỷ! Thật vất vả rồi cực tỷ cũng đã tin, ta liền dẫn tỷ đến đây! Nguyệt tỷ tỷ, ta thông qua trí nhớ của tỷ, thấy được thế giới của tỷ, cuộc sống hạnh phúc của người, ta rất hâm mộ! Ta biết, tỷ cùng ta là hai người hoàn toàn bất đồng, ta tin tưởng, nếu tỷ thay ta sống, nhất định có thể hạnh phúc! Mà ta, sẽ hồn phi phách tán, không có cách nào sống cùng tỷ, Nguyệt tỷ tỷ, tỷ đừng giận ta, ta thật sự không phải cố ý! Thực xin lỗi, thời gian của ta không còn nhiều, tỷ đồng ý với ta, được không?”

Vân Nhược Điệp xinh đẹp mà thống khổ, hai mắt đầm lệ, làm cho lửa giận của Vân Hiểu Nguyệt biến mất, vội vàng ôm lấy nàng, vội vàng hỏi: “Nhược Điệp! Chúng ta không phải hẳn là trao đổi linh hồn sao? Trong sách đều viết như vậy? Sao lại thành thế này? Nếu thật sự muội không muốn ở đây, vậy cứ đến cơ thể của tỷ, về phần những người đã khi dễ muội, ta nhất định giúp muội giáo huấn hẳn! Sao có thể hồn phi phách tán?” Trời ạ, nếu thật sự như vậy, ta không phải vĩnh viễn không có cơ hội về nhà sao?

“Nguyệt tỷ tỷ, ta cũng không biết vì cái gì lại như vậy! Lúc trước khi ta cầu xin trời xanh, nghe thấy một thanh âm, trời nói trời có thể đồng ý yêu cầu của ta, chẳng qua, bởi vì không phải chết tự nhiên, nên ta phải hồn phi phách tán, biến mất ở trong trời đất! Ta lúc ấy thống khổ, nên đã đồng ý, tỉnh lại liền đã ở nơi này! Nguyệt tỷ tỷ, sau khi tỷ đến, trời nói cho ta biết, bởi vì lời cầu xin của ta trùng hợp đúng lúc đường hầm không gian ngàn năm mới mở một lần, đưa hồn phách của tỷ nhập vào cơ thể ta, làm cho thân thể của tỷ ở địa cầu đã hoàn toàn chết đi, hơn nữa đã an táng cả rồi! Thực xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý! Cho nên, vì thế, ta cũng phải trả giá! Nguyệt tỷ tỷ, ta chỉ có một yêu cầu, cầu tỷ đừng làm Hoàng Thượng khó xử! Ta biết, tất cả mọi chuyện này, đều là ta tự tìm, ta không nên oán trách bất cứ ai! Nếu ta không ép buộc phụ thân, phụ thân cũng sẽ không uy hiếp Hoàng Thượng cưới ta, Hoàng Thượng cũng sẽ không đối với ta như vậy! Nguyệt tỷ tỷ, cha mẹ Điệp nhi cùng đại ca liền nhờ tỷ tỷ, được không?” Khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp của Vân Nhược Điệp càng ngày càng mơ hồ, thân hình cũng dần dần trong suốt!

A? Ta thật sự đã chết! Tâm can của Vân Hiểu Nguyệt dường như đã bị chìm đến đáy cốc! Như vậy, ta thật sự không thể trở về sao? Tiểu Huyền Huyền, Viễn Thần, Tuấn. Ta thật sự sẽ không còn được gặp lại các người sao? Nước mắt nhịn không được rơi xuống!

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi, cầu tỷ đồng ý cho ta, được không?”

Âm thanh mỏng manh truyền vào trong tai, làm bừng tỉnh Vân Hiểu Nguyệt đang đắm chìm trong thương tâm!

Nhìn Vân Nhược Điệp chuẩn bị tan biến, Vân Hiểu Nguyệt cắn môi, ngẩng đầu, kiên định nói: “Nhược Điệp. . .Được, tỷ tỷ đáp ứng muội, sẽ thay thế muội sống thật tốt, chiếu cố cha mẹ cùng đại ca của muội thật tốt, không tìm Hoàng Thượng gây phiền toái, muội an tâm đi!”

Vân Hiểu Nguyệt rơi lệ đầy mặt, đau lòng nhìn tiểu cô nương này. Xã hội cũ thật sự độc ác! Điệp nhi, ta tất nhiên là sẽ không đi tìm Hoàng Thượng kia, nhưng, nếu hẳn tới tìm ta, đừng trách ta không khách khí!

“Tỷ tỷ, người kia nói, có một vật để lại cho tỷ, ở dưới tàng cây phía sau, Điệp nhi đi, tỷ tỷ, bảo trọng!”

Khóe miệng thoải mái mỉm cười, cơ thể của Vân Nhược Điệp càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng hóa thành một điểm sáng tựa ánh sao nhỏ, giống như cầu vồng sau màn mưa, là ánh sáng của một sinh mệnh trong nháy mắt, sau đó biến mất. . . .

“Thực xin lỗi, tỷ tỷ vô dụng, không cứu được muội!”

Mở ra hai tay, nhìn điểm sáng trong lòng bàn tay dần dần biến mất, Vân Hiểu Nguyệt đau lòng khóc!

Điệp nhi, rốt cuộc yêu là như thế nào, khiến muội ngay cả sinh mệnh cũng không cần? Tỷ tỷ không có người yêu, cho nên không biết nỗi khổ của người, nhưng ta biết, tại nơi này, là không thể có tình yêu! Điệp nhi, muội yêu thương người kia, nhất định sẽ chịu đau khổ! Cả đời này, tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ, cho dù là xã hội trọng nam khinh nữ thì thế nào? Phi! Bằng thủ đoạn của ta, ta nhất định có thể làm cho “Chơi đùa vạn bụi cỏ, một ngọn cũng không dính thân!” Ta đã đem mĩ nam trong thiên hạ ra làm thú chơi đùa, ai có thể ngăn cản? Bất quá, muốn gả cho ta, tuyệt đối không thể!

Lau khô nước mắt, Vân Hiểu Nguyệt nhớ tới di ngôn lúc lâm chung của Vân Nhược Diệp, quay sang, quả nhiên thấy một gốc cây cổ thụ thật lớn, dưới gốc cây là một bàn gỗ, trên bàn có một phong thư cùng một cái hộp gỗ nhỏ!

“Hừ! Người nào thần bí như vậy chứ!”

Đi đến bên cạnh bàn, Vân Hiểu Nguyệt cầm lấy phong thư mở ra, vừa thấy, nhất thời tức giận đến nổi trợn lời đĩnh!

“Nha đầu:

Ta là thần vận mệnh, ngươi vốn là người của thế giới này, bởi vì sơ suất của ta, cho ngươi đầu thai nhầm đến địa cầu, là ta không đúng! Cũng may nơi này tất cả mọi thứ cùng với địa cầu gần như giống nhau như đúc, ngươi không cần lo lắng sẽ không thích ứng nổi! Cho nên, ta để lại đan dược làm của bồi thường, còn có một quyển võ công bí tịch, một quả Trữ Vật giới. Chỉ cần ngươi ăn đan dược này, có thể dẫn thông nhâm đốc nhị mạch, sau đó cần tu luyện võ công thêm, theo thời gian, có thể trở thành đại hiệp võ công cao cường! Trữ vật giới để ngươi dự phòng, nhưng, chỉ có thể giả chết, hơn nữa thời gian cũng không nhiều, quyển bí thư trong hộp, khẩu quyết là: vận mệnh chi thần!

Về phần vị tiểu cô nương kia cho ta cơ hội sửa chữa, ta có thể cho nàng một cơ hội đầu thai, chẳng qua, muốn ngươi hoàn thành nhiệm vụ đã! Về phần cái nhiệm vụ gì, đây là Thiên Cơ, không thể tiết lộ! Ngươi chỉ cần làm theo trái tim của ngươi là có thể! Không cần mắng chửi ta, ta đã ngủ say rồi, không nghe thấy gì đâu! Cho nên, cút lên đi!”

“Thần vận mệnh chó má, còn tưởng rằng là phim khoa học viễn tưởng! Hại ta xong còn không chịu trách nhiệm, hại Diệp nhi cùng ta không hay ho chút nào! Tức chết ta!!!”

Vân Hiểu Nguyệt rốt cục đã hiểu được nguyên nhân mình tới chỗ này, nắm hộp gỗ cùng phong thư, thống thống khoái khoái nằng nịu đầu thần vận mệnh chó má kia!

Cái gì không cần chửi! Cho dù ngươi nghe không thấy, ta cũng muốn chửi!!

Thật lâu sau, Vân Hiểu Nguyệt chửi đã mỏi miệng, cả người cũng mệt mỏi, cảm giác chính mình mắng đã đã miệng rồi mới ngồi phịch xuống đám mây thở hồng hộc!

Đột nhiên, Vân Hiểu Nguyệt thấy đám mây trước mắt dần dần biến mất, cúi đầu nhìn lại, má ơi! Đám mây mình đang ngồi đã biến đâu hết, mây mù giăng lúc này cũng bắt đầu không thấy, phía dưới chỉ là một mảnh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy!

“Á á á, chết mất! Cứu mạng!”

Vân Hiểu Nguyệt miệng kêu to hét lớn, siết chặt vật gì đó trong tay, luống cuống khua khoắng tay chân, trong chớp mắt rơi thẳng xuống phía dưới, sau đó liền hôn mê!

5. Chương 5: Hóa Ra Ta Không Được Sủng!

“Nương nương, người sao vậy? Mau tỉnh lại! Nương nương, người đừng dọa Huyền Nhi! Ô ô. . .”

Tiếng khóc lo lắng vang lên ở bên tai, là Huyền nhi! Vân Hiểu Nguyệt cả kinh, mở mắt! Ôi? Sao đã trở lại rồi? Nếu không phải trong tay vẫn còn nắm hộp gỗ nhỏ kia, nàng còn tưởng rằng đây là mộng Nam Kha (1)!

“Huyền nhi? Em sao vậy?”

Vân Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, phát hiện bên ngoài trời đã sáng!

“Huyền nhi gọi người rất lâu, người đều không phản ứng, Huyền nhi sợ hãi, cho nên mới khóc!”

Lau lau nước mắt, tiểu nha hoàn ngượng ngùng nói.

“Ngốc, ta chỉ là ngủ rất say mà thôi! Ta cảm giác tốt hơn nhiều rồi, giúp ta đứng lên đi!”

Đem hộp gỗ đặt trong áo ngủ bằng gấm, vươn tay, đó là thói quen của Vân Hiểu Nguyệt.

“Dạ!” Tiểu nha hoàn vui vẻ đi tới, giúp đỡ Vân Hiểu Nguyệt đứng lên!

“Nương nương, từ sau khi người mất trí, sáng sửa hơn nhiều! Trước kia, người chưa bao giờ để cho người khác chạm vào người, ngay cả Huyền nhi cũng không được!”

“Vậy sao? Ta trước kia rất khó ở chung sao?”

Vân Hiểu Nguyệt kỳ quái hỏi.

Trong tiềm thức vừa trải qua, Vân Nhược Diệp đã hồn phi phách tán ấy, mảnh mai tinh tế, tâm địa thiện lương, không giống loại tiểu thư điều ngoa!

“Không phải! Nương nương trước kia từ nhỏ đã không ra khỏi khuê phòng, tâm thiện lương, trong phủ từ trên xuống dưới đều thích nương nương! Chỉ là, người rất thiện lương, cho nên. . .”

Có chút chần chừ, Huyền Nhi há mồm, cũng không dám nói tiếp.

“Nói đi, ta sẽ không trách em!” Vân Hiểu Nguyệt một bên rửa mặt, một bên mỉm cười nói.

“Là vì. . . Nương nương, người từ nhỏ đã thích biểu tiểu thư, chính là Nhu phi nương nương, cái gì cũng nói cho nàng, ngay cả chuyện người yêu Hoàng Thượng, người cũng kể cho nàng biết! Nhu phi nương nương, ý vào mình lớn hơn người hai tuổi, nhanh chân đi trước, đoạt lấy Hoàng Thượng! Sau đó đến người, Hoàng Thượng bị nàng kích động, vốn không muốn nạp người làm phi, là người khóc cầu xin lão gia, lão gia mới tiến cung buộc Hoàng Thượng lấy người! Cho nên, từ sau khi người vào cung, nơi ở cũng là tẩm cung hẻo lánh nhất, ngay bên cạnh lãnh cung, ngay cả tên cung, cũng là lão gia cầu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mới miễn cưỡng nói ra ‘Sắc Diệp Cung’ cho người! Người bị thương, Hoàng Thượng ngay lập tức phái người đem người trở về, đến bây giờ, cũng không có sai người tới hỏi thăm, thật sự là rất bất công! Nương nương, khi người mê man, Nhu phi nương nương đưa thuốc tới, nhưng chỉ là muốn đến chê cười người! Cho nên Huyền nhi mới cầu người đừng quá tin tưởng Nhu phi, nàng nhất định sẽ hại người!”

Tiểu nha đầu khóc sụt sùi, lời nói thâm thía, nghe xong, Vân Hiểu Nguyệt đầu cháng váng! Bất quá, có một chút, nàng nghe cũng hiểu được, chính là Vân Hiểu Nguyệt nàng hiện tại, là một phi tử không được sủng! Oa, được! Không được sủng cũng tốt, nếu được sủng ái, khó tránh khỏi chuyện lần sau hấn muốn OOX ta, khi đó ta tức giận sẽ đem hấn PK (2), hoặc là ‘cắt’ hấn, khi đó còn thảm hơn! He he, hiện tại, vẫn là trước thám thính tình báo quan trọng hơn!

“Huyền Nhi, chuyện Nhu phi để sau hẵng nói! Người nói xem, ta yêu Hoàng Thượng sao? Sao có thể?”

Vân Hiểu Nguyệt rất ngạc nhiên! Không phải nói Vân Nhược Diệp rất ít rời cửa sao? Như thế nào lại nhìn thấy Hoàng Thượng?

“A, đó là năm người mười hai tuổi, có một lần, Hoàng Thượng đến nhà chúng, người từ xa đứng nhìn, liền thích Hoàng thượng! Bốn năm năm, người vẫn thông qua thiếu gia cùng lão gia hỏi thăm về chuyện của Hoàng Thượng, sau đó càng ngày càng thích, không thể tự thoát ra được!”

“A? Mười hai tuổi thích hấn! Là ta sao?”

Trời ạ! Ta mười hai tuổi, vẫn còn học trung học, ta thông minh hơn người mới vậy, chứ người bình thường hiện tại mới học lớp năm tiểu học! Má ơi, yêu sớm như vậy sao? Mười hai tuổi đã biết tương tư, chết tiệt!

“Đúng vậy! Trong thư phòng của người, đều là tranh vẽ Hoàng Thượng! Là thiếu gia vẽ hộ người! Nương nương, về sau, chúng ta phải làm cái gì bây giờ đây? Người vào cung, đã là người của Hoàng Thượng, lão gia cùng thiếu gia cũng không tiện ra mặt, cho dù người bị người ta khinh thường, chúng ta cũng chỉ có thể nhẫn! Nhưng, nương nương, Huyền nhi không đành lòng nhìn người chịu ủy khuất! Người là thiên kim tiểu thư được mọi người từ trên xuống dưới của phủ Thừa Tướng yêu thương, rất quý giá! Mọi người trước đã không đành lòng để người đi, không nghĩ tới, người mới tiến cung không được vài ngày, đã phải chịu ủy khuất lớn như vậy! Bây giờ còn mất trí nhớ!!! Ô ô. . . Nương nương, lúc trước người nếu nghe phu nhân cùng lão gia, sẽ không phải chịu khổ như vậy!”

Tiểu nha đầu vừa nói vừa khóc!

“Aiz aiz aiz, Huyền Nhi, thôi nào, đừng khóc! Sao em động cái gì cũng khóc vậy? Kỳ thật, em thử thay đổi góc độ mà nhìn, hiện tại ta mất trí nhớ cũng không phải điều gì không tốt! Em xem, ta hiện tại sáng sủa hơn nhiều, cũng không còn nhớ Nhu phi nương nương luôn khi dễ ta, cũng không nhớ Hoàng Thượng làm cho ta yêu đến ngay cả tính mạng cũng không cần, em cũng sẽ không phải thấy ta cả ngày lấy lệ rửa mặt, ai oán giống như oán phụ bị chồng ruồng bỏ, không tốt hơn sao? Về phần cha mẹ của ta, chỉ cần em chậm rãi kể cho ta biết, ta nhớ lại không phải được rồi sao!”

Vân Hiểu Nguyệt khuyên nàng.

“Thật sao? Người thật sự sẽ không tin Nhu phi nương nương nữa sao?”

Huyền Nhi kinh hỉ hỏi.

“Đúng vậy! Lần sau nàng tới chọc ta, ta tuyệt không để cho nàng khi dễ ta nữa, lại càng không cái gì cũng nghe nàng, yên tâm đi!”

Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Thật tốt quá! Nương nương, vậy Huyền Nhi yên tâm rồi! Đúng rồi nương nương, mau dùng đồ ăn sáng đi, Trương Thái y đợi lát nữa sẽ đến đây!”

Tiểu nha đầu cao hứng nở nụ cười, vội vàng nói.

“Đúng rồi! Khuôn mặt xấu xí này của ta, còn phải xử lý tốt một chút mới được! Nếu không, chắc sẽ hù chết một đám người, ta đây chẳng phải là đã đắc tội nặng hay sao?”

Vân Hiểu Nguyệt sờ sờ khuôn mặt gồ ghề của mình, nhịn không được nở nụ cười!

“Hi hi, nương nương lần này mất trí nhớ, thật đúng là được ông trời chiếu cố! Nương nương hiện tại không chỉ không hề nhất gan, ngược lại hoạt bát hơn rất nhiều, còn có thể nói giỡn, Huyền nhi rất thích!”

Tiểu nha đầu vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, kích động khoa chân múa tay!

“Được ông trời chiếu cố? Ha ha. . . đúng vậy, ăn cơm thôi!” Vân Hiểu Nguyệt nhớ tới giấc mộng tối hôm qua, nhịn không được nở nụ cười!

Huyền Nhi ngốc, nếu em biết Vân Nhược Diệp thật sự đã hôn phi phách tán, mà hiện tại trong cơ thể của nàng ấy, là Vân Hiểu Nguyệt ta, là linh hồn hiện đại đến từ địa cầu, em có thể thương tâm đến chết hay không? Nhưng mà em yên tâm, ta nhất định nghĩ cách, hoàn thành nhiệm vụ chết tiệt của thần vận mệnh chó má kia, cứu sống tiểu thư của em.

Ý đã quyết, Vân Hiểu Nguyệt rất nhanh ăn xong rồi bữa sáng, chuẩn bị chữa trị cho khuôn mặt vô cùng thô thâm này!

Chú thích

(1) Câu chuyện “Giác Mộng Nam Kha”

Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giác mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều chén rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bắt giấc ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây. Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đình. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa

tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nổi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: “Nhà ngươi ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà ngươi lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhất khiếp trận, cần nhà ngươi có tác dụng gì?”

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuần Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông xuyết nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuần Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo cõi mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hòe có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

“Giấc mơ Nam Kha” có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.

(2) PK: Thuật ngữ game – Player Killer hay Player Killing - chỉ những người hoặc hành động đi “giết” người chơi khác ;), ngoài ra trong các chuyên môn khác lại có rất nhiều từ khác nhau, ai có ý định tìm hiểu thì đại gia Google nhé :)

6. Chương 6: Tìm Sư Phụ Cho Mình!

“Điệp phi nương nương, Trương Thái y đến!”

Vân Hiểu Nguyệt ăn xong bữa sáng, đang ghé mặt vào một chậu nước trong suốt, nghiên cứu khuôn mặt xấu xí của mình thì nghe thấy từ ngoài cửa, thị nữ chạy vào thông báo!

“Mời ông ta vào, thuận tiện kêu Huyền nhi vào!” Vân Hiểu Nguyệt ra lệnh!

“Dạ!”

Nhanh chóng, Trương Thái y cùng Huyền nhi vội vã bước vào!

“Tham kiến Diệp phi nương nương!”

Trương Thái y cúi đầu tiến lên run rẩy quỳ lễ!

“Đừng quỳ, Huyền nhi, mau dọn chỗ!”

Dựa ở trên giường, Vân Hiểu Nguyệt bày ra một bộ dáng Hoàng phi yếu đuối, nhỏ nhẹ nói.

“Tạ nương nương!”

Trương Thái y cảm kích ngồi ở ghế, cung kính hỏi: “Điệp phi nương nương, người có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Có cần vi thần bắt mạch cho người hay không?”

“Trương Thái y, cảm ơn lão, bổn cung tốt lắm, đầu cũng không còn đau như trước nữa! Nhưng, bổn cung mất trí nhớ ngoài ý muốn, chắc hẳn hiện tại trong cung nhất định là tin đồn không ngừng! Bổn cung hiện tại hoạt động không tiện, cho nên đành phải cho người mời Trương Thái y hỏi thăm chuyện, không biết Trương Thái y có nguyện ý nói cho bổn cung hay không?”

Híp mắt lại, Vân Hiểu Nguyệt cười hỏi, chính là nếu nhìn sâu vào ý cười nơi đáy mắt kia làm cho người ta cảm giác được lạnh khí bức người! Vân Hiểu Nguyệt mặc dù không phải Vân Nhược Diệp chân chính, cũng chưa được sống trong cảnh lầu son của tiểu thư khuê các, nhưng ở địa cầu, nàng cũng là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, hơn nữa lại là một sát thủ, đã xem qua nhiều kịch truyền hình nơi hậu cung như vậy, cho nên, bắt chước phi tử, tự nhiên cũng không quá khó khăn!

“Nương nương, vi thần làm sao dám nói huyền thuyên? Chuyện này, trừ bỏ Hoàng Thượng cùng Nhu phi nương nương, những người khác đều không biết!”

Trán của Trương Thái y đã chảy mồ hôi ròng, vội vàng giải thích.

“Vậy sao? Hoàng Thượng cũng biết?” Tên Hoàng Thượng không chịu phụ trách kia cũng biết? Quả thực hơi quá đáng! Xú nam nhân, người tốt nhất cầu nguyện đừng để ta nắm phải tóc của người, nói cách khác, ta quyết không tha cho người!

“Điệp phi nương nương, người. . . Không có việc gì chứ!

“Nhìn Vân Hiểu Nguyệt có chút dữ tợn, Trương Thái y sợ hãi hỏi.

“Không có gì. Trương Thái y, bổn cung đích trên mặt có nhiều nốt đậu như vậy, rốt cuộc là do nguyên nhân gì? Không biết Trương Thái y có thể tìm biện pháp cho hay không?”

Sờ sờ gương mặt ‘mình’ có chút gồ ghề, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi.

“Chuyện này. . . Nương nương, người đây là do nóng mới sinh độc, vi thần sẽ kê một ít thuốc giải độc trừ hỏa, rất nhanh sẽ tốt lên!”

Trương Thái y mở lớn ánh mắt nhìn nhìn, vội vàng cúi đầu nói.

“Vậy sao? Như vậy, có phải dùng đậu xanh một tiền, ngân hoa hai tiền, cam thảo một tiền, hai chén nước, nấu thành một chén, mỗi ngày uống mấy bát là có thể hay không? Trương Thái y, bổn cung mời lão tự mình phối thuốc, cho Huyền nhi đi bốc, sau đó cho ta dùng!”

Nữ nhân đều thích chưng diện, Vân Hiểu Nguyệt nàng đương nhiên không ngoại lệ! Trong thời gian học tập tuyệt kỹ dùng ngón châm giết người, nàng đối với việc dùng thảo dược dưỡng nhan thấy hứng thú, còn chăm chỉ nghiên cứu, phương thuốc đơn giản như vậy, tự nhiên không nói chơi!

“Nương nương biết y thuật?” Trương Thái y kinh ngạc hỏi.

“Chỉ là tùy tiện nhìn mấy bản y thuật mà thôi! Trương Thái y, bổn cung có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể mượn đọc sách thuốc trong cung hay không? Bổn cung nhàn đến vô sự, rất muốn học y, nếu Trương Thái y không ngại, bổn cung bái người làm thầy!”

Vân Hiểu Nguyệt biết rõ, về sau mình sống trong cung, nhất định phải có bản lĩnh! Hơn nữa tại xã hội trọng nam khinh nữ này, ai cũng không biết, chính mình sẽ đụng tới bao nhiêu kiếp nạn! Nếu biết y, biết võ, sẽ không sợ! Ngày hôm qua từ Huyền nhi nói nàng đã biết, Trương Thái y này là Thái y lâu năm nhất trong Hoàng cung! Có thể sinh tồn ở nơi hậu cung người lừa ta ta gạt người lâu như vậy mà chưa mất đầu, nhất định rất bản lĩnh, hoàn cảnh hiện tại của mình cần nhất chính là người như vậy!

“Nương nương tin tưởng vi thần như vậy, nếu nương nương muốn học, đợi lát nữa vi thần nhất định sẽ đem y thư nhiều năm tâm đắc của mình cùng với sách tốt nhất trong cung đưa tới!”

Trương Thái y cao hứng nói.

“Được! Nói lý ra, bổn cung gọi người Trương sư phụ! Chờ bổn cung có thể xuống giường, nhất định sẽ hoàn thành lễ bái sư! Trương sư phụ, được không?”

Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“A? Chuyện này. . . Nương nương, vi thần nào có thể đảm đương được?”

Nét mặt già nua của Trương Thái y phiếm hồng, kích động vạn phần!

“Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy! Đạo lý này, Điệp nhi biết! Về sau, mong sư phụ gọi con là Điệp nhi, được không?”

Vân Hiểu Nguyệt biết rõ hậu cung hiểm ác, nếu vị Trương Thái y này nguyện ý giúp mình một chút, mình nhất định có thể tránh đi rất nhiều phiền toái! Hơn nữa, trong TV đều nói, hậu cung tần phi dùng thủ đoạn hại người chính là cùng Thái y thông đồng! Tuy nói chính mình không có tâm hại kẻ khác, nhưng không thể không có phòng bị! Có vị sư phụ này, cho dù hấn đề phòng mình, tối thiểu, hấn sẽ không có ý định hại mình!

“Tốt, tốt quá! Vi thần trước giờ vẫn tiếc nuối không thu được đồ nhi kế thừa y thuật của mình! Hiện tại nương nương muốn học, vi thần chắc chắn đem hết toàn lực, đem sở học cả đời của mình giao lại cho nương nương! Nương nương, vi thần đi trước bốc thuốc cho người! Đúng rồi, xin nương nương cẩn thận một chút, mỗi ngày dùng nước ấm rửa mặt ba lần, thức ăn nhiều mỡ, nhiều ngọt không nên ăn, ăn bữa nhẹ, ăn nhiều hoa quả, tốt sẽ nhanh hơn!

“Trương Thái y cao hứng, ánh mắt cười cười, cẩn thận dặn dò xong, mới cười tủm tỉm thi lễ, lui đi ra ngoài!

“Nương nương, người đây là. . .”

Một bên Huyền Nhi nghe đến ngậy người chần chờ hỏi. “Ngốc, em không hiểu đâu! Được rồi, đợi lát nữa đi lấy hoàng qua đến, ta cần dùng!” Vân Hiểu Nguyệt phân phó!

Từ khi biết tất cả nơi này cùng so với địa cầu cơ hồ không sai biệt lắm, nàng an tâm hơn! Hoàng qua, tự nhiên là dùng để làm nước hoàng qua rửa mặt, hiệu quả rất tốt đối với làn da mẫn cảm!

“Dạ!”

Huyền nhi hạ thấp người thi lễ, lui xuống, Vân Hiểu Nguyệt thở dài một hơi, chậm rãi chui vào chăn, này giờ nói nhiều như vậy, đầu lại có chút đau!

Đột nhiên, tay đụng tới một hộp gỗ, Vân Hiểu Nguyệt lập tức nghĩ tới giấc mơ đêm qua, mình đi cái giấc mơ của mình, có kẻ kêu là thần vận mệnh, ỉnh một hộp gỗ, lá thư trong này sớm đã không thấy! Lấy hộp gỗ, Vân Hiểu Nguyệt tinh tế nhìn: chỉ là một chiếc hộp gỗ bình thường, mặt trên trụi lủi, cũng chẳng có hoa văn gì, chỉ có một điểm nho nhỏ nổi lên! Vân Hiểu Nguyệt vươn tay, nhẹ nhàng nhấn một cái, “Lạch cạch” một tiếng, hộp gỗ mở ra! Một mùi thơm kỳ dị xông vào mũi, làm cho người ta tinh thần chấn động!

“Aha, cư nhiên thật sự có, thật thần kỳ!” Vân Hiểu Nguyệt nhìn không được hô lên ngạc nhiên! Trong hộp có hai ngăn, bên trái là một chiếc nhẫn bạch kim, bên phải là một viên thuốc có ánh vàng rực rỡ, mùi hương tỏa ra chính là từ viên thuốc ấy!

7. Chương 7: Gặp Nhu Phi

“Đây là đan dược có thể dẫn thông nhâm đốc nhị mạch sao? Thiệt hay giả đây?” Nháy mắt mấy cái, Vân Hiểu Nguyệt có chút không tin!

“Ta nghiên cứu kinh mạch cơ thể lâu như vậy, chưa từng nghe qua cái này, cái thứ này chỉ có trong tiểu thuyết, tuy nhiên, ngay cả thần vận mệnh cũng có, có lẽ thuốc này thật sự có chút tác dụng!”

Cầm lấy viên thuốc màu vàng, Vân Hiểu Nguyệt đưa đến chóp mũi, thật sâu ngửi, cảm giác cả người thoải mái, tâm tình lập tức tốt lên!

“Aha, hình như có rất nhiều dược liệu quý báu trong này, có chút tin rồi! Trước nhìn xem cái nhẫn kia đã!”

Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy thật là có thú vị! Nguyên lai, trong tờ giấy viết đơn được này vô cùng kì diệu gì đó, là thật sự tồn tại?

Lấy ra chiếc nhẫn, Vân Hiểu Nguyệt đeo vào ngón tay, liền thấy chiếc nhẫn này đột nhiên phát ra ánh sáng nhiều màu, sau đó tự động rút nhỏ một vòng, chặt chẽ ôm gọn lấy ngón tay của mình, sau khi hào quang biến mất, nhẫn thành hình phượng hoàng giương cánh muốn bay, tinh xảo hoa mỹ mà lại vô cùng dễ thương!

“Oa. . .thật thần kì! Khẩu quyết là...?” Nghĩ nghĩ, Vân Hiểu Nguyệt kích động nói: “Vận mệnh chi thần!”

Quả nhiên! Một quyển sách đột nhiên xuất hiện trong tay Vân Hiểu Nguyệt, làm cho Vân Hiểu Nguyệt ngây người nửa ngày, sau đó trong lòng mặc niệm: “Thu!” Cuốn sách lại không thấy! Chơi như thế lặp lại lần thứ N, Vân Hiểu Nguyệt ôm lấy chân không tiếng động cười hoan hỉ: A haha, thứ tốt! Thần vận mệnh ơi, lão là người trên cao, bổn cô nương sẽ không so đo với lão! He he, nếu ta có cơ hội đến quốc khố hoàng cung, chẳng phải về sau không lo không có tiền dùng? Thật sự nếu vậy, ta liền đem tất cả châu báu trong hoàng cung, chẳng phải lo nhiều? Hay!

Cái này, Vân Hiểu Nguyệt cười chán rồi, vội vàng kích động bắt đầu nghiên cứu cuốn sách trong tay. Vừa mở ra, Vân Hiểu Nguyệt vừa thấy, rốt cục hiểu được cái nhẫn này quả là diệu. Thì ra, ánh sáng vừa rồi là nhận chủ nhân, nói cách khác, cái giới chỉ này, trừ bỏ mình, ai cũng không mở được, không dùng được! “Bên trong trừ bỏ vật còn sống, cái gì đều có thể cho vào, càng kì diệu là, bỏ cái gì vào bên trong, mặc kệ bao lâu lấy ra nữa, đều mới như cũ! Còn nữa, nhìn nó tuy nhỏ, song không gian bên trong đến mười mẫu, nhưng là không cần lo lắng, khi bỏ vào đó cái gì đó hỗn loạn, nó sẽ có công năng tự động phân loại!”

“Oa. . .Này còn không lớn?” Xem cái gọi là bản thuyết minh, Vân Hiểu Nguyệt có chút ngây người! Mười mẫu, có thể xây được một trang viên, nói cách khác, cho dù ta đem phòng này cất vào trong, cũng chỉ chiếm một chút ngõ ngách? Lợi hại! Không hổ là thần gì đó, tốt!

Cái này, Vân Hiểu Nguyệt bây giờ mới tin, thần vận mệnh quả nhiên không gạt người, viên thuốc kia, quả thật là thứ tốt!

Cầm đơn được lên, Vân Hiểu Nguyệt không chút do dự ném vào miệng, đơn được nháy mắt hòa tan, giống như một dòng nước ấm, chảy vào trong bụng, miệng đầy hương thơm, hương vị thật tốt! Ngay sau đó, kinh mạch tứ chi cùng toàn thân giống như được rót thêm một luồng khí sinh động, Vân Hiểu Nguyệt thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng xương cốt đang phát ra âm thanh “tùng tùng”, cả người thoải mái vô cùng, tinh lực dư thừa, liền ngay cả vết thương ở gáy cũng lập tức không đau nữa!

Vân Hiểu Nguyệt biết là đơn được phát huy tác dụng, thả lỏng thể xác và tinh thần, nhắm mắt lại, lắng lắng cảm thụ tự thân đích biến hóa! Ước chừng nửa giờ sau, Vân Hiểu Nguyệt cảm giác dòng nước ấm chảy trong toàn thân đang gom lại ở hạ bụng, cũng chính là đan điền, rồi dừng hẳn! Trong lòng hiểu được, chậm rãi mở ra mắt, phát hiện ánh mắt cũng sáng lên, tinh tường hơn rất nhiều, trong lòng mừng rỡ, chuẩn bị nhìn xem cái gọi là võ công bí tịch, chắc chắn cũng là thứ tốt!

Lại cầm lấy quyển sách mở ra, mặt trên thật to ghi bốn chữ “Ngọc nữ tâm kinh”, làm cho Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ: “Tên này, quen thuộc như vậy?”

Nhìn nửa ngày, Vân Hiểu Nguyệt cuối cùng đã phản ứng lại: Đây không phải là võ công trong “Thần điêu hiệp lữ”, trong đoạn Dương Quá cùng Tiểu long nữ vì tránh né sự đuổi giết của Lí Mạc Sầu, ẩn thân trong cửa đá của ở Hoạt Tử Nhân Mộ, thì thấy ở bên sườn đá có khắc võ công này sao! Trời ạ! Vân Hiểu Nguyệt hoàn toàn ngây ngốc! Sao mà tất cả mọi chuyện đều đảo điên, hư ảo mờ mịt gì đó toàn bộ lại biến thành sự thật, rất khó tin!

“Mặc kệ! Có lẽ chính là tên giống nhau mà thôi! Nếu kêu ‘ngọc nữ’, tự nhiên là thích hợp cho nữ nhân luyện, học rồi nói sau!” Vân Hiểu Nguyệt vừa định mở ra nhìn kỹ, ngoài cửa truyền đến tiếng hô cung kính của bọn thị nữ: “Tham kiến Nhu phi nương nương!”

Hử, Nhu phi? Không phải là biểu tỷ mà Vân Nhược Diệp thích nhất đó sao? Lại tới nữa! Còn tưởng rằng ta là nha đầu gốc Diệp nhi để người khi dễ sao? Ha ha. . . Bổn cô nương vừa lúc nhàm chán, thú vui lại tự dẫn tới cửa rồi!

Vân Hiểu Nguyệt vội vàng đem sách cất vào trong nhẫn, cuốn mình vào trong áo ngủ bằng gấm, nằm xuống giường!

“Điệp nhi muội muội, có tốt lên không? Tỷ tỷ đến xem muội đây!”

Vừa nằm xuống, một giọng nói ông ẹo mềm nhũn, nũng nịu liền truyền vào trong tai, ngay sau đó, một nữ tử đương tuổi thanh xuân, mặc y phục vàng nhạt, được hai cung nữ nâng tay, chậm chạp đi đến.

Mây liễu nga mi, ánh mắt hàm xuân, da thịt phần hồng mịn màng, cái miệng nho nhỏ, mặt trái xoan, quả nhiên là mỹ nhân! Chỉ tiếc, trong mắt kia tràn đầy khinh thường cùng trào phúng, phá hủy mỹ cảm của chính mình!

Điệp nhi, con người rõ ràng không tốt như vậy, muội không nhìn ra sao? Aiz. . . Khó trách muội một lòng muốn chết, bị người mình tín nhiệm nhất phản bội, bị người người yêu nhất làm thương tổn, nếu là ai cũng sẽ chịu không nổi, huống chi là con người luôn luôn yếu đuối như muội! Yên tâm đi, tỷ tỷ nhất định sẽ vì muội mà báo thù!

Kinh ngạc nhìn Nhu phi nửa ngày, Vân Hiểu Nguyệt há mồm hỏi: “Xin hỏi, người là ai?”

“A? Điệp nhi muội muội, ta là Nhu tỷ tỷ của muội nha, muội sẽ không quên cả ta chứ!”

Nhu phi sững sốt, vội vàng bước nhanh ngồi xuống bên giường, Vân Hiểu Nguyệt bây giờ mới nhìn thấy Huyền nhi bưng chén thuốc, đang đứng ở phía sau!

“Huyền nhi, em mau tới đây cứu ta, ta không biết người này, em bảo ả đi đi!” Kéo chăn che kín mặt mình, chỉ lộ ra một đôi mắt to, Vân Hiểu Nguyệt làm bộ hoảng sợ!

“Lớn mật! Vị này là Nhu phi nương nương được Hoàng Thượng sủng ái nhất, người dám bắt kính?”

Nhu phi nghe vậy mặt cười xanh mét, vừa định nói chuyện, thì nha hoàn bên người của nàng đã ra tiếng.

“Nhu phi nương nương xin bớt giận! Điệp phi nương nương bị trọng thương, không nhớ rõ mọi người, mọi chuyện trước đây, mong nương nương không so đo!”

Huyền nhi vội vàng bưng chén thuốc đi vào, quỳ nói.

“Không sao! Điệp nhi muội muội bệnh nặng mới khỏi, khó tránh khỏi có chút hồ đồ, Tiểu Hoàn, không được vô lễ!”

Sắc mặt Nhu phi hơi giãn ra, giả mù sa mưa khiễn trách.

“Dạ, Tiểu Hoàn biết sai rồi, xin Điệp phi nương nương tha lỗi!”

Cung nữ kêu Tiểu Hoàn không tình nguyện cúi người, lui sang một bên!

Hừ, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ta há có thể dễ dàng tha cho người?

8. Chương 8: Chân Tướng Bị Thương!

“Huyền nhi, cô nương này vì sao không quỳ, em vì sao phải lay? ả vừa mới mắng chửi ta, sao em lại không mắng ả! Tò mò quá!”

Vân Hiểu Nguyệt vẽ mặt ngây thơ, suy nghĩ xong thì giãy dụa nói, sau đó lại ôm đầu rên rĩ nói: “Huyền nhi, có người mắng ta, vì sao? Ô ô. . . Cha mẹ của ta đâu? Ta muốn nói cho bọn họ, có người khi dễ ta! Đầu của ta đau quá, đều là vì ả, ô ô. . .”

Từng giọt nước mắt rơi xuống, Vân Hiểu Nguyệt khóc thê thảm, thật sự là nghe rất thương tâm. Thấy nàng rơi lệ, quả nhiên, tất cả cung nữ, thái giám trong Sắc Điệp Cung nhất tề trừng mắt nhìn nha hoàn kêu Tiểu Hoàn kia, ngay cả mấy nha hoàn khác của Nhu phi cũng mang vẻ mặt khiễn trách, nhất tề lui về phía sau, để cho Tiểu Hoàn đứng trơ chọi!

Huyền nhi vội vàng đứng dậy, giao chén thuốc cho thị nữ một bên, chạy đến bên giường an ủi Vân Hiểu Nguyệt: “Nương nương, đừng khóc ! Cha người là Thừa tướng đương triều được Hoàng Thượng coi trọng

nhất, vài ngày sau chờ phu nhân vào cung thăm người, người nói cho phu nhân, để phu nhân đến chỗ Hoàng hậu nương nương cùng Thái Hậu lấy lại công đạo cho người!”

Huyền nhi vừa nói một bên vừa giúp Vân Hiểu Nguyệt gạt lệ, Vân Hiểu Nguyệt thoáng nhìn sắc mặt đỏ ửng của Nhu phi, nhin cười đến đau cả bụng!

Ha ha. . . Ta hiện tại không làm được đại nhân, trước hết cứ làm tiểu nhân đã, Nhu phi, người chờ xem!

“Tiểu Hoàn, quỳ xuống!”

Nghe thấy Huyền Nhi nói như vậy, trong mắt Nhu phi hiện lên bối rối, lớn tiếng quát!

“Nô tỳ. . . Dạ, nương nương!” Tiểu Hoàn có vẻ thực ủy khuất, một tiếng quỳ xuống đất, khóc lên rưng rức!

“Điệp nhi muội muội, là tỷ tỷ dạy không nghiêm, để muội muội bị ủy khuất, muội muốn giáo huấn nó như thế nào thì làm! Chỉ là một nô tài thôi, tùy muội xử trí!”

Trong ánh mắt xinh đẹp của Nhu phi hiện lên ghen ghét cùng lãnh ý, trên mặt lại cười tủm tỉm, còn thuận tay cầm lấy chén thuốc trong tay thị nữ, xem tư thế kia, là muốn giúp mình uống thuốc!

Chà! Ai khiến người? Vân Hiểu Nguyệt thu hết biểu tình của ả vào đáy mắt, đối với nữ nhân này một chút hảo cảm cũng không có, bảo ả giúp ta uống thuốc, ta có thể uống sao?

“Huyền nhi, ta không biết nữ nhân này, ta không cần ả giúp, em tới giúp ta!” Phụng phịu miệng, Vân Hiểu Nguyệt ra vẻ muốn khóc!

“Ai nha, Điệp nhi muội muội, muội thật sự không biết ta ? Ta là Nhu tỷ tỷ của muội nha!”

Nhu phi kinh hãi, buông chén thuốc, nắm lấy bàn tay của Vân Hiểu Nguyệt, sốt ruột nói, trong mắt nhanh chóng ngập đầy nước mắt, vẻ mặt thương tiếc, nhưng là Vân Hiểu Nguyệt nhìn sâu vào đáy mắt của nàng, rõ ràng thấy vui sướng khi người gặp họa cùng tràn đầy khoái ý!

“Người tránh ra!” Vân Hiểu Nguyệt gạt tay dùng khí lực rất lớn, lập tức khiến ả té lăn trên đất!

“Huyền Nhi, ả đánh ta, em xem, đau quá! Ô ô. . . Ả là nữ nhân xấu, về sau không được cho ả vào!” Au ui! Tay ta đau quá, muốn giết người sao!

“Người! Người! Người!.”

Nhu phi đau đớn, khuôn mặt trắng bệch, sau khi được thị nữ của ả ba chân bốn cẳng giúp đứng lên, ả chỉ tay vào Vân Hiểu Nguyệt đang nao núng ở trong lòng Huyền nhi, lấp bắp nửa ngày, oán hận nói: “Người là nữ nhân điên, mời ta đến, ta còn không muốn đến! Tiểu Hoàn, chúng ta đi!”

Nhu phi vung cầm khăn, cao ngạo nói!

“Ta không có gọi người đến? Đợi lát nữa, người nói muốn cho ta phạt tên vô lại hại ta đau đầu kia cơ mà, vì sao có thể nói không giữ lời? Chẳng lẽ cha mẹ của người không dạy người, làm người phải biết giữ chữ tín sao? A, ta đã biết, khẳng định là ‘thượng bất chính hạ tắc loạn’, trách không được tên vô lại này khi dễ ta, hóa ra là học từ người! Huyền Nhi, ngày khác để mẫu thân ta tìm Hoàng hậu nương nương cùng Thái Hậu nương nương nói chuyện, tên vô lại như vậy, giữ ở bên người rất nguy hiểm, đúng không?”

Vân Hiểu Nguyệt chỉ vào Tiểu Hoàn, mang theo biểu tình vô vàn ngây thơ, thở phì phì nói.

“Người. . . Người khờ thật hay giả ngốc?”

Nhu phi xoa người, sắc mặt xanh mét hỏi.

“Người mới ngốc! Ta ăn ngon ngủ ngon, làm sao ngốc được? Ta. . . Ta chỉ là quên rất nhiều chuyện, quên rất nhiều người mà thôi!”

Vân Hiểu Nguyệt ngồi thẳng thân mình, thở phì phì cãi lại!

“A? Như vậy sao? Người nhớ Tần Ngạo là ai không?”

Nhu phi đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Tần Ngạo? Không biết, hẳn là ai vậy?”

Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, ngây ngốc nhìn về phía Huyền nhi? Ta thật sự không biết mà!

“Đó. . . là tục danh của Hoàng Thượng!”

Huyền nhi sợ đến độ trên đầu đổ mồ hôi, lén lút nói.

“Ha ha. . . Ta hiện tại tin, ngươi là thật sự mất trí nhớ! Điệp nhi muội muội, mất trí nhớ cũng tốt, sẽ không nhớ mình bị thương như thế nào, sẽ đỡ rất nhiều thống khổ, muốn tỷ tỷ nhắc muội hay không? Tỷ tỷ ta, biết rất nhiều chuyện nha!”

Nhu phi một trận cuồng tiếu, đắc ý nói.

“Ách? Thật sự? Không phải nói ta là lúc thị tẩm té bị thương sao?”

Vân Hiểu Nguyệt cố ý nói.

“Ha ha. . . Long sàng lớn như vậy, làm sao có thể ngã xuống hả? Là Hoàng Thượng muốn nhìn mặt ngươi! Sớm nghe nói ngươi là đệ nhất mỹ nhân kinh đô, tự nhiên là vội vã cho ngươi thị tẩm, sung hạnh xong rồi, liền xốc lên cái khăn che mặt của ngươi! Không nghĩ tới, tối hôm đó ngươi đúng là lợi hại, hừ chết Hoàng Thượng! Cho nên, ngươi đã bị Hoàng Thượng mắng chửi, một cước đá xuống long sàng! Chân rỗng của Hoàng Thượng thật là lợi hại, ngươi nhìn đi, bất quá là đụng vào cạnh bàn mà thôi, đã có thể mất trí nhớ! Chậc chậc, cũng may nên không hương tiêu ngọc vãn, nếu không Thừa tướng cùng phu nhân cũng thương tiếc chết tâm! Ta nói, Điệp nhi muội muội à, có lẽ Hoàng Thượng cũng sẽ không đến tìm ngươi đâu, ta đi! Cũng sẽ không đến đây nữa, ngươi ở đây từ từ mà dưỡng thương đi! Về phần Tiểu Hoàn, sẽ để lại cho ngươi chậm rãi chơi! Hi hi. . .”

Che miệng đắc ý cười, Nhu phi vênh vác tự đắc rồi bỏ đi!

“Nhu phi nương nương, Nhu phi nương nương, cầu người mang Tiểu Hoàn đi! Ô ô. . . Nương nương, ta không muốn ở lại với người này! Ô ô. . . Nương nương. . .” Tiểu Hoàn lập tức khóc té trên mặt đất, thương tâm kêu lên!

Hả? Thì ra Nhược Điệp là bị tên Tần Ngạo kia ột cước đá xuống giường? Trách không được một lòng muốn chết! Bị chính người mình yêu nhất phỉ nhổ như vậy, Điệp nhi vốn nhu nhược làm sao chịu được? Hừ, Tần Ngạo, ngươi chết chắc rồi! Chờ ta dưỡng thương xong, sẽ cùng ngươi chậm rãi chơi đùa, hiện tại, trước phải giải quyết nha đầu chết tiệt kia đã rồi nói sau!

“Tiểu Hoàn, ngươi không muốn ở lại đây, phải không?”

Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi.

“Không phải! Điệp phi nương nương, Tiểu Hoàn lần sau không dám bắt kính với người nữa! Tiểu Hoàn nhất định nghe lời, tận tâm hầu hạ nương nương!”

Nghe Vân Hiểu Nguyệt nói như vậy, Tiểu Hoàn vội vàng quỳ úp sấp hạ mình dập đầu, rơi lệ đầy mặt nói.

“Huyền nhi, cung nữ vô phép, bình thường trong cung xử trí như thế nào? Thấy bộ dáng sợ hãi ấy, Vân Hiểu Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Bẩm nương nương! Nếu cung nữ vô phép, sẽ đưa đến kỹ quán, sau đó đưa đến hầu hạ các tướng sĩ ở tiền tuyến, mãi cho đến chết mới thôi!”

Huyền nhi vui sướng khi người gặp họa nói.

9. Chương 9: Ác Chỉnh Tiểu Hoàn

Kĩ quán? My God! Thật sự là rất rung động! Vân Hiểu Nguyệt có chút ngây ngốc, không phản ứng, ngồi một chỗ.

Tiểu Hoàn nghĩ Vân Hiểu Nguyệt đang suy nghĩ muốn đem mình đưa đến kĩ quán hay không, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu: “Điệp phi nương nương, tha mạng! Là Tiểu Hoàn không tốt, người muốn phạt ta như thế nào đều có thể, cầu người đừng đem ta đến kĩ quán! Ô ô. . . Cầu người, nương nương, cầu người tha Tiểu Hoàn đi, Tiểu Hoàn biết sai rồi! Ô ô. . .”

“Vậy sao?” Nháy mắt mấy cái, nhìn Tiểu Hoàn đang quỳ rạp trên mặt đất mà dập đầu kêu bang bang vang, Vân Hiểu Nguyệt bên môi tràn ra một tia cười xấu xa: “Người muốn lưu lại?”

“Dạ, nương nương, cầu người lưu Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn nhất định tận tâm phụng dưỡng nương nương!” Ngẩng khuôn mặt đang rơi đầy lệ lên, Tiểu Hoàn vừa bối rối khấn trương vừa sợ hãi, Vân Hiểu Nguyệt thu hết vào đáy mắt!

“Như vậy đi! Huyền nhi, thị nữ bên người của Nhu Phi này thích hợp với công việc gì?” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lạnh hỏi.

Nàng không tin, Nhu phi nương nương kia lại “tốt bụng” đem thị nữ bên người ở lại bên nàng như vậy? Hơn nữa nàng xem, Tiểu Hoàn này, ra vẻ cũng rất được yêu thích, lưu lại thị nữ này, trừ bỏ giám sát nàng, còn có thể làm chi!

“Không có! Nương nương, nơi chúng ta ở là cung điện gần nhất cách Lãnh cung, ngày thường cũng không có người nào đến, tuy nói thị nữ là phục vụ toàn bộ hoàng cung, cũng là tùy nơi, nơi nhiều, nơi ít, Huyền nhi không biết xếp vào đâu thì tốt?” Huyền Nhi cau mày, một dáng vẻ không biết như thế nào cho phải, làm cho Vân Hiểu Nguyệt suýt cười ra tiếng.

Huyền nhi, thật đúng là thông minh lanh lợi, ta thích!

“Vậy. . . Tiểu Hoàn, người hay là trở về đi! Cuộc sống chúng ta nơi này thực kham khổ, không thích hợp với người.” Vân Hiểu Nguyệt trào phúng, cố ý nói.

“Không! Nương nương, Nhu phi nương nương nếu đem ta đưa cho người, ta chính là thị nữ của người, nếu trở về, cũng sẽ bị Nhu phi nương nương đưa đến kĩ quán! Tiểu Hoàn cầu người, lưu lại nô tì đi!” Vội vàng quỳ lết lên, Tiểu Hoàn đi đến bên giường Vân Hiểu Nguyệt, đau khổ cầu xin!

“A, không đi sao? Người đâu, trói lại cho ta!” Vân Hiểu Nguyệt khinh thường nhìn nữ tử đang khóc rống, mặt cười lạnh lùng, quát lớn.

“Dạ!”

Huyền nhi cùng vài thị nữ ba chân bốn cẳng, trói chặt Tiểu Hoàn lại, tiểu thị nữ cũng là phối hợp, chính là một mặt khóc nức nở, không dám phản kháng!

“Huyền Nhi, đỡ ta xuống dưới!” Vân Hiểu Nguyệt vươn tay ngọc, Huyền Nhi đến đỡ, mặc nội y, đi tới trước mặt Tiểu Hoàn.

Nếu là gián điệp, Vân Hiểu Nguyệt ta hiểu được là phải có thủ đoạn đối phó! Hừ, không sợ người không nhận tội!

“Tiểu Hoàn! Nói đi, Nhu phi phái người lại đây, là muốn làm gì? Giám sát ta? Hạ độc hại ta? Hay là thủ đoạn gì? Hả...?” Đưa tay nâng lên khuôn mặt của Tiểu Hoàn, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi.

Tiểu Hoàn nghe vậy, ngây người một chút, ánh mắt lập tức bối rối, lắp bắp cãi lại: “Không. . . Không có! Điệp phi nương nương, nô tì thật sự muốn hầu hạ nương nương, làm sao dám hại người?”

“Phải không?” Vân Hiểu Nguyệt ý cười càng sâu, tay đưa lên đầu lấy xuống một cây kim châm, hí hửng nhìn kỹ chiếc châm bén nhọn, ngọt ngào nói: “Tiểu Hoàn, người nói xem, dùng cây kim châm này vẽ một đóa hoa ở trên mặt của người, hay là xử dụng kiếm vẽ hoa thì đẹp hơn? Hm

vậy ta thử xem!” Nói xong, Vân Hiểu Nguyệt đưa cây châm đến má của nàng nhẹ nhàng chạm một nét, một vết máu lập tức xuất hiện ở làn da trắng như tuyết của nàng!

“A. . .Đừng!” Tiểu Hoàn đau hét lên: “Điệp phi nương nương, nô tài thật sự không hại người, xin nương nương minh giám! Ô ô. . .”

Tiếng khóc thê thảm, làm cho Vân Hiểu Nguyệt đau đầu không thôi!

“Câm miệng!” Cúi đầu, Vân Hiểu Nguyệt một tiếng quát, tiếng khóc thê lương của Tiểu Hoàn nhất thời ngừng!

“Tiểu Hoàn, ta biết ngươi là nô tài tốt trung thành, cho nên Nhu phi mới yên tâm đem ngươi phái tới đây! Nhưng mà, Vân Nhược Điệp ta tuy rằng không thể sống, nhưng ta vẫn là một phi tử, là người mà bọn nô tài các ngươi có thể tùy tiện coi khinh sao?” Mặt lạnh lùng, Vân Hiểu Nguyệt giận tới tím mặt, lớn tiếng quát, ánh mắt sắc sảo, khiến tất cả thị nữ vừa sợ hãi vừa kính sợ, ngay cả Huyền nhi cũng bị dọa ngây người, há hốc mồm nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin, làm cho Vân Hiểu Nguyệt cực kỳ vừa lòng!

Ha ha. . . Xem ra, xem nhiều kịch hậu cung như vậy đúng là không uống, Vân Hiểu Nguyệt ta ra dáng chủ tử đây chứ, rất có uy!

“Tiểu Hoàn, ngươi biết không, nếu ngươi không nói thật, ta có một trăm phương pháp có thể cho ngươi sống không bằng chết! Nhưng, ta không phải Nhu phi, không thích mờ ám, ta sẽ nói cho ngươi vài loại một chút, cho ngươi chọn nhé!” Giọng nói đều đều, Vân Hiểu Nguyệt nở nụ cười quỷ dị!

“Loại thứ nhất: Cởi sạch quần áo, rạch thật nhiều vết thương nhỏ ở toàn thân ngươi, sau đó đổ mật ong trên mặt vết thương, mời kiến đến ăn đại tiệc! Ta đoán là, để ngươi như vậy trong viện, không quá hai canh giờ, toàn bộ kiến trong Hoàng cung đều tới, khẳng định chơi rất vui!

Loại thứ hai: Độc ngươi vừa câm vừa điếc, chặt hết tay chân ngươi, đặt ở trong một cái bình lớn, trang trí trong phòng, nhất định cũng rất vui!

Loại thứ ba: Buổi tối hôm nay, ta cởi quần áo ngươi cột vào một cái cây bên ngoài dự muối, đến sáng ngày mai, máu của ngươi đều bị hút hết, sau đó, sẽ đem ngươi chôn ở Ngự Hoa viên làm phân bón, nhất định hoa sẽ đẹp hơn! Ừm, nói nhiều làm khô miệng, ngươi tự chọn đi!” Nhìn Tiểu Hoàn cùng bọn thị nữ bên cạnh bị dọa cho trắng bệch mặt, Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy thật sự là không thú vị!

Người ta chính là nói mà thôi, cần phải sợ hãi như vậy không?

“Nương. . . Nương nương. . . Tha mạng! Nô tỳ. . . Nô tỳ thật sự không hại người! Xin. . . xin nương nương minh giám!” Tiểu Hoàn sợ tới mức phát run, tiếp tục nói xạo!

Này, nói giỡn sao? Không nhận tội? Ta xem ngươi có thể không nhận tội tới khi nào!

“Huyền nhi!” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng nghiêm mặt gọi.

“Dạ, nương nương!”

“Đi lấy mật đến! Những người khác, lấy kéo cho ta, cắt hết quần áo của ả!” Ngồi vào ghế trên, Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng phân phó!

“Dạ!” Vài thị nữ run run đi lên trước, bắt đầu động thủ, trong chớp mắt, áo khoác của Tiểu Hoàn bị cắt hết, chỉ còn một lớp tiết khô mỏng manh cùng một cái áo ngực xanh biếc!

“Nương nương, xin người tha Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn sai rồi! Ta nhận, ta nhận!” Thấy Huyền Nhi đang cầm mật đi vào, Tiểu Hoàn rốt cục nhìn không được, khóc rống lên!

“Chao ôi, hiện tại mới nhận? Chậm rồi! Bắt ả đứng lên cho ta, ta tự mình động thủ!” Vân Hiểu Nguyệt không tin nàng nói thật dễ dàng như vậy, quyết định tiến hành đe dọa!

“A. . . Điệp phi nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ xin nói, aaaa...” Thấy Vân Hiểu Nguyệt cầm kim châm, vẻ mặt tươi cười đi tới, sau đó giờ cây châm lên, hung hăng đâm tới nàng, Tiểu Hoàn rốt cục hét chói tai rồi ngất!

“Ngất rồi? Không vui!” Kim trâm dừng lại trước ngực Tiểu Hoàn, Vân Hiểu Nguyệt nhún nhún vai, tay đem cây trâm cài trở về trên đầu!

“Mở mắt đi, không có việc gì!” Buồn cười nhìn thị nữ trong phòng nhắm chặt mắt, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Ách? Không có gì! Nương nương, người hù chết Huyền nhi!” Đột nhiên mở mắt, vỗ vỗ bộ ngực, Huyền nhi như trút được gánh nặng.

“Các người nghe đây! Chuyện hôm nay, nếu ai dám nói ra, ta sẽ khiến cho kẻ ấy chân chính nếm thử sự lợi hại của ta, nhớ kỹ chưa?” Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên nói.

“Dạ, nương nương!”

“Tốt lắm! Các người đều là người của Sắc Diệp Cung, điều gì nên nói, điều gì nên nhìn, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ!”

“Tha ả ra ngoài, dùng nước lạnh dội tỉnh rồi kéo vào đến!” Phất tay, trừ bỏ Huyền Nhi, mọi người lui xuống!

“Nương nương, người mất trí nhớ, trở nên lợi hại rất nhiều! Trước kia thị nữ không đem người để vào mắt, từ hôm nay, họ khẳng định không dám!” Khi mọi người đi hết, Huyền Nhi đỡ lấy Vân Hiểu Nguyệt đến bên giường, hưng phấn mà nói.

“Em không biết là ta tàn nhẫn sao?” Huyền Nhi này, một chút cũng không hoài nghi sao?

“Nào có thể? Nương nương rất thiện lương, em biết người sẽ không làm như vậy, chính là hù dọa ả thôi! Chỉ là, nương nương à, biện pháp đó, người từ đâu mà biết? Nghe một chút đã dọa người!” Tiểu nha đầu kỳ quái hỏi.

“Ở trong sách viết!”

“Cũng đúng, nương nương ở nhà thích nhất là đọc sách, trách không được...!” Huyền Nhi bưng tỉnh!

“Vây. . . Là hiện tại ta tốt, hay là trước tốt hơn?”

“Đương nhiên là hiện tại nương nương tốt! Trước kia nương nương chính là rất thiện lương, mới có thể bị khi dễ! Hiện tại nương nương tuy rằng không nhớ rõ rất nhiều chuyện, nhưng là trở nên rất uy nghiêm, Huyền Nhi thật sự là cao hứng!” Kéo qua áo ngủ bằng gấm đắp cho Vân Hiểu Nguyệt, tiểu nha đầu vẽ mặt tươi cười, vui rạo rục nói!

“Nha đầu ngốc, đi đem son của ta đến!” Aizz. . .Huyền Nhi, tiểu thư của em, thật sự đã chết! Muốn sống lại, còn không biết đến khi nào!

“Dạ!”

Lấy son xong, Vân Hiểu Nguyệt ý bảo Huyền Nhi đốt một cốc trà, nàng ngồi ở trên giường, liền lấy ra một viên thuốc nhỏ!

“Nương nương, đây là.” Huyền Nhi kỳ quái hỏi.

“Hắc hắc! Đợi lát nữa, người sẽ biết!” Vân Hiểu Nguyệt thần bí nói.

“Nương nương, người đã tỉnh!” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của thị nữ!

“Mang vào!”

“Dạ!”

Rất nhanh, Tiểu Hoàn người ướt sũng giống như con chó chết bị tha vào!

“Cho người một cơ hội cuối cùng, nói, hay là không nói?” Tựa vào bên giường, Vân Hiểu Nguyệt nghiêm mặt hỏi.

“Nói! Nô tỳ nói! Nhu phi nương nương cho ta giám thị người, phải cho người dùng thổi son mà nàng đưa tới, làm ặt người vĩnh viễn...! Nếu người dùng xong rồi, nói cho nàng, nàng sẽ bắt nô tỳ trộm đổi lại!” Lúc này, Tiểu Hoàn không có gì chần chừ, nói rõ ràng, khẳng định là không giả!

“Mẹ nó, nàng ta đúng là âm hiểm!” Vân Hiểu Nguyệt nhin không được nói thô tục!

“Tiểu Hoàn, người lại đây!” Vẫy tay, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Dạ. . . Dạ. . . ” Tiểu Hoàn run run đi đây, lui ở bên giường!

“Ngẩng đầu, há mồm!” Vân Hiểu Nguyệt ra lệnh!

Tiểu Hoàn lập tức nghe theo, Vân Hiểu Nguyệt khoát tay, son lập tức lăn xuống yết hầu của nàng!

“Tiểu Hoàn, bản cung nhận người, nhưng, bản cung không tin người! Cho nên, ta hạ dược! Thứ người vừa mới ăn là ‘ Bách độc hoàn ’, không có giải dược của bản cung, người không quá một tháng, sẽ vỡ bụng mà chết! Nhưng, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, bản cung liền đúng giờ cho người giải dược, biết không?”

“Dạ, nô tỳ biết!” Tiểu Hoàn mặt xám như tro, run run trả lời.

“Như vậy, người sẽ trả lời chủ tử của người như thế nào?”

“Điệp phi nương nương luôn dùng son của người, nốt đậu đỏ trên mặt không có chuyển biến tốt, cho nên đóng cửa không ra!” Tiểu Hoàn cung kính trả lời.

“Tốt! Người quả nhiên là cô nương thông minh! Chỉ cần người trung thành với bản cung, bản cung cũng sẽ không bạc đãi người! Huyền nhi, mang Tiểu Hoàn đi xuống nghỉ ngơi! Hôm nay bị sợ hãi, cho nghỉ ngơi vài ngày, cho nàng cuộc sống thoải mái chút!”

“Dạ, nương nương!” Huyền nhi nhu thuận nói.

“Tốt lắm, lui ra đi! Đúng rồi, việc lâu như vậy, thuốc cũng lạnh, đi lấy một chén đến, thuận tiện đem hoàng qua lại đây!” Phất tay, Vân Hiểu Nguyệt phân phó nói.

“Dạ!”

Huyền Nhi đi qua đi, nâng dậy Tiểu Hoàn cả người mềm nhũn, sợ tới mức phát run, lui xuống!

“Ha ha. . . Thu phục! Nhu phi, ta không còn là Vân Nhược Điệp cho người chơi đùa trước nữa, cho nên, người tốt nhất là biết điều một chút, nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí!” Tựa vào thành giường mềm mại, Vân Hiểu Nguyệt cười mà nói, không có phát hiện ra, ngoài cửa sổ, có một con người đen xinh đẹp, không một cái nháy mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, không có một chút chán ghét, ngược lại là tràn đầy khiếp sợ, còn có từng đợt từng đợt thâm tình cùng thương tiếc!

10. Chương 10: Ta Đứng Hàng Thứ Mười!

“Điệp phi nương nương, Trương Thái y cầu kiến!” Ngoài cửa truyền đến tiếng hô của thị nữ, bình tĩnh tâm trí đang trầm tư của Vân Hiểu Nguyệt.

“Cho vào!”

“Dạ!”

Tay cầm một cuốn sách, Trương Thái y đầy mặt hồng quang, đi đến!

“Sư phụ, mời ngồi, đồ nhi có lễ!” Xuống giường, mời Trương Thái y ngồi xuống ghế trên của mình, Vân Hiểu Nguyệt cung kính cúi lạy ba cái, kết thúc buổi lễ!

“Ai nha nha, Điệp phi nương nương, vi thần như thế nào đảm đương được! Tốt tốt, nương nương lễ cũng làm rồi, vi thần thu được đồ đệ tôn quý, mau nằm trên giường, người thân thể suy yếu, tình dưỡng mới tốt!” Trương Thái y ngâm dại, rồi sau đó kích động buông quyển sách trên tay, đứng lên, quan tâm nói.

“Cám ơn sư phụ! Về sau, xin sư phụ gọi con là Điệp nhi, người nhà của ta, đều gọi con như vậy, được chứ?”

Trương Thái y kích động cùng cao hứng, làm cho Vân Hiểu Nguyệt cảm động không thôi, nghe lời nằm lại giường, mỉm cười nói.

“Tốt! Điệp nhi, đây là y thư, còn có một ít là bản kê đơn, sư phụ mượn đến đây, còn có tâm đắc của sư phụ, đã ở bên trong, con cứ từ từ nghiên cứu, không rõ chỗ nào, lần sau hỏi sư phụ, sư phụ giải thích cho con! Con là phi tử của Hoàng Thượng, sư phụ không tiện thường xuyên đến đây, rước lấy bàn tán, đối với con không tốt! Còn nữa, trong cung lòng người hiểm ác, con còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, hiện tại lại mất trí nhớ, mọi sự phải cẩn thận! Về sau được liệu, phái Huyền nha đầu trực tiếp lấy chỗ ta, bệnh trạng trên mặt nếu không tốt, đừng rời cửa, có cái gì muốn nói cho Vân thừa tướng, sư phụ cũng có thể giúp người truyền lời, chính là Hoàng Thượng, vì sư không có cách, Điệp nhi nếu muốn bỏ mới tốt!” Nói xong lời cuối cùng, về mặt Trương Thái y u sầu, xem ra, vì chuyện Vân Hiểu Nguyệt mới thị tẩm liền bị thất sủng mà lo lắng!

“Sư phụ, Điệp nhi đã mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ, Hoàng Thượng cũng thế, cho nên, cũng không thương tâm cùng khổ sở gì! Hắn không tìm ta, ta rất cao hứng, về sau thì để về sau hẵng nói!” Áck, tốt nhất để ta yên, đừng tới tìm ta, tốt nhất hoàn toàn bỏ quên ta, vậy mới tốt!

“Điệp nhi lòng dạ rộng lớn, tương lai tất thành châu báu! Sư phụ đi trước, con phải cẩn thận!” Trương Thái y khen ngợi nở nụ cười.

“Dạ, sư phụ đi thông thả, Điệp nhi không tiễn!” Vân Hiểu Nguyệt ngồi ở trên giường, cúi thấp người, cười tủm tỉm nhìn theo Trương Thái y lui đi ra ngoài!

“Thật tốt quá, rốt cục có thể an tâm dưỡng thương!” Đi chân trần xuống giường, cầm lấy y thư trên bàn, nàng nằm ở trên giường, chậm rãi mở ra trang sách!

Thấy Vân Hiểu Nguyệt im lặng bắt đầu đọc sách, đôi mắt đen ngoài cửa sổ tràn đầy ý cười, xoay người lên lút khinh công mà đi, xem thân ảnh kia, ắt vô công cực cao!

Nửa canh giờ sau, Huyền nhi bưng chén thuốc cùng hai thị nữ đi vào phòng.

“Nương nương, uống thuốc! Đây là nước đường, rất ngọt!”

“Được!”

Bưng chén thuốc, Vân Hiểu Nguyệt uống một hơi cạn sạch, sau đó bỏ chén, cười nói: “Hoàng qua đâu?”

“Ở chỗ này!”

Hai thị nữ phía sau một tay bưng nước ấm, một tay nâng một bát ngọc, trong là hoàng qua đã rửa sạch, còn có một đao nhỏ.

Ngồi ở bên giường, Vân Hiểu Nguyệt rửa mặt xong, nhẹ nhàng lau nước trên mặt, vẫy lui thị nữ, sau đó đem cất lát dưa chuột, đắp ở trên mặt!

“Nương nương, đây là. . .” Huyền nhi đứng ở một bên rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi.

“Huyền nhi, em biết không? Dùng nó trị liệu làn da mẫn cảm rất hiệu quả! Hơn nữa, mỗi ngày trước khi ngủ đắp trên mặt thời gian một nén nhang, bảo đảm làn da em sẽ trắng trắng mềm mềm! Chờ ta tốt hơn, sẽ tinh luyện một ít tinh dầu, hiệu quả rất tốt!”

Aiz, thật là nhớ đồ trang điểm địa cầu, đáng tiếc, nơi này không có, không có cách nào, đành phải tự cứu !

“Tinh dầu? Cái gì vậy? Nương nương, trước kia, người cho tới bây giờ chưa từng nói!” Huyền nhi kinh ngạc hỏi.

“Ách? Nha đầu ngốc, đây đều là trong sách viết! Trước kia là tiểu thư ta mất hứng, dùng các thứ đều là có sẵn, tốt nhất! Hiện tại vào cung, em xem xem, ngay cả son đều có thể làm vũ khí, dọa người! Ta đây đành phải chính mình động thủ! Huyền nhi, về sau tiểu thư nhà em còn sẽ có rất nhiều tư tưởng kì diệu, không cần kinh ngạc, đó là bị buộc phải làm, biết không?”

“Nương nương, Huyền nhi đã biết! Ô ô. . . Chúng ta hay là nói cho lão gia phụ nhân, cho bọn họ đi nói với Hoàng thượng, được không? Người bị nữ nhân kia khi dễ, bị Hoàng thượng hiểu lầm, Huyền nhi nhìn, khổ sở trong lòng!” Huyền nhi đứng ở bên giường trào lên nước mắt.

“A? Không được! Ta hiện tại vào cung, cha mẹ nếu hỏi, Hoàng thượng lại mất hứng, dù sao, đây là chuyện nhà Hoàng gia, làm thần tử, có thể nào hỏi nhiều? Tốt nhất không cần nói, ta đều đã có suy tính của ta, không thể lẩm miệng, nhớ kỹ?” Vân Hiểu Nguyệt hoảng sợ, vội vàng ngăn cản!

Dạ nương nương! Vậy, Huyền nhi nói cho người chuyện của người, xem người có thể nhớ hay không, được không?”

“Tốt! Ngồi vào bên giường mà nói đi!” Võ võ mép giường, nàng cao hứng nói.

Giọng nói êm tai của Huyền nhi kể ra, Vân Hiểu Nguyệt đã biết tình huống gia đình mình: Hóa ra, phụ thân mình là Văn thần tướng, là nguyên lão hai triều, hơn phân nửa quan viên trong triều là môn đồ của hắn, ở trong triều có địa vị hết sức quan trọng. Đại ca của mình, là binh mã đại nguyên soái, trong tay nắm hơn nửa binh quyền Thanh Long quốc, nay đang ở biên quan trấn thủ, là bằng hữu tốt của đương kim Hoàng thượng! Mà mình, lại là con gái duy nhất của phủ Thừa Tướng, từ nhỏ được sủng ái, là bảo bối được cả nhà nâng niu cẩn thận bảo vệ! Bởi vì mình quá mức thích đương kim Hoàng thượng, dù chết cũng muốn tiến cung làm phi tử của hắn, Văn Thừa tướng không có cách nào, mới buộc Hoàng thượng cưới mình, mà mình mới tiến cung, đã được phong làm nhất phẩm Diệp phi, đứng đầu bảy mươi hai phi tử, trách không được Nhu phi ghen tị thành như vậy!

“Ha ha. . . em là nói, ta cao phẩm hơn Nhu phi?” Vân Hiểu Nguyệt thật cao hứng!

“Đúng vậy! Trên người, trừ bỏ sáu vị quý phi nương nương cùng Hoàng hậu nương nương, người là lớn nhất!” Huyền nhi kỳ quái nói.

“Hắc hắc, vậy là tốt rồi!” Trách không được ta mặc dù ở bên cạnh Lân cung, điều kiện vẫn tốt như vậy, hóa ra được nhờ Hoàng đế cùng Thái hậu, ta trong cung đứng hàng thứ mười! Tốt lắm, Nhu phi lần sau còn chọc ta, ta mượn chuyện này áp người, cũng không sai!

“Đúng rồi, chúng ta kêu Thanh Long quốc, như vậy, còn quốc gia khác sao?”

“Có! Chính là Bạch Hổ quốc, Chu Tước quốc cùng Huyền Vũ quốc! Tuy nhiên, Thanh Long quốc chúng ta là cường đại nhất trong Tứ quốc!” Huyền nhi kiêu ngạo nói.

Ách? Tứ thánh thú! Có ý gì? Thần vận mệnh kia đưa ta đến nơi có những quốc gia như vậy có thâm ý gì? Vân Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, như thế nào cũng không nghĩ ra!

Mặc kệ, trước làm rồi nói sau! Không có võ công, hết thầy vì mình, bắt đầu từ ngày mai, ta muốn một lần nữa huấn luyện thân thể mảnh mai này, nói cách khác, yếu đuối như vậy, chuyện gì cũng không làm được!

11. Chương 11: Quả Nhiên Ta Là Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân!

Vài ngày sau, Vân Hiểu Nguyệt không ra khỏi cửa, cả ngày ở trong phòng, nếu không xem y thư, thuận tiện chăm chút dung nhan, dần dần thừa nhận, phải lấy lại khuôn mặt đẹp của mình, tiêu trừ nốt đỏ trên mặt!

Không phải nói, hiệu quả thật sự không sai! Vài ngày sau, nốt đỏ trên mặt quả thực dần dần biến mất, khuôn mặt tuyệt mỹ dần dần lộ ra.

“Chắc chắn, trắng nõn, làm mi mi xinh đẹp, mặt hồng như cánh sen, da dẻ nõn nà, yếu điệu mà thanh thoát, nhẹ nhàng uyển chuyển, quả là tuyệt sắc, phải nói là khuynh thành. Huyền nhi, ta quả nhiên là tuyệt thế đại mỹ nhân! Không sai, thật sự thực không sai!” Nhìn khuôn mặt trong nước đã xinh đẹp, Vân Hiểu Nguyệt rất vừa lòng!

“Xì!” Bộ dáng tự kỷ tự sướng của Vân Hiểu Nguyệt làm một bên Huyền Nhi nở nụ cười, “Nương nương, người vốn là nữ tử đẹp nhất Thanh Long quốc chúng ta, ai đã thấy người đều nói người còn xinh đẹp hơn tiên tử!”

“Ôi, Huyền nhi, rất khoa trương! Em đã gặp bao nhiêu nữ tử? Có bao nhiêu người đã gặp ta? Tuy nhiên, ta tin tưởng, cho dù ta không phải người xinh đẹp nhất, nhưng sẽ không kém quá xa, đúng không?” Đồng chiếu chiếu, tây xem xét, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“Đương nhiên! Mỗi lần Đại thiếu gia trở về đều nói, người là cô nương xinh đẹp nhất mà ngài từng gặp! Lão gia cũng nói, tất cả thiên kim tiểu thư của kinh thành Thanh Long quốc đều không thể sánh bằng nương nương! Nương nương, nếu không phải người vẫn ru rú trong nhà, kẻ đến cầu hôn, khẳng định sẽ phá nát cửa phủ Thừa Tướng!” Huyền Nhi kiêu ngạo nói.

“Đại thiếu gia? Ca ca của ta sao, hần tên là gì, ta quên rồi!” Vân Hiểu Nguyệt tò mò hỏi.

“Đại thiếu gia gọi là Vân Trần Viễn, là đại tướng quân rất lợi hại, võ công cao cường, là bằng hữu tốt của Hoàng Thượng! Lần này người có thể vào cung, Đại thiếu gia cũng góp sức rất lớn, không nghĩ tới. . . Nương nương, Đại thiếu gia luôn luôn yêu thương người nhất, nếu biết người bị ủy khuất lớn như vậy, khẳng định đau lòng muốn chết!” Thanh âm có chút ghen ngào, Huyền nhi khổ sở nói.

“Vân Trần Viễn, tên rất hay! Huyền nhi, kia. . . Ta có đại tẩu không?”

“Không có! Thiên kim tiểu thư trong kinh thành rất nhiều người đều muốn gả đến nhà chúng ta làm Tướng quân phu nhân, nhưng Đại thiếu gia không muốn, nói là không có thời gian cho tình dài, ngay cả thị thiếp cũng không có, bên người chỉ có thư đồng, không có thị nữ, trong sân của Đại thiếu gia, trừ bỏ Tiểu thư, cũng chỉ có Huyền nhi có thể đi vào truyền lời, vì chuyện này, lão gia cùng phu nhân gấp đến độ không đợi được, nơi nơi thu xếp suy nghĩ đón dâu cho Đại thiếu gia. Vì thế, Đại thiếu gia liền tự động yêu cầu đi trấn thủ biên quan!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền nhi đỏ rực, hồi đáp.

“Như vậy sao? Như vậy, đại ca của ta bao nhiêu tuổi?”

“Ngài lớn hơn nương nương năm tuổi, năm nay hai mươi mốt! Nương nương, em thấy, muốn Đại thiếu gia đón dâu, cũng chỉ có người có thể khuyên bảo!” Ánh mắt Huyền nhi có chút né tránh, thì thào mỉm cười nói.

“Ha ha. . . Huyền nhi nhà ta tương tự rồi, được, chờ đại ca trở về, ta khuyên huynh cưới em! Huyền nhi xinh đẹp đáng yêu, thiện lương, ta rất thích!” Vân Hiểu Nguyệt bốn cợt nói.

Ôi, xem vẻ mặt của tiểu nha đầu này, khẳng định tất cả tấm lòng đều dành cho đại ca ta chưa thấy mặt kia rồi! Như vậy, mai mối cho người khác, không bằng thành toàn Huyền nhi!

“Nương nương. . . Người giấu cợt Huyền nhi!” Tiểu nha đầu không thuận theo, che khuôn mặt đỏ bừng hờn dỗi: “Đại thiếu gia giống như thần tiên, Huyền nhi nào dám trèo cao?”

A ha? Thần tiên? Rất được sao?

“Thật sự? Cũng đúng, huynh là ca ca ta, khẳng định bộ dạng rất được!” Vân Hiểu Nguyệt rất hứng thú hỏi.

“Đương nhiên! Đại thiếu gia cực kì tuấn mĩ, không kém đương kim Hoàng Thượng cùng Hộ quốc vương gia là mấy, Huyền nhi cảm thấy, ngài còn tuấn mĩ hơn cả Hoàng Thượng!” Về mặt Huyền nhi khát khao nói, Vân Hiểu Nguyệt tình tường thấy trong mắt nàng hiện lên mỗi tình say đắm!

“Huyền nhi ngốc, nếu thích ca ca ta thì đừng cảm nói ra! Lần sau thấy huynh ấy, ta nhất định giúp em làm mối! Nếu đại ca của ta thực thích ta, lời của ta, thế nào thì huynh ấy cũng sẽ nghe một chút, được không?” Vân Hiểu Nguyệt cầm tay Huyền nhi, mỉm cười nói.

“Nương nương, người thật tốt! Cảm ơn nương nương, tuy nhiên, Huyền Nhi tự mình hiểu, thân phận của em không xứng với Đại thiếu gia! Em chỉ cần ở lại bên người nương nương, được nhìn thấy đại thiếu gia, là em đã mãn nguyện!”

“Thật sự là ngu ngốc! Được rồi, không nói nữa, tìm cho ta bộ quần áo mộc mạc, ta muốn ra ngoài đi một chút! Mấy ngày nay vẫn ở trong phòng, khó chịu muốn chết! Gần đây có người không?” Vân Hiểu Nguyệt không cùng nàng dây dưa vấn đề này nữa, quyết định chờ đại ca trở về nói sau, vì thế nghĩ đến ra ngoài hít thở không khí!

“Nương nương, nơi này ở gần Lân cung, ngay cả cung nữ bình thường cũng không dễ dàng đến đây, mọi nguyên liệu nấu ăn, đều là bọn thị nữ tự ra ngoài tìm, người yên tâm đi ra ngoài, chỉ cần không đi quá tòa đình trên mặt hồ kia, sẽ không có ai biết!” Huyền Nhi mỉm cười trả lời.

“Tốt quá, thay quần áo cho ta!” Vân Hiểu Nguyệt đứng lên, trong lòng vui mừng không thôi: rốt cục có thể rời cửa, đi thế Hoàng cung, muốn nhìn một chút xem như thế nào!

Mặc vào cẩm y màu hồng, Vân Hiểu Nguyệt lấy ra một cái trâm cùng màu, búi tóc đen ra sau, đi đến cửa trước!

“Nương nương, người xuất môn như vậy, không hợp lễ! Cho Huyền nhi chải đầu đi, trước kia, người thích nhất kiểu tóc Huyền Nhi búi!” Huyền Nhi đi theo phía sau, vội vàng nói.

“Không cần! Chỉ là đi ra ngoài nhìn xem mà thôi, không cần phức tạp như vậy, đi thôi!” Thản nhiên cười, Vân Hiểu Nguyệt dẫn đầu đi ra ngoài.

“Sau khi nương nương mất trí nhớ, thay đổi thật nhiều!” Huyền nhi kỳ quái tự nói, theo đi ra ngoài!

“Thật sự là xinh đẹp!” Đứng ở ngoài điện, đắm chìm trong ngày xuân ấm áp, Vân Hiểu Nguyệt thật sâu hít một mùi hương, nhin không được tán thưởng!

Bầu trời màu ngọc mênh mông, không có một đám mây, không khí hơi ẩm, hô hấp cảm thấy tươi mát sáng khoái, có hương khí phiêu đảng làm người ta say mê.

Đối diện mình, là một cái hồ rất lớn, mặt hồ trong như gương, hồ nước như một khối phi thủy xanh biếc, trên hồ tọa lạc một cầu đá bằng cẩm thạch, sau đó là một rừng cây thật to, cảnh sắc bên kia, một chút cũng không nhìn thấy! Mà ánh nắng chiếu qua, dường như mang theo sợi lông ngỗng bay phất phơ đầy trời.

Nơi nơi phản chiếu nắng mặt trời, nơi nơi khoe ra sắc thái, nơi nơi tràn ngập tiếng chim chóc côn trùng kêu vang, mặt cỏ trải dài, không gian mênh mông, ngàn nụ quỳnh hoa, gợn sóng dịu dịu. Dưới ánh mặt trời, hoa cỏ phá lệ xanh tươi đáng yêu, dưới nền cỏ mọc đầy hoa dại nhỏ xíu, làm cho người ta nhin không được muốn chân trần bước lên hưởng thụ một phen!

Bên kia là một hoa viên xinh đẹp, tương phù lục hồng, đẹp đến mê người. Vườn thực được uyển chuyển đung đưa, phơi tình ẩn tình, màu sắc hài hòa, kiều diễm quyến rũ, muôn hồng nghìn tía, xuân sắc viên mãn, bách hoa đua nở, cánh bướm dập dờn, càng khiến cho cảnh xuân xinh đẹp dị thường như chốn thần tiên, thật sự là cảnh sắc khó gặp, kiều diễm vô vàn.

“Xuân sắc di nhân đạm phục nùng – Nam Sơn hoa phóng Bắc Sơn hồng – Dương chi thối làm ngàn điều tuyền – Hồ lỗ hoàng oanh lộng hiểu phong.” Nhìn cảnh đẹp như thế, con người luôn luôn yêu thích văn học cổ như Vân Hiểu Nguyệt nhin không được tán thưởng nói!

Lững thững đi đến bên hồ, quay đầu lại, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thấy toàn cảnh Sắc Điệp Cung của mình: rất lớn, thực đồ sộ! Sơn son kiều diễm, mặt trên khắc tứ thánh thú tinh xảo, dưới mái hiên là màu sắc chạm trổ kim bích hồng lục, sắc thái diễm lệ, hấp dẫn ánh mắt! Cây xanh trời xanh, hơn nữa màu sắc ánh vàng, kiến trúc hết sức diễm lệ.

“Huyền nhi, nơi này thật sự là yên tĩnh, rất được, ta rất thích!” Vân Hiểu Nguyệt nhin không được cười nheo mắt, cao hứng nói.

“Nương nương, nơi này là góc hẻo lánh nhất Hoàng cung, cung điện cũng đơn sơ nhất, người là nhất phẩm Điệp phi, đáng nhẽ phải ở bên cạnh Phượng Minh cung của Hoàng hậu nương nương, hiện tại nơi đó đã bị Nhu phi nương nương chiếm lấy, nương nương, Huyền nhi bắt công cho người! Người còn nói nơi này xinh đẹp?” Tiểu cô nương tức giận nói.

“Đứa ngốc, nhìn không thấy nhân tài! Bên kia, chính là Lãnh cung sao? Có người sống ở đó sao?” Chỉ vào nóc nhà màu đen xa xa thấp thoáng cây cối, Vân Hiểu Nguyệt hỏi.

“Đúng vậy! Nhưng chỗ đó không có phi tử, nói như là, Hoàng Thượng không đem phi tử vào lãnh cung, đều là trực tiếp xử tử!” Huyền Nhi hồi đáp.

Ách? Tàn bạo như vậy sao! Cái này, Vân Hiểu Nguyệt đối với vị Hoàng đế hoang dâm háo sắc, ấn tượng lại càng kém!

“Thật tốt! Nói như vậy, nơi này chính là thiên hạ của ta? Ha ha, rất cao hứng! Huyền nhi, đi, đưa ta đi thăm dò địa hình!” Hắc hắc, thật sự là thiên thời địa lợi, không ai quản, ta nghĩ rồi đi, chẳng phải là rất dễ

dàng sao! Chờ ta có võ công, ta sẽ mang theo Huyền nhi, tiêu dao giang hồ, chơi đùa dị thể!

12. Chương 12: Mỹ Nhân Mẫu Thân Đến Gặp Ta!

“Nương nương, đây là chính điện Sắc Diệp cung, đây là thiên điện, đây là phòng khách, đây là nữ phòng, đây là thư phòng, bên kia là phòng cho hạ nhân. . .” Vừa đi, Huyền nhi một bên giới thiệu bố cục cả tòa cung điện, Vân Hiểu Nguyệt quan sát cẩn thận, phát hiện chung quanh cung điện nhiều nhất là rừng cây, cách Lãnh cung cũng hơi xa, có thể nói, Sắc Diệp Cung là nơi tuyệt vời nhất với mình ở trong Hoàng cung to như vậy này!

“Huyền nhi, Lãnh cung đi qua bờ tường kia sao?” Híp mắt nhìn bờ tường đen cách đó không xa, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi.

“Dạ! Nương nương, nơi này là hẻm lách nhất Hoàng cung, nghe bọn tỷ muội nói, ra khỏi Lãnh cung, qua bờ tường ấy, chính là Bắc phố hoàng thành, đi một chút chính là cửa bắc, cho nên nơi này mới định là Lãnh cung, bởi vì hoang vắng!”

“Phải không?” Thật tốt quá! Oa, chờ ta luyện kình công, không phải có thể bay qua bờ tường, bay như chim sao?

“Được rồi, ta hiểu rồi! Đi, đưa ta đến thư phòng!” Vân Hiểu Nguyệt tâm tình vô cùng tốt, được Huyền nhi dẫn dắt, quyết định tới thư phòng một chút tìm hiểu lịch sử dị thể, bằng không đi ra ngoài không hiểu cái gì, chẳng phải xong đời ?

Thư phòng rất lớn, sạch sẽ, giá sách hai bên đều là thư cuốn, một bên còn có đàn tranh, một cây sáo ngọc, mùi gỗ thoang thoang vấn vít, làm cho lòng người thoải mái!

“Huyền nhi, tất cả sách này đều là của ta?”

“Dạ, nương nương, người thích nhất là đọc sách, là đại tài nữ của Thanh Long quốc chúng ta!” Huyền nhi đắc ý nói.

“Ách, cả đàn tranh kia sao. . .” Xong rồi xong rồi, nữ nhân cổ đại đều biết những thứ này sao, tuy nói tài thổi sáo của ta vô cùng tốt, nhưng là ta gà mờ đàn tranh, làm sao đây? Ngắt! Vân Hiểu Nguyệt tròn mắt!

“Đương nhiên! Tài đàn của nương nương vô cùng giỏi, mỗi lần người đánh đàn, trong phủ từ trên xuống dưới đều giống đang nghe tiên âm! Nương nương, người sẽ không quên cách gảy đàn chứ!” Huyền nhi lo lắng hỏi.

“Chuyện này. . . Chuyện này. . . Hình như là thế, kệ đi, luyện lại sẽ nhớ, yên tâm đi!” Vỗ vỗ tay Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt đau đầu vô cùng: Haizz, tuy nói ta thích nghe đàn tranh, cũng từng học qua, nhưng là ta lười, học rất kém cỏi, muốn chết, xem ra, một lần nữa ta phải bắt đầu luyện!

“Aiz. . . Huyền nhi, em đi ra ngoài đi, ta muốn đọc sách!” Thở dài, Vân Hiểu Nguyệt nói.

“Nương nương đừng nản chí, người thông minh như vậy, nhất định có thể, Huyền nhi cáo lui!” Cung kính hành lễ, Huyền nhi lui đi ra ngoài.

“Thật là, xem ra không học không được! Quên đi, ngày mai nói sau!” Lắc đầu, Vân Hiểu Nguyệt đi đến giá sách!

Rất nhiều sách! Nhưng đều là thi từ (thơ), cầm phổ (nhạc), nhiều nhất là “Nữ giới”, “Nữ công”, Vân Hiểu Nguyệt đương nhiên là liếc mắt một cái, tìm lại, rốt cục tìm thấy một quyển là “Lịch sử phát triển của Tứ quốc”, Vân Hiểu Nguyệt liền ngồi ở bàn học, lật xem!

Nhìn suốt một buổi chiều, Vân Hiểu Nguyệt đối với nơi này, có hiểu biết càng sâu.

Đúng vậy, Thanh Long quốc, có ranh giới lớn nhất toàn đại lục, lực lượng quân sự mạnh mẽ, ba nước còn lại yếu hơn, trong đó Huyền Vũ quốc ít nhất! Càng thú vị, xem bản đồ đơn giản đến không thể đơn giản hơn, bốn quốc gia này chính là dựa theo “đông Thanh Long, tây Bạch Hổ, nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ”

mà phân bố vị trí, nhìn theo mặt chữ, bốn quốc gia này là hàng xóm láng giềng, nhưng, sự thật có phải như vậy hay không, Vân Hiểu Nguyệt cũng không biết!

“Thú vị thật! Từ xưa đến nay, chỉ cần có con người, sẽ có chiến tranh! Xem ra, mấy quốc gia này khẳng định là sóng ngầm mãnh liệt, ta chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị xuất cung!” Ngón tay đặt trên mặt bàn, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì nhìn cái nhẫn trên tay, lẩm bẩm.

“Nương nương, nương nương!” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, là tiếng la vui sướng của Huyền nhi.

“Vào đi, sao vậy?” Vân Hiểu Nguyệt buồn cười hỏi.

“Phu nhân, phu nhân đến thăm người! Vừa mới thị nữ báo lại, hôm nay phu nhân vào cung, đã được hoàng hậu nương nương chấp thuận, đang đi đến đây!” Huyền Nhi kích động vạn phần!

“Mẹ ư?” Chết! Mẹ ruột của Điệp nhi đến đây, nếu lộ thì phải làm sao bây giờ? Nàng lại không biết ta mất trí nhớ! Haizzz, quên đi, cũng không phải là đi gặp gặp cha mẹ chồng, đi từng bước tính từng bước đi!

“Huyền nhi, rửa mặt chải đầu cho ta, kết kiểu tóc bình thường ta thích nhất, mau chút!” Vân Hiểu Nguyệt buông sách, vội vàng giục Huyền nhi trang điểm!

Nửa canh giờ sau, Vân Hiểu Nguyệt mặc y phục đủ mọi màu sắc, mang đồ trang sức, giống như con bướm hoa hòe, ngồi xuống ghế trên đại sảnh!

“Nhất phẩm Vân phu nhân đến!” Theo tiếng hô thị nữ, một phu nhân xinh đẹp mặc y phục màu lam, được vài nha hoàn đỡ đi đến!

Mắt ngọc mây người, băng cơ ngọc cốt, quả thật là đại mỹ nhân, một chút cũng nhìn không ra đã là mẹ của hai đứa con, trách không được có thể sinh ra xinh đẹp Vân Nhược Điệp như vậy! Vân Hiểu Nguyệt nhìn không được cảm thán dưới đáy lòng.

“Tham kiến Điệp phi nương nương!” Mọi người hô, quỳ xuống!

“Bình thân! Huyền Nhi, dọn chỗ cho Vân phu nhân, những người khác đều lui ra đi!” Vân Hiểu Nguyệt học trong TV diễn như vậy, thực uy nghiêm hạ lệnh!

“Dạ!” Mọi người nối đuôi nhau mà đi, nhất thời, Đại sảnh to như vậy, chỉ còn ba người!

“Mẹ!” Vân Hiểu Nguyệt đi lên trước, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Điệp nhi số khổ của ta a, ô ô. . .” Vân phu nhân một phen ôm Vân Hiểu Nguyệt, thương tâm mà khóc!

Aiz. . . Vân phu nhân, Điệp nhi của ngươi đã hồn phi phách tán, thật là số khổ! Nhưng, hiện tại có ta, Vân Hiểu Nguyệt sẽ thay thế Nhược Điệp chiếu cố các người thật tốt!

Ngẫm lại Vân Nhược Điệp đáng thương, đôi mắt Vân Hiểu Nguyệt đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào: “Mẹ, Điệp nhi tốt lắm, người đừng khóc!”

“Điệp nhi, con như thế nào mà tốt được? Con đừng gạt mẹ, con mất trí nhớ, hôm qua mẹ mới biết, vội vàng đến xem con! Điệp nhi, lúc trước mẹ không tán thành chuyện con tiến cung, là con dù chết cũng phải vào, Điệp nhi xinh đẹp đáng thương của ta, lại phải ở chốn Lãnh cung xa xôi như vậy, con nói mẹ thế nào mà không đau lòng? Ô ô. . . Làm sao bây giờ, Điệp nhi, ta bảo cha con tìm Hoàng Thượng nói, được không?” Vân phu nhân khóc nức nở, rồi sau đó thương tâm nói.

Áck? Bảo Hoàng Thượng chết tiết kia sung hạnh ta? Cho ta chết đi, không được!

“Mẹ, người xem, con hiện tại mất trí nhớ, rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ, không cần nói cho Hoàng Thượng, chờ con khôi phục trí nhớ rồi nói sau, được không? Còn nữa, Sắc Điệp Cung tuy nói là xa, nhưng rất thanh tịnh, nữ nhi rất thích! Không có người phiền toái tìm đến, thật tốt! Mẹ, đừng để cha vì chuyện của con, đi tìm Hoàng Thượng, bất lợi đối với Vân gia ta! Mẹ, người trở về nói cho cha, Điệp nhi đã trưởng thành, chuyện của mình có thể tự xử lý, ngược lại là cha cùng đại ca, khi làm việc cần thận mới quan trọng!” Từ xưa, kẻ quyền cao chức trọng đều không có kết cục tốt! Vân gia nay chắc cũng là cái gai nhọn của Hoàng Thượng, tình cảnh cũng bất ổn!

“Điệp nhi ngoan, cha con vẫn nói con thông minh hơn người, thật sự là không sai! Đáng tiếc chính là quá mức hy vọng! Con yên tâm, chúng ta sẽ chiếu cố mình, còn con, trong cung lòng người hiểm ác, mọi sự phải cẩn thận! Huyền nhi, đi đưa một bình trà nóng đến, ta muốn cùng Điệp nhi tâm sự!” Vân phu nhân lau nước mắt, phân phó.

“Dạ!” Huyền Nhi ngân ngấn lệ lui xuống!

13. Chương 13: Soái Ca Đây Là Của Ta?

“Điệp nhi, trong cung không giống như trong nhà, trừ nha đầu Huyền Nhi ra, không có ai là bè bạn đâu, tất cả đều phải dựa vào ngân lượng! Đây là mười vạn lượng ngân phiếu phụ thân cho con, cầm lấy! Còn nữa, cha cũng kêu ta nói con biết, thị vệ thống lĩnh trong cung Tư Đồ Viễn, kỳ thật là con của quản gia Vân gia ta, hần đối với cha con rất trung thành và tận tâm, lần này chuyện con bị thương là chính hần cho chúng ta biết. Hần vẫn luôn âm thầm bảo vệ con, nhưng lần trước con lại bị thương ở ngay tấm cung của Hoàng Thượng nên hần cũng không có biện pháp. Chữ nếu đã có hần, con yên tâm, không có kẻ nào thương tổn được con! Đây là cây sáo để triệu hồi hần, con có việc gì phân phó cứ thổi lên là được! “Uhm, nhận lấy đi.”

Vân phu nhân lấy trong lòng ra một tập ngân phiếu dày cộm nhét vào tay Vân Hiểu Nguyệt, lại lấy ra một cây sáo nhỏ làm bằng ngọc tinh xảo màu xanh biếc, bắt nàng đeo trên cổ!

“Mẹ. . .” Vân Hiểu Nguyệt nắm chặt ngân phiếu trong tay, trong lòng cảm động vạn phần: cha mẹ thật tốt, thật giống cha mẹ của mình ở địa cầu, đột nhiên nhớ lại, nước mắt cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Hài tử ngọc, khóc cái gì? Aiz. . . Cha mẹ thực thương con, Điệp nhi, nay con vào cung, chính là người của Hoàng gia, cha mẹ cũng không có cách nào để che chở nữa, chỉ có thể hết sức cố gắng giúp đỡ con, nên phải bảo trọng chính mình, biết không?” Vân phu nhân vừa nói vừa gạt lệ.

“Mẹ, người cùng cha cũng phải bảo trọng, cả đại ca nữa! Đúng rồi, chuyện của con, nhất định đừng nói với đại ca, Điệp nhi không muốn khơi mào mâu thuẫn giữa đại ca cùng Hoàng Thượng, được không?” Vân Hiểu Nguyệt cất chỗ ngân phiếu đi, ôm Vân phu nhân nói.

“Được rồi! Tốt lắm, bây giờ thổi cây sáo thử xem? Viễn nhi nhất định ở gần đây thôi! Võ công Viễn nhi cao cường, có hần bảo vệ, ta và phụ thân con yên tâm hơn!” Vân phu nhân cầm một cái khăn lụa lau đi nước mắt trên mặt Vân Hiểu Nguyệt, rồi đưa cây sáo ngọc cho nàng.

“Dạ!” Vân Hiểu Nguyệt vô cùng cao hứng!

Nam tử võ công cao cường, là đại hiệp nha, thật muốn xem xem là bộ dáng gì!

Vân Hiểu Nguyệt liền đưa cây sáo lên miệng, dùng sức thổi. Một tiếng “Đinh. . .” thanh thúy mà kỳ quái vang lên, rồi một thân ảnh màu đen từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, quỳ rạp xuống đất: “Tư Đồ Viễn bái kiến phu nhân, bái kiến Điệp phi nương nương!”

“Tư Đồ Viễn?” Vân Hiểu Nguyệt đứng lên, đi tới bên người hần, “Miễn lễ!”

“Tạ nương nương!” Nam tử đứng dậy, đầu cúi xuống.

Oaaa, thực sự là trai đẹp, tốt! Thấy rõ tướng mạo Tư Đồ Viễn, Vân Hiểu Nguyệt nhin không được thán thưởng!

Khuôn mặt mịn màng trắng nõn, lộ ra rõ ràng những góc cạnh tuấn mỹ lạnh diễm (đẹp dễ lạnh lòng); đôi mắt đen thăm thẳm thúy, mục quang lạnh lẽo mà lại mê người; hàng mi dày rợp, sống mũi cao thẳng, thân hình tuyệt mỹ. Dáng vẻ đài các cao quý lại tao nhã này không giống một hộ vệ chút nào, mà cứ như là một vương tử, công tử này, quá mức lạnh diễm!

Đi một vòng quanh Tư Đồ Viễn, Vân Hiểu Nguyệt tò mò hỏi: “Huynh là thống lĩnh thị vệ trong Hoàng cung?”

“Phải, nương nương!”

“Huynh luôn luôn âm thầm bảo vệ ta, không ai phát hiện sao?”

“Nương nương, Tư Đồ Viễn vẫn rất để ý, không bị ai phát hiện!”

“A. . . Như vậy thì, võ công của huynh rất cao sao?” Vân Hiểu Nguyệt đến đây hứng chí: Ha ha, thế này không phải là có sẵn sự phụ rồi sao? Hơn nữa lại rất đẹp trai, thật khiến người ta thoải mái, được lắm!

“Nương nương, Tư Đồ Viễn không dám nhận mình giỏi nhất, nhưng ở Hoàng cung này, vẫn là số một số hai!” Soái ca trả lời rất cung kính, nhưng trong giọng nói tràn đầy tự tin, Vân Hiểu Nguyệt nghe là biết!

“Thật tốt! Mẹ, đây không phải là tỏ vẻ chứ, vị Tư Đồ Viễn này về sau chỉ ta mới có thể chi phối đúng không?” Quay đầu, Vân Hiểu Nguyệt hỏi.

“Đúng vậy! Viễn nhi từ nhỏ đã được cha con đưa đi học võ, hẳn là hộ vệ bí mật chúng ta huấn luyện cho con, nay con đã trưởng thành, đương nhiên chỉ có con mới có thể chi phối! Như thế nào? Con có chuyện trọng yếu cần Viễn nhi đi làm sao? Yên tâm đi, Viễn nhi là đứa trẻ tốt, có thể tin tưởng, con yên tâm giao cho hẳn đi làm đi!” Vân phu nhân cười tủm tỉm nói.

“Hộ vệ bí mật của con ư...” Vân Hiểu Nguyệt chăm chú xem xét khuôn mặt tuần mỹ lãnh đạm của hẳn, trong lòng rộn ràng: hắc hắc, Soái ca này là của ta, Vân Thừa tướng à, ta thật sự là yêu ông chết mất!

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì trọng yếu, chỉ là con nghĩ buổi tối hôm nay để hẳn bắt đầu dạy võ cho con, không biết có được không?” Vân Hiểu Nguyệt ngọt ngào tươi cười.

“Điệp nhi muốn tập võ?” Vân phu nhân kêu sợ hãi một tiếng, lập tức ngăn cản: “Như vậy sao được? Con là nương nương, tập võ làm gì? Hơn nữa, có Viễn nhi bảo vệ, cũng sẽ không có việc gì!”

“Mẹ. . . Nếu con có năng lực tự bảo vệ mình thì lần trước cũng sẽ không chịu trọng thương như vậy! Được rồi, quyết định như vậy đi, con chỉ là học một ít để phòng thân mà thôi, chứ không phải muốn học để chém giết. Được không?” Vân Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng thuyết phục!

“Chuyện này... cũng đúng! Viễn nhi, người ra vào tầm cung của Điệp nhi phải thật cẩn thận, không sẽ hủy hoại danh tiết Điệp nhi, nhớ kỹ chưa?”

“Rõ!”

“Tốt lắm, buổi tối hôm nay huynh đến phòng ngủ của ta, ta có chút chuyện muốn hỏi cho rõ ràng!” Vân Hiểu Nguyệt phân phó nói.

“Rõ! Nương nương, có người đến, Tư Đồ Viễn cáo lui trước!” Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, soái ca liền biến mất không thấy đâu!

“Hảo công phu!” Vân Hiểu Nguyệt nhin không được cảm phục nói.

Chính mình là sát thủ, tự nhiên từng học qua rất nhiều võ công, bất quá, tốc độ giống như vậy mình tuyệt đối không làm được, vì thế, càng thêm kiên định quyết tâm học tập tốt!

“Nương nương, phu nhân, trà đến đây!” Một hồi lâu sau, tiếng bước chân Huyền Nhi truyền đến, sau đó nàng bưng nước trà, đẩy cửa mà vào.

“Được! Huyền nhi, ta muốn cùng mẹ trò chuyện, em canh chừng ở cửa, đừng cho bất cứ kẻ nào tiến vào quấy rầy!” Vân Hiểu Nguyệt ngồi trở lại ghế dựa, phân phó nói.

“Dạ!” Huyền Nhi ngoan ngoãn lui ra, Vân Hiểu Nguyệt tựa vào ghế trên, cùng mỹ nhân mẫu thân ở dị giới này nói những điều cần nói, đương nhiên, chuyện nói nhiều nhất là giúp nàng nhớ lại những chuyện xưa từ nhỏ đến lớn của Vân Nhược Điệp!

14. Chương 14: Trêu Ghẹo Soái Ca Lãnh Khốc

Một buổi chiều, Vân Hiểu Nguyệt cùng mỹ nhân mẫu thân dùng bữa, nói chuyện phiếm. Đến tận khi mặt trời ngả về tây, Vân phu nhân dù lưu luyến không muốn rời Vân Hiểu Nguyệt cũng đành cáo biệt, cùng thị nữ xuất cung,.

Nghe Vân phu nhân kể chuyện, Vân Hiểu Nguyệt hiểu được rất nhiều chuyện của Vân Nhược Diệp, trong lòng càng thông cảm với nữ tử yếu đuối huệ chất lan tâm này, cũng càng thêm kiên quyết phải nhanh chóng luyện tập võ nghệ, sớm ngày ra khỏi cung. Cho nên vừa mới tắm rửa xong, nàng liền lệnh cho Huyền Nhi cùng thị nữ lui đi, thổi cây sáo nhỏ.

“Tham kiến Diệp phi nương nương!” Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, Tư Đồ Viễn từ cửa sổ tiến vào, quỳ rạp xuống đất.

“Ta nghĩ sẽ bái huynh làm sư phụ, được chứ?” Vân Hiểu Nguyệt tiến tới, tự tay nâng Tư Đồ soái ca dậy, cười tủm tỉm hỏi.

“Nương nương thân thể đáng ngàn vàng, không nên mệt nhọc quá mức! Đã có Tư Đồ Viễn bảo vệ, nương nương cứ yên tâm đi!” Mắt nhìn xuống, Tư Đồ Viễn mặt không chút thay đổi trả lời.

“Huynh không muốn dạy ta?” Vân Hiểu Nguyệt liền nâng lên khuôn mặt hân, cười nhẹ hỏi.

“Nương nương, xin tự trọng!” Tư Đồ Viễn ngẩn ra, nhanh chóng lui ra phía sau, dựa vào đến sát tường, cặp mắt mê người kia thủy chung không nhìn về phía Vân Hiểu Nguyệt.

“Tư Đồ Viễn, mẫu thân huynh không dạy huynh khi nói chuyện với người khác, phải nhìn vào mắt họ sao? Đây là lễ phép tối thiểu, nhìn ta, nói cho ta biết, huynh không muốn dạy võ cho ta, để người khác khi dễ ta, đúng không?” Vân Hiểu Nguyệt mặt lạnh đi, tiến lên vài bước, bức hấn vào góc tường, gắt gao theo dõi sắc mặt hân.

Hừ! Không dạy ta? Ta đổ huynh làm được! Vân Hiểu Nguyệt ta muốn làm gì, không có chuyện làm không được!

“Nương nương, người...” Tư Đồ Viễn cả người chấn động, nhanh chóng ngắt đầu, nhìn vào đôi mắt đẹp dễ ẩn chứa tức giận của Vân Hiểu Nguyệt, nhất thời nói không ra lời.

“Ta làm sao? Cha ta cho huynh bảo vệ ta, vậy khi ta bị hoàng đế kia khi dễ, huynh ở đâu? Khi ta bị Nhu phi hãm hại, người ở đâu? Tư Đồ Viễn, huynh còn dám nói người sẽ bảo vệ ta à? Huynh không phải mong ta sớm chết một chút, để huynh được giải thoát, không cần cả ngày bí mật bảo vệ ta, đúng không?” Vân Hiểu Nguyệt dùng sức nhéo mũi mình một cái, cảm giác đau nhức lắm ắt nàng nhanh chóng dâng lên một mảng mông, nước mắt trào ra, thanh âm cũng đã trở nên nghẹn ngào!

Má ơi, đau quá đi! Tư Đồ Viễn, huynh mà không đáp ứng ta, ta sẽ dùng sắc câu dẫn!

“Nương... Nương nương, người đừng khóc! Ta đồng ý với người, được không?” Thấy nữ tử trước mắt thương tâm muốn chết, bộ dáng lê hoa đái vũ làm cho Tư Đồ Viễn đau lòng không thôi, đôi mắt đen xinh đẹp vốn lạnh lùng, nay tràn đầy đau xót cùng áy náy, vội vàng đầu hàng!

“Thật chứ?” Vân Hiểu Nguyệt cực kỳ cao hứng, kinh hỉ tiến tới hỏi, vô tình, gần như dựa hân vào trong lòng hân.

“Ta... Ta dạy người! Nhưng mà, người cũng không nên...” Khuôn mặt trắng nõn liền đỏ ửng một cách đầy khả nghi, Tư Đồ Viễn ánh mắt né tránh, hai tay nắm chặt, thân thể căng cứng, dán vào chân tường lấp bấp nói.

“Ta? Ta thì sao?” Vân Hiểu Nguyệt thấy bộ dáng then thùng khấn trương của “soái ca lãnh khốc”, cảm thấy cực kỳ thú vị, bèn nổi ý xấu muốn trêu chọc hân, kiễng mũi chân lên dựa vào càng sát.

“Cái kia... Nương nương, nam nữ... Nam nữ thụ thụ bất thân, người lùi ra được không?” Tư Đồ Viễn khấn trương nói, rồi nhắm nhanh đôi mắt, hàng mi dài khê run, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Chắc chắn, Viễn sư phụ, huynh không cần khấn trương như vậy đâu! Huynh như vậy, về sau dạy ta thế nào được? Mở mắt nhìn ta!” Vân Hiểu Nguyệt cười cười đưa mặt sát tới, bàn tay mềm mại rất là quá mức sờ lên bộ ngực rắn chắc bó chặt trong hắc y của hân, hì hì nói.

“Đừng... Đừng tay! Nương nương, thuộc hạ, thuộc hạ. . .” Tư Đồ Viễn toàn thân cứng ngắc, bởi vì khấn trương môi bị răng cắn đến suýt bật máu, làm cho Vân Hiểu Nguyệt ghen cười đến đau cả bụng!

Thật sự là xem rất vui a! Không phải là thời cổ đại nam tôn nữ ti sao, mà còn có nam tử thẹn thùng như vậy, thật sự là hiếm thấy!

“Kia... Người mở mắt nhìn ta, đáp ứng ta một yêu cầu, ta sẽ tránh ra!” Bàn tay nhỏ bé cứ một tắc một tắc hướng lên trên, Vân Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Được!” Tư Đồ Viễn nghe vậy, hai mắt lập tức giương lên thật to, vẻ mặt thật cực kì đáng yêu, cực kì mê người!

“Huynh có vợ không?”

“Không có!”

“Có ý trung nhân nào không?”

“Ta. . . Không có!” Trong mắt hiện lên một tia đau đớn, Tư Đồ Viễn chần chờ một chút rồi đáp.

“Phải không?” Vân Hiểu Nguyệt cũng không vạch trần, tiếp tục hỏi: “Như vậy, huynh là hộ vệ của một mình ta, đúng hay không?”

“Đúng!”

“Như vậy, ta muốn huynh đáp ứng ta, cả đời này, huynh đối với ta trung tâm như một, không thể cưới vợ sinh con, không thể liếc mắt nhìn nữ tử khác một cái, được không?” Vân Hiểu Nguyệt định làm khó hấn, nửa đùa nửa thật nói.

“Được! Cả đời này, ta chỉ đối xử tốt với người, tuyệt đối sẽ không phản bội người! Nếu không, khiến cho ta ngũ lôi oanh đỉnh, không chết tử tế được!” Tư Đồ Viễn nhìn Vân Hiểu Nguyệt thật sâu, kiên định nói.

“Ách?” Chỉ đùa một chút mà thôi, vậy mà cũng đồng ý? Không phải chứ!

Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, nhìn đôi mắt thâm thúy của Tư Đồ Viễn, đột nhiên hiểu được: Tư Đồ Viễn này, nhất định là yêu Nhược Diệp rất sâu đậm! Đáng tiếc, hấn không biết Vân Nhược Diệp trước mắt này nguyên lai không phải người hấn yêu! Trong thân thể này lại là một linh hồn đến từ không gian khác, một nữ sát thủ tuyệt đối không an phận thủ thường! Tư Đồ Viễn, giờ có lẽ ta chỉ có khả năng thay Tiểu Diệp khề hôn người một cái!

Trong lòng đột nhiên đau xót, Vân Hiểu Nguyệt kiễng chân, nhẹ hôn lên môi hấn một cái rồi nhanh chóng lui ra phía sau, nhìn vẻ mặt vừa khiếp sợ vừa vui sướng của Tư Đồ Viễn, thản nhiên nói: “Ta chỉ là hay đùa mà thôi! Viễn, về sau ta sẽ gọi huynh như vậy, sau này nhìn thấy ta cũng không được quỳ lạy! Buổi tối ngày mai bắt đầu, huynh dạy ta như làm thế nào để tu luyện nội lực, ta chỉ muốn học cái này, được không?”

“Được!” Tư Đồ Viễn ánh mắt buồn bã, gục đầu xuống, nhẹ nhàng mà nói.

“Cám ơn huynh, ta tin tưởng huynh nhất định sẽ là sư phụ tốt, mà ta cũng nhất định sẽ là đồ đệ tốt! Viễn, trở về nghỉ ngơi đi, không cần bảo vệ ta, ta không sao, buổi tối ngày mai gặp lại!” Vân Hiểu Nguyệt đi đến bên cửa sổ mở cửa ra, hít thật sâu một hơi hương thơm sảng khoái của không khí, mỉm cười nói.

“Ta... Được, nương nương bảo trọng!” Tư Đồ Viễn vừa định cự tuyệt, mắt thấy biểu tình nhất quyết phản đối của Vân Hiểu Nguyệt nên vội vàng sửa miệng, rồi sau đó đến bên cửa sổ, bay vút mà đi!

Nhìn Tư Đồ Viễn nháy mắt biến mất trong bóng đêm, Vân Hiểu Nguyệt trong lòng chợt phiền muộn: Thực xin lỗi, Tư Đồ Viễn, trong khoảng thời gian ở Hoàng cung cùng huynh tập võ này, ta sẽ cố hết sức thay thế Diệp nhi đối xử tốt với huynh. Nhưng sau khi ta rời khỏi đây, ta không còn là Vân Nhược Diệp nữa, mà là Vân Hiểu Nguyệt, người và ta sẽ trời nam đất bắc, vĩnh viễn không còn gặp lại.

Hy vọng huynh có thể tìm được hạnh phúc của chính mình!

15. Chương 15: Cuộc Sống Vui Vẻ Hạnh Phúc!

Cũng phải nói, cuộc sống trong hoàng cung so với khi còn ở tổng bộ “Sát Thủ Minh” thật là thoải mái!

Khi còn ở “Sát Thủ Minh”, tuy nói có tiểu Huyền Huyền bên người, nhưng mặc quần áo chải đầu vẫn phải tự mình làm, khi đến nơi này chính là “Cơm dâng tận miệng, áo mặc tận người”, một người có tới mười mấy người hầu hạ, mà đó là ít nhất rồi, chắc chắn, là một con sâu lười chân chính! Ta thích!

Hiện tại nhiệm vụ quan trọng mỗi ngày của bản thân chính là đọc sách, học đàn, buổi tối thì luyện công, một ngày thật vô cùng thanh nhàn!

Cứ như vậy qua một tuần, Vân Hiểu Nguyệt thật sự chịu không nổi, quyết định bắt đầu tìm chút việc vui đùa, nếu không thật sự sẽ rảnh rỗi mất!

Vì làm cho cuộc sống trở nên muôn màu muôn vẻ và phong phú, Vân Hiểu Nguyệt mang theo bọn thị nữ ở cung thất một chiếc xích đu ở cạnh cây đại thụ, ở ngoài phòng trồng một giàn hoa, ở chiếc đình nhỏ trong hoa viên giăng thêm màn, mỗi ngày nằm ở bên trong, ngửi mùi hoa, ở trong gió xuân ấm áp đọc sách, là chuyện khoái trá cỡ nào!

Đương nhiên, chỉ như vậy là không đủ! Vì đã biết khuôn mặt này thật xinh đẹp, nàng hao hết tâm tư, trải qua vô số lần thất bại, rốt cục đã tinh luyện ra tinh dầu hoa hồng tự nhiên, cũng may hoa viên đủ lớn, hoa cỏ nhiều, hái hết phân nửa hoa lá ở hoa viên, chiết được ba lọ tinh dầu mùi hương khác nhau, nàng đem một lọ phân phát cho thị nữ dùng. Đã là con gái đều thích xinh đẹp, cảm nhận được cái tốt của tinh dầu, đều hưng phấn không thôi! Vì thế, Vân Hiểu Nguyệt liền giục giã mọi người đi “trộm hoa”, cũng hứa, tặng ổi người một lọ!

Tất nhiên, các cung nữ đều cao hứng, mỗi buổi sáng, mọi người dậy thật sớm, đi qua tòa kiêu bên kia, nhìn ngắm hoa thơm cỏ lạ hết trong Hoàng cung, sau đó mang về Sắc Điệp Cung cho Vân Hiểu Nguyệt chiết dầu hoa! Cũng chính là trong quá trình này, thị nữ phát hiện, nương nương mình hầu hạ kỳ thật là người vô cùng tốt, chỉ cần mình trung tâm, Điệp phi nương nương sẽ đối đãi người vô cùng tốt, không cần quỳ lễ, có quần áo mới mặc, lương bổng gia tăng, hơn nữa đồ ăn cũng tốt hơn nhiều so với trước kia! Vì thế, các thị nữ bắt đầu chân chính đem Vân Hiểu Nguyệt đặt ở trong lòng, thiết tình hầu hạ, ngay cả Tiểu Hoàn, cũng nhu thuận nghe lời.

Có rất nhiều nguyên vật liệu, Vân Hiểu Nguyệt bắt đầu công việc, nửa tháng, luyện chế đầy đủ tinh, có đến mấy chục bình! Vân Hiểu Nguyệt cẩn thận cất chứa, chuẩn bị tìm thời cơ thích hợp, tuyên truyền trong giới hoàng phi một chút, kiếm chút bạc trốn chạy! Rồi sau đó, vì sợ sẽ hái hết hoa trong Hoàng cung, Vân Hiểu Nguyệt tạm dừng công trình này, thay đổi trò mới, chính là trượt băng!

Mục tiêu chính là nền đại sảnh bóng loáng kia! Đây là Hoàng cung, mỗi tầng đá xây nên cũng đều là đá tốt nhất, Vân Hiểu Nguyệt xưa nay thích trượt băng, hiện tại không có việc gì làm, lại muốn trượt băng! Cũng may Thanh Long quốc, tài nguyên phong phú, đồng, thiếc cái gì đều có, kỹ thuật cũng không tệ. Vân Hiểu Nguyệt là từ bội kiếm của soái ca lãnh khốc sư phụ mà nảy sinh ý định, vì thế liền vẽ lại dụng cụ trượt băng, cho hầu đưa ngoài cung rèn giúp mình một bộ, không cần nói, soái ca này thật đúng là ngoan, cái gì cũng không hỏi, vài ngày đã hoàn thành!

Vì thế, toàn bộ bọn thị nữ trong Sắc Điệp Cung lại cẩn thận quét tước mặt tiền, mỗi ngày lau sạch sẽ, sạch đến có thể làm gương soi! Vì sao ư? Bởi vì Điệp phi nương nương xinh đẹp đáng yêu, huệ chất lan tâm, hòa ái dễ gần của các nàng, hiện tại không đi, mỗi ngày đều đi đôi giày sắt kỳ quái kia, giống như con bướm, bay tới bay lui, mà Huyền tổng quản của các nàng, còn lại là mỗi ngày theo ở phía sau hô to gọi nhỏ, sợ Vân Hiểu Nguyệt ngã, khiến cho toàn bộ Sắc Điệp cung, mỗi ngày tiếng hoan hô truyện cười không ngừng, náo nhiệt phi phàm, làm ổi việc của mọi người cũng lên tinh thần gấp trăm lần!

Cũng may Sắc Điệp cung ở bên cạnh Lãnh cung, không ai tới, nếu là bình thường, chủ cùng tớ loạn xạ như thế, đã sớm bị Mama nghi lễ trong cung hảo hảo mà giáo huấn lễ nghi!

Một tháng này, Vân Hiểu Nguyệt ở trong cuộc sống này càng ngày càng dễ chịu! Không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy, đừng nói gì đến thị tẩm, Sắc Điệp cung trở thành cung điện bị quên ở một góc, làm cho Vân Hiểu Nguyệt cực kì cao hứng!

Quên nói! Y thuật hiện tại của mình có tiến bộ rất lớn, không chỉ biết giết người, cũng có thể cứu người, đương nhiên, nếu muốn đem người chết cứu sống, còn cách một đoạn xa, nhưng là trí nhớ siêu cường của mình nhớ kỹ rất nhiều môn: chế độc, còn có thể chữa các chứng bệnh tạp nham kì kỳ quái quái, làm cho

Trương Thái y ngạc nhiên không thôi, nói rằng mình có phúc khí, thu đồ đệ trí tuệ như vậy, có người kế tục v...v...

Bất quá, càng làm cho Vân Hiểu Nguyệt cao hứng là, soái ca sư phụ dốc lòng dạy bảo, đến nay mình cư nhiên có thể vận khí! Ở đan điền như có một dòng nước ấm, chính mình có thể điều động, tuy chưa đến mức chân khí lưu thông ở kỳ kinh bát mạch, nhưng đã là siêu lợi hại!

Nhớ rõ lần đó biểu tình của Viễn soái ca lần đầu tiên dò xét kinh mạch của mình thì ngây dại ra, làm cho Vân Hiểu Nguyệt hiện tại ngẫm lại đều cảm thấy buồn cười!

Hắn nói mình trời sinh nhâm đốc nhị mạch đã được đả thông, còn có một cỗ tiên thiên chân khí rất lớn ngưng tụ ở đan điền, là kỳ tài luyện võ, không quá nửa năm, khinh công nhất định lợi hại hơn hắn! Vân Hiểu Nguyệt biết đó là công hiệu của viên thuốc lần trước, trong lòng hơi hờ, dụng tâm tu luyện thêm, hơn nữa nàng còn phát hiện, nếu truyền nội lực vào ngân châm, độ chính xác cực cao, mình vốn là luyện là tuyệt kỹ dùng ngân châm giết người, hiện tại có nội lực trợ giúp, lại như hổ thêm cánh, đã đến cảnh giới giết người trong vô hình !

Bất quá, Vân Hiểu Nguyệt mặc dù sinh trưởng ở tổ chức sát thủ, nhưng mọi người bảo vệ nàng vô cùng tốt, cho nên nàng thật sự là chưa bao giờ giết người, ngay cả nhìn cũng chưa, bình thường cũng chỉ luyện phóng châm vào bia ngắm, nhiều nhất chính là trêu chọc một chút với vài anh trai đẹp trong tổ chức, vật còn sống nàng thật sự đã giết, đại khái chính là muỗi cùng ruồi bọ! Cho nên từ sau khi Vân Hiểu Nguyệt một lần nữa bắt đầu luyện tập tuyệt kỹ này, muỗi ruồi bọ trong Sắc Điệp Cung càng ngày càng giảm, cuối cùng cơ bản diệt sạch, khiến cho cuộc sống ở Sắc Điệp cung càng thêm thoải mái, cũng thành bí ẩn lớn nhất mà các thị nữ suy đoán cũng không thể giải.

Hôm nay, giống như mọi hôm, tập võ cùng soái ca, Vân Hiểu Nguyệt tu luyện xong nội công, tiễn bước soái ca, cảm thấy tinh thần vô cùng tốt, đi ra cung điện, nghĩ đến ngắm cảnh đêm.

“Huyền nhi, đã hơn một tháng hơn, ta chưa từng đến tòa đình bên kia, em xem, hôm nay ánh trăng đẹp như vậy, ta muốn đi qua ngắm cảnh, bất quá, có thể bị ai phát hiện hay không?” Vân Hiểu Nguyệt lôi kéo Huyền Nhi hầu hạ mình, cười tủm tỉm hỏi.

“Nương nương, qua đình là một là một hồ sen rất lớn, đến mùa hè, hoa sen thơm ngát, rất đẹp! Nhưng lại có rừng cây nhỏ, thực u tĩnh, cách tẩm cung của các nương nương khác cũng xa, đã trễ thế này, không lo có người thấy, chẳng qua, người mặc như vậy, có phải hay không. . .” Nhìn Vân Hiểu Nguyệt mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, dùng một cây trâm búi mái tóc đen, Huyền Nhi chần chờ hỏi.

“Này, ta có phải là mặc mỗi nội y chạy ra đâu? Như vậy được rồi, sạch sẽ, đi thôi!” Vân Hiểu Nguyệt lôi tay Huyền nhi, tâm tình khoái trá đi đến cầu đá.

16. Chương 16: Đề Là Tranh Nguyệt Dạ!

Ánh trăng tối nay thật đặc biệt, Vân Hiểu Nguyệt lững thững đi ở cầu đá làm bằng bạch ngọc, cảm thụ làn gió nhẹ phẩy, nhìn bóng cây lắc lư, ánh trăng như nước, cảnh sắc như mộng, tất cả đều u tĩnh, tĩnh như đáy nước, ngay cả tiếng hít thở đều mơ hồ như vậy.

Bầu trời xanh lam ban ngày không có vẻ tĩnh được như vậy, hài hòa như vậy, đẹp như vậy. Ngoại trừ một vòng trăng sáng cùng vài ánh sao, cơ hồ đều bị màn đêm bao phủ, không thấy một chút tạp trần. Ngay cả mây đen mỏng lung ngày đó, giờ phút này cũng giống mĩ nhân ngư xinh đẹp đang ngủ say, chìm chóc kêu rợn rợn, giờ phút này cũng say dưới ánh trăng! Vài đợt gió nhẹ chơi đùa với cây cỏ giống trò chơi của hài đồng, nhánh cây theo làn gió nhẹ nhàng lay động, chiếu cái bóng dài trên mặt đất, rất dài...

“Huyền nhi, em nói xem, nếu người cùng người, có thể giống như trăng và sao hài hòa ở chung thì thật tốt! Đáng tiếc, phong cảnh có đẹp đến đâu, nếu có tranh đấu xấu xí, chính là làm mất đi ý nhị ban đầu!” Đứng ở bờ chiếc hồ nhỏ ven rừng cây, nhìn ánh trăng trầm tĩnh, nhìn hồ nước như họa, nhìn cung điện huy hoàng bên kia, Vân Hiểu Nguyệt nhìn không được thở dài nói.

“Nương nương, người tài mạo song toàn như vậy, Hoàng Thượng một ngày nào đó sẽ chú ý tới người, cho đến một lúc, người nhất định trở thành hoàng phi được sủng ái nhất, sau đó mang thai hoàng tử! Nương

nương, người đừng thương tâm!” Nhìn biểu tình ưu thương của Vân Hiểu Nguyệt, Huyền nhi ghen ngào an ủi nói.

“Đứa ngốc!” Vân Hiểu Nguyệt thật sâu thở dài: Huyền nhi, ta không phải Nhược Diệp, em như thế nào hiểu được?

“Ta không phải vì chuyện này mà thương tâm, Huyền nhi, kỳ thật, cuộc sống như vậy, ta thực vừa lòng! Nếu có thể, ta nguyện cả đời sống ở Sắc Diệp Cung, tốt nhất là để Hoàng Thượng vĩnh viễn quên ta, vĩnh viễn bỏ qua ta, thật sự là một chuyện vui rất hạnh phúc!” Khóe miệng nở rộ tươi cười xinh đẹp, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nói.

“A. . . Vì cái gì?”

“Nha đầu ngốc, về sau em sẽ hiểu!” Huyền nhi ngơ ngác, khi ta bị quên đi, cũng là lúc ta sẽ bỏ trốn! Đến lúc đó, ta nhất định mang em theo, hiện tại, vẫn là không thể nói!

“Dạ!” Huyền nhi há mồm, không có nói thêm nữa.

“Huyền nhi, ta hát một khúc ca cho em nghe, được không?” Đột nhiên, mấy con bướm nhỏ dừng ở trên tay Vân Hiểu Nguyệt, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên nhớ tới mình thích nhất là ca hát, vui vẻ nói.

“Quá tuyệt vời! Tiếng nói của nương nương rất êm tai, chính là nương nương hát rất nhỏ, Huyền nhi rất muốn nghe!” Tiểu nha hoàn hưng phấn mà nói.

“Nghe nhé!” Nhắm mắt lại, cảm thụ mùi hoa theo gió nhẹ lan tới, Vân Hiểu Nguyệt mở miệng hát:

Khi bầu trời đen buông xuống,

Ánh sao lấp lánh nhập phòng,

Bay cùng nhau, trùng điệp,

Người đang nhớ ai.

Bầu trời sao rơi lệ,

Hoa cỏ cũng trở nên héo rũ,

Gió lạnh thổi, gió lạnh ulla về,

Chỉ cần có người ở bên.

Bay cùng nhau,

Hoa đã ngủ,

Một đôi lại một đôi mới,

Không sợ trời đêm,

Chỉ sợ cõi lòng tan nát,

Mặc kệ có mệt hay không,

Cũng không quản chốn nào.

Âm thanh của Vân Nhược Diệp thật sự vô cùng tốt, kiều thúy uyển chuyển, giọng lại rất trong, phảng phất là âm thanh của tự nhiên, hát bài hát “Bay cùng nhau” thật xúc động, làm cho Vân Hiểu Nguyệt chính mình nghe cũng thấy say mê không thôi, Huyền nhi một bên, lại càng say mê hơn nữa!

Chủ tớ hai người một người hát đến quên tình, một người nghe đến mê say, ai cũng không chú ý, cũng sẽ không nghĩ đến, bởi vì tiếng ca huyền diệu này, lại đưa tới hai đại phiền toái!

Dư âm vương vấn dần dần biến mất, Vân Hiểu Nguyệt mở hai tay ra, mặc cho gió nhẹ thổi bay lựa mông, cũng không quay đầu lại hỏi: “Huyền nhi, nếu ta có thể theo gió mà đi, là một chuyện tuyệt vời cỡ nào, đáng tiếc, chỉ e quỳnh lâu điện ngọc, cao không vượt nổi! Huyền nhi, Huyền nhi? Sao vậy, bị giọng hát tuyệt vời êm tai của ta mà kinh sợ nói không ra lời rồi ư? Nương nương ta nếu ca hát, dù là cả đại lục này

e cũng không có người sánh bằng, khúc ca độc nhất vô nhị này, ngày khác ta dạy cho em, thế nào?” Không nghe thấy lời đáp của tiểu nha đầu bên người, Vân Hiểu Nguyệt nhin không được cười, trêu ghẹo.

“Bốp bốp bốp!” Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, sau đó một giọng nói tà mị trầm thấp truyền vào trong tai Vân Hiểu Nguyệt: “Quả nhiên là khúc hay âm tuyệt, Trẫm chưa bao giờ nghe thấy điệu hát dân gian như vậy, như vậy đi, mời ái phi hát khúc ca độc nhất vô nhị này cho Trẫm nghe một chút, được không?”

Trẫm? Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, lập tức phản ứng, là tên Hoàng Thượng chết tiết kia? Muốn chết, sớm biết rằng sẽ dụ tới nam nhân này, ta sẽ không ca hát !

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an!” Huyền nhi lập tức quỳ rạp xuống đất, nơm nớp lo sợ hành lễ.

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Không tình nguyện xoay người cúi đầu, Vân Hiểu Nguyệt hạ thấp người, hành lễ qua loa.

“Không biết ái phi là ở cung nào, ngẩng đầu cho Trẫm nhìn xem?” Đứng ở tại chỗ, Tần Ngạo nhìn tố y nữ tử trước mắt, tò mò!

“Hồi Hoàng Thượng, nô tì xấu xí, sợ làm kinh ngạc thánh giá, không xem cũng thế! Đêm lạnh, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, nô tì cáo lui!” Trong lòng hung hăng khinh bỉ Hoàng đế chết tiết này, cổ họng Vân Hiểu Nguyệt, rốt cục nói xong vài câu vờ nho nhã vô nghĩa này, nhẹ nhàng đi tới bên người Huyền nhi.

“Hoàng huynh, phi tử của huynh, hóa ra khinh thường huynh như vậy, mặt cũng không cho huynh xem, làm cho thần đệ mở mắt! Ha ha. . .” Một bên Tần Vũ nhìn động tác nhỏ của Vân Hiểu Nguyệt, nhin không được trêu chọc!

Chết tiết, tiểu tử nơi nào, dám chỉ trích động tác của ta? Để cho bốn cô nương thấy rõ ràng, ngày sau báo thù! Vân Hiểu Nguyệt nổi trận lôi đình, ngẩng đầu lên, thấy rõ bộ dáng của tiểu tử kia.

Mĩ nam! Vân Hiểu Nguyệt nhin không được tán thưởng dưới đáy lòng!

Nở rộ khuôn mặt tươi cười xấu xa, ngay cả hàng mi dày đen cũng nổi lên gợn sóng ôn nhu, giống như vẫn đều mang theo ý cười, nhẹ nhàng, như ánh huyền nguyệt sáng tỏ giữa trời đêm. Làn da trắng nõn, môi hồng, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, một thân cẩm bào màu xanh nhạt, càng ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ dị thường!

“Oa! Hoàng huynh, không nghĩ tới trong cung của huynh còn cất giấu giai nhân như thế!” Tần Vũ nhin không được kinh ngạc: Tóc đen như thác dài đến thắt lưng, làn mi liễu, mắt hạnh trong suốt, làn da mịn nhẵn như ngọc, môi anh đào nhỏ nhắn không tô mà hồng, kiều diễm uyển chuyển, sợi tóc mai theo gió mềm mại lướt trên mặt, thêm vài phần phong tình mê người, đôi mắt linh hoạt thông minh chuyển động, một thân váy dài màu trắng thuần, eo nhỏ thắt chặt, đẹp không tỳ vết, đẹp thanh thoát không vương khói lửa nhân gian, giống như tiên tử!

Hoàng huynh? Như vậy, đây là Hộ quốc vương gia? Hừ, bộ dạng xinh đẹp như thế thì sao, cũng là cá mè một lứa, đáng ghét như nhau!

“Cám ơn khích lệ!” Hạ đôi mắt, Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên nói.

“Trẫm cũng không nghĩ tới! Ái phi ở trong cung nào? Nói nghe một chút!” Câu hỏi không có đáp án vừa rồi, Tần Ngạo trong lòng giận, thanh âm cũng lạnh lùng!

Không nói thì thôi, đã nói đến, trong lòng Vân Hiểu Nguyệt thầm nguyên rủa: nam nhân chết tiết, đại sắc quỷ, lúc trước Nhược Diệp bắt quá là làn da mẫn cảm, người liền mẫn nang, đá nang, làm cho nang một lòng muốn chết, hồn phi phách tán, hiện tại bốn cô nương trị khỏi khuôn mặt, thấy ta xinh đẹp, liền động sắc tâm, quá đáng!

Đột nhiên ngẩng đầu, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thẳng vào Hoàng Thượng, “Yêu nghiệt!” Đột nhiên, trong đầu liền nhảy ra danh từ này!

Đó là khuôn mặt cuồng ngạo mang theo diễm lệ, mỗi một đường nét đều tinh xảo vô cùng! Mây kiếm, một đôi mắt phượng như ánh hào quang, lại thâm thúy u ám, thoát nhìn tà ác yêu dị lại phong tình vạn chủng,

trần ngập dụ hoặc trí mạng! Long bào được ánh trăng chiếu rọi, tỏa ra kim quang, một loại khí thể vương giả uy chấn thiên hạ! Mặc dù Vân Hiểu Nguyệt chán ghét hẳn, nhưng không thừa nhận cũng không được, yêu nghiệt này, xác thực có mị lực làm điên đảo chúng sinh!

Ngẩn người vài giây, Vân Hiểu Nguyệt bên môi trần ra một tia cười lạnh: “Hoàng Thượng, nô tì là Vân Nhược Điệp, chính là Điệp phi bị người một cước đá xuống giường, sau đó mất trí nhớ, không biết Hoàng Thượng, còn nhớ nô tì không? Bất quá, nô tì đối người hoàn toàn đã không có ấn tượng, cho nên vừa rồi có chút thất lễ, thỉnh thứ lỗi!”

17. Chương 17: Ai Muốn Thị Tẩm Thì Làm!

“Vân Nhược Điệp?” Tần Ngạo ngẩn ra, đột nhiên hé ra một nụ cười tuyệt mỹ nói: “A, không nghĩ tới ái phi hóa ra là mỹ nhân tài mạo song toàn như vậy, thật ra Trẫm nhìn nhầm! Vì bồi thường, đêm nay Trẫm ở tẩm cung của nàng, thế nào?”

Vân Hiểu Nguyệt nghe vậy, nhin không được ngẩng mặt lên trời xem thường. Chết tiệt! Đùa à? Cũng không phải nam kĩ, dùng thân thể để bồi thường? Người muốn thế, ta thì không, nếu bị Ngải Tư (độc tố gây nên HIV), ta không phải thảm sao!

Xét thấy trước mắt mình vẫn cần phải dựa vào hắn, Vân Hiểu Nguyệt cưỡng chế tức giận, châm biếm mà nói: “Hoàng Thượng, người ngày lo việc nước, nô tì như thế nào có thể làm cho người mệt nhọc? Lại nói, vốn là là nô tì xấu xí làm Hoàng Thượng kinh hãi, tội ở nô tì, nô tì về tẩm cung, tự mình trừng phạt!”

Đưa tay dùng sức kéo Huyền nhi quỳ đến bây giờ, Vân Hiểu Nguyệt hạ thấp người thi lễ, lui về phía rìng cây nhỏ!

“Khoan đã! Vân Nhược Điệp, nàng xác định người không nhớ Trẫm? Như vậy, nàng có nhớ nàng tiền cung như thế nào hay không?” Tần Ngạo ngăn Vân Hiểu Nguyệt.

“Hoàng Thượng tha thứ, nô tỳ đã không còn nhớ rõ! Nhưng, nhớ thì như thế nào, không nhớ thì như thế nào? Người là Hoàng Thượng, thừa thêm ta không nhiều, mà thiếu ta cũng không ít, người hãy coi như chưa thấy ta, không phải được rồi sao!” Dừng lại một chút, Vân Hiểu Nguyệt không kiên nhẫn, không muốn nói ẩn ý, liền nói trắng ra.

“Ha ha. . . Không hổ là hòn ngọc quý trên tay Vân Thừa tướng, Trẫm không thể không nói, chiêu lạt mềm buộc chặt này của nàng, xác thực khiến cho Trẫm chú ý!” Tần Ngạo tà mị nở nụ cười.

Hắn, yêu nghiệt này, thật là cuồng tự kỷ!

“Hoàng Thượng, ta nghĩ người hiểu nhầm rồi! Đầu tiên, ta ở tại tẩm cung hơn một tháng, đêm nay là lần đầu tiên đi ra ngoài đi bộ, không nghĩ tới đụng tới Hoàng Thượng. Tiếp theo, nếu người không tự xưng ‘Trẫm’, ta căn bản không biết người là Hoàng Thượng, không cần phải lạt mềm buộc chặt? Như vậy, vì chứng minh trong sạch của ta, ta lập tức cách xa người, không bước ra khỏi tẩm cung nửa bước, thế nào?” Xoay người, Vân Hiểu Nguyệt nheo lại mắt, lạnh lùng nói.

“Nàng không muốn nhìn thấy Trẫm như vậy sao? Trẫm nhớ rõ lúc trước nàng là lấy cái chết ép Vân Thừa tướng tiền cung, sao rồi, nha hoàn của nàng không nói cho người ư?” Chậm rãi về phía trước, đứng trước mặt Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo hứng thú hỏi.

“Có nói! Bất quá, nô tì không nhớ rõ trước kia có phải thật sự mỗi ngày ngóng trông Hoàng Thượng hay không, vậy nên quên thôi! Ai muốn thị tẩm thì người đó làm, có lẽ trong cung có rất nhiều mỹ nhân muốn thị tẩm đó!” Mờ mắt, Vân Hiểu Nguyệt không ngại nhìn thẳng vào đôi mắt của Tần Ngạo, nói từng chữ một.

“Thú vị, thật sự là rất thú vị! Nữ nhi được Vân tướng dạy dỗ, quả nhiên là không giống người thường! Trẫm là lần đầu tiên bị một nữ nhân cự tuyệt, thực mới mẻ! Tốt, đêm nay Trẫm bỏ qua nàng, bất quá, nàng là phi tử của Trẫm, có thị tẩm hay không, không phải nàng nói mà được, mà là Trẫm! Đêm dài gió lạnh, ái phi sớm trở về nghỉ ngơi đi, ha?” Nâng lên khuôn mặt của Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo mỉm cười nói.

Giương mắt thật sâu nhìn con người đen hằm chứa ý cười xinh đẹp trước mắt, khuôn mặt hứng thú làm cho Vân Hiểu Nguyệt tức giận, dùng một chút lực, giật khỏi tay hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười nhẹ: “Tuy nói nô tì mất trí nhớ, nhưng không nhắc tới nô tì đã thay đổi, đúng không! Cái gọi là: oan có đầu, nợ có chủ, nô tì dù gì cũng suýt đi đời nhà ma, như thế nào cũng phải có cách để nói ‘không’ chứ?”

“Cách nói? Thú vị! Nàng muốn Trầm bồi thường như thế nào?” Tần Ngạo nghe vậy, nhin không được cười to ra tiếng, hưng trí bừng bừng hỏi.

“Rất đơn giản! Khi nào nô tì không thích Hoàng Thượng như trước, nô tì không thị tẩm!” Nhún nhún vai, Vân Hiểu Nguyệt đậm cười trả lời.

“Ách? Thú vị! Toàn bộ nữ nhân Thanh Long quốc, đều mơ tưởng được lên giường rồng của Trầm, không nghĩ tới nàng mất trí nhớ, phòng trừ Trầm như rắn rết! Trầm thật đúng là muốn biết, trong cái đầu xinh đẹp này, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Tần Ngạo nao nao, cười đến tà tứ.

“Hoàng Thượng thật muốn biết?” Vân Hiểu Nguyệt tâm tư vừa động, cười xấu xa hỏi.

“Ừ, nói nghe một chút?”

“Nô tì nghĩ! Hoàng Thượng có hậu cung ba ngàn, mỗi ngày sung hạnh một người cũng đủ việc làm cho người, còn muốn xử lý quốc sự nặng nề, nhất định thực vất vả! Nô tì xem Hoàng Thượng đôi mắt biến thành màu đen, ánh mắt đục ngầu, cước bộ nhẹ hẫng, nhất định là trong khoảng thời gian này mệt muốn chết rồi, làm phi tử, nên lo lắng cho người! Phải biết rằng, chuyện như vậy, nếu còn làm sẽ làm bị thương thân thể mình, nếu bị thương, cho dù uống nhiều thuốc bổ cũng sẽ không được như cũ! Hoàng Thượng là con trời, ta nghĩ, nữ tử toàn bộ đại lục khẳng định đều ngưỡng mộ không thôi, nếu người có sơ xuất gì, vậy phải làm như thế nào? Chuyện của người khác nô tì không xen vào, nhưng là nô tì mong có thể quản được chuyện của mình! Cho nên nói, nô tì đây đều là lo lắng vì Hoàng Thượng, người nói đi?” Vân Hiểu Nguyệt ý nói đúng là vì đồ háo sắc như hắn mà lo lắng, nên phải cảm tạ mình thật tốt mới đúng!

“Xi!” Không đợi Tần Ngạo có phản ứng, Tần Vũ một bên nhin không được cười lên tiếng, “Hoàng huynh, vị nương nương này nói rất đúng! Người xem xem, từ khi người đăng cơ tới nay, hàng đêm có mỹ nhân thị tẩm, thân thể càng ngày càng đơn bạc, uống thuốc bổ như thế nào cũng vô dụng, thì ra là thế! Trách không được người đăng cơ lâu như vậy, hoàn toàn không có long thai, đệ cũng vội muốn chết, huống chi là mẫu hậu? Ừ, nhìn kỹ xem, quả nhiên là đôi mắt biến thành màu đen, ánh mắt đục ngầu cộng thêm bước chân nhẹ hẫng, hoàng huynh, nên cấm dục, sau đó dưỡng thân, biết không?” Đi đến bên người Tần Ngạo, Tần Vũ dạo qua một vòng, gật đầu phụ họa Vân Hiểu Nguyệt, chẳng qua, khuôn mặt tươi cười cùng ánh mắt trêu chọc, khiến cho ai nhìn thực khó chịu, ít nhất Vân Hiểu Nguyệt xem, tiểu tử này rõ ràng là tới trêu chọc!

“Vân Nhược Diệp, ý của nàng là, Trầm nên cảm kích hảo ý nhắc nhở của nàng? Nàng có biết hay không, Trầm lúc nào cũng có thể lấy được đầu của nàng xuống?” Tần Ngạo với ánh mắt tức giận, ngữ khí cũng lạnh lùng hơn hẳn.

Hắn! Uy hiếp? Who sợ Who?

“Người là Hoàng Thượng, nô tì là một nữ tử tay trái gà không chặt, người là vua của một nước, chỉ cần mở miệng, sẽ có rất nhiều người rơi đầu, muốn lấy đầu của nô tì, tự nhiên dễ như trở bàn tay! Cho dù người hiện tại giết nô tì, cũng sẽ không có ai dám ý kiến! Bất quá Hoàng Thượng à, cái gọi là lời thật thì khó nghe, nô tì chẳng qua nói ra lời trong lòng mình, nếu người cảm thấy lời của nô tì làm cho người không thoải mái, vậy người giết ta đi là được!” Trong lòng khinh bỉ, trong tay Vân Hiểu Nguyệt đã rút sẵn một cây ngân châm, chỉ cần hoàng đế chết tiết này xuống tay với mình, liền thưởng hắn một châm, khiến hắn ngất đi rồi nói sau.

“Ha ha. . . Hay một câu lời thật thì khó nghe! Diệp phi của Trầm, quả thật là nữ tử lạ kì! Vũ đệ, người nói xem?” Ánh mắt Tần Ngạo chợt lóe sáng, đột nhiên cười ha hả, nói với Tần Vũ.

“Đúng vậy! Không hổ là được Vân tướng một tay dạy dỗ, Trần Dật nói không sai, Diệp phi nương nương trí tuệ hơn người, thần đệ bội phục!” Tần Vũ yên lặng nhìn Vân Hiểu Nguyệt, vẻ mặt tán thưởng cùng thưởng thức, chẳng qua, ánh mắt hắn giống như tiếc hận, lại giống như bất đắc dĩ, Vân Hiểu Nguyệt thấy rõ ràng! Trong lòng rung mình, nghĩ hoặc không thôi!

“Tiểu Điệp nhi của Trầm huệ chất lan tâm, sao Trầm nữ giết được? Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, Trầm sẽ đến thăm tiểu Điệp nhi nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày làm cho Điệp nhi cam tâm tình nguyện yêu thương Trầm, tiểu Điệp nhi ngoan, ngày mai gặp lại!” Ngả ngón sờ sờ khuôn mặt của Vân Hiểu Nguyệt rồi cười, Tần Ngạo tà cười xoay người nghênh ngang mà đi!

Tần Ngạo trước một câu tiểu Điệp nhi, sau một câu tiểu Điệp nhi, khiến cho Vân Hiểu Nguyệt cả người nổi da gà, thấy Tần Ngạo xoay người, Vân Hiểu Nguyệt vội vàng ôm lấy cánh tay mình, vẻ mặt chán ghét liếc mắt nhìn bóng dáng Tần Ngạo một cái, mở miệng: “Cung tiền Hoàng Thượng!” Sau đó lúi Huyên nhi đang quỳ, đi về Sắc Điệp cung!

Biểu tình của Vân Hiểu Nguyệt lọt vào trong mắt Tần Vũ, hần hơi dao động, trong ánh mắt xinh đẹp tràn ra một tia tìm tòi nghiên cứu cùng hứng thú, nhìn theo Vân Hiểu Nguyệt biến mất ở rừng cây nhỏ, đuổi theo Tần Ngạo.

18. Chương 18: Yêu Nguyệt Này Không Đơn Giản!

“Hoàng huynh, nữ tử vừa rồi, chính là sữu phi huynh nói làm cho huynh ba ngày ăn không ngon, hôn ngọc quý trên tay Vân tướng, muối muối được Trần Dật yêu thương nhất đó sao? Ta nói Hoàng huynh à, thần đệ thấy rằng, dung mạo thoát tục, còn hơn Tần phi trong cung người! Thần đệ từng nghe nói, Vân Nhược Điệp là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, còn là đại tài nữ! Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền! Hoàng huynh, người sẽ không vì đối phó Vân tướng mà khi dễ nàng chứ? Chắc chắn, thần đệ không ngờ, Hoàng huynh lại đi giận chó đánh mèo! Hắc hắc, ngày khác ta liền nói ầu ầu, huynh khi dễ nữ nhi Vân tướng, mẫu hậu nhất định sẽ tính sổ huynh!” Tần Vũ đuổi kịp Tần Ngạo, thả chậm cước bộ, cười hì hì nói.

“Xú tiểu tử, đừng có ném đá xuống giếng! Cẩn thận ta lấy đầu của đệ xuống!” Tần Ngạo nghe vậy, dừng lại, cười mắng.

“Thôi đi, ta là đệ đệ tốt như vậy, huynh bỏ được sao? Tốt, vậy huynh nói đi, vì cái gì đem nàng đến gần Lãnh cung xa xôi? Huynh không sợ Vân tướng tìm phiền toái sao? Không phải huynh từng nói, hôm nay Vân phu nhân tiến cung, gặp nàng sao? Nếu Vân Nhược Điệp đem tình cảnh của mình thêm mắm thêm muối khóc lóc kể lể với mẫu thân, ngày mai lâm triều, Vân tướng sẽ dong dài đó!” Tần Vũ vui sướng khi người gặp họa nói.

“Trầm còn ngóng lão tìm đến Trầm! Hừ, là nữ nhi hần thì thế nào? Nếu vào cung, chính là nữ nhân của Trầm, lão sẽ không quản cả chuyện nhà của Trầm chứ! Nếu lão vì nữ nhi đến nói chuyện, ta lấy tội can thiệp hậu cung, trừng trị lão, xem lão còn dám kiêu ngạo ương ngạnh hay không!” Tần Ngạo vẻ mặt thâm trầm, thần sắc lạnh như băng nói, trong đôi mắt phượng yêu mỹ nồng đậm sát khí!

“Hoàng huynh!” Tần Ngạo cả người lãnh ý làm cho Tần Vũ mất đi vẻ mặt tươi cười, trong mắt hiện lên lo lắng cùng không đành lòng, ngữ khí nặng nề hơn: “Vân tướng phụ Tiên hoàng Nam chinh bắc chiến, lập bao đại công cho Thanh Long hoàng triều, tuy nói hiện tại có chút kiêu ngạo, nhưng lão dù sao cũng là trung thần tận tâm! Còn có Trần Dật, hần với chúng ta cùng nhau lớn lên, là người luôn luôn quang minh lỗi lạc, là tướng quân hiếm có, nếu huynh thật sự giết Vân tướng, Trần Dật nhất định không thể tha thứ người, đến lúc đó, hần phản thì làm sao bây giờ? Hoặc là hần tìm nơi khác để phò trợ, đối với Thanh Long quốc chúng ta là tổn thất thật lớn! Hoàng huynh, nghĩ cách đoạt lại binh quyền Vân tướng, làm suy yếu thế lực của Trần Dật không phải được rồi sao! Có cần phải chém tận giết tuyệt không?”

“Vũ, đệ không hiểu! Hiện tại hơn phân nửa quan viên trong triều đã là môn sinh của Vân tướng, nay ta muốn làm cái gì, đều phải nhìn sắc mặt của Vân tướng, hần quả thực còn uy phong hơn cả Hoàng Thượng ta, Trầm là Hoàng Thượng, cực kì uất ức! Lão ý vào uy tín của mình trong triều, còn nắm trong tay phân nửa binh quyền Thanh Long quốc, mây mưa thất thường, một tay che trời, căn bản không đem Trầm để vào mắt, nếu còn như vậy, Trầm này Hoàng Thượng, sớm hay muộn sẽ có một ngày bị hần phế, cho nên, Trầm nhất định phải nhanh chóng xuống tay! Vũ, cơ nghiệp của tổ tông Tần thị hoàng triều ta, không thể đánh mất ở trong tay Tần Ngạo a! Về phần Trần Dật, giết hần, Trầm như thế nào không đau lòng? Nhưng thân là Hoàng đế, lo lắng thiên hạ, mà không phải tâm tình của mình, hơn nữa Trần Dật có uy tín cực cao trong quân, Trầm không thể không trừ cỏ tận gốc! Vũ, Trầm tâm ý đã quyết, không cần khuyên ta!” Tần Ngạo quay đầu vỗ vỗ vai Tần Vũ, đã không còn đường cứu vãn nữa rồi.

“Hoàng huynh. . .” Tần Vũ mở miệng, cuối cùng cũng không nói được gì, bởi vì hắn biết, tuy nói Hoàng huynh là quân vương tài đức sáng suốt, chiêu hiền đãi sĩ, có thể tiếp thu ý kiến quần thần, bất quá, nếu Hoàng huynh đã quyết định chuyện gì, cơ hồ không người có thể cho hắn thay đổi, ngay cả mẫu hậu cũng không được!

Lặng lặng cùng Hoàng huynh mình kính yêu nhất nhìn bóng đêm bao trùm hoàng cung, ngẫm lại vừa rồi từng gặp Vân Nhược Diệp thông minh tuyệt sắc kia, không biết vì cái gì, Tần Vũ thực không muốn thấy nàng bởi vì phụ thân mình mà hồng nhan đoản mệnh, thật sâu hít vào một hơi, thở dài: “Hoàng huynh, có thể không hại đến người vô tội không!”

“Đệ nói Diệp phi sao? Như thế nào, đệ xem trọng nàng ? Nếu đệ thích, Hoàng huynh thưởng cho đệ!” Tần Ngạo sừng sốt, khoe miệng tràn ra một tia tà cười, trêu chọc nói.

“Nói cái gì vậy? Nàng là người của Hoàng huynh, thần đệ cũng không dám mơ tưởng, chính là không đành lòng nhìn nữ tử hương tiêu ngọc vẫn như vậy mà thôi! Bất quá, nàng thật đúng là nữ tử thú vị!” Tần Vũ nhin không được nở nụ cười.

“Đúng vậy! Vân Nhược Diệp, có chút thú vị! Nữ nhân trong cung, người người mềm mại làm ra vẻ, làm cho Trầm càng ngày càng ngán, hiện tại có món đồ chơi thú vị, khiến cho Trầm muốn chơi với nàng! Trầm muốn nhìn, Vân Nhược Diệp sau khi đã mất trí nhớ, cùng đầu gối Vân Nhược Diệp trên giường ngày trước, rốt cuộc có cái gì không giống? Việc nàng mất trí nhớ, rốt cuộc là thật, hay là thủ đoạn của nàng muốn cho Trầm chú ý? Vũ, nữ nhân trong cung, người người đều tâm cơ thâm trầm, người cũng không thể xem mặt ngoài, huống chi nàng là nữ nhi của cáo già Vân tướng, tại thời khắc mấu chốt, Trầm không thể không phòng, cho nên đem nàng an bài ở bên cạnh Lãnh cung! Vốn bởi vì khuôn mặt xấu xí, Trầm thật đúng là không nghĩ muốn thấy nàng, đêm nay, cư nhiên phát hiện nàng là tuyệt sắc mỹ nhân, ừm, kế hoạch của Trầm, có thể cải biến một chút, chỉ cần chứng thực nàng không có ý phản, có thể giữ lại nàng một mạng!” Đôi mắt yêu mỵ tà tà nhìn Tần Vũ một chút, Tần Ngạo đậm cười.

“Thần đệ thật sự là chờ mong, Hoàng huynh là như thế nào chinh phục Vân Nhược Diệp hiện tại đối với huynh không có hứng thú!” Tần Vũ cười hì hì nói.

“Được rồi, ồn ào quá! Đúng rồi, mẫu hậu bảo ta chỉ hôn cho đệ, đệ cũng đã trưởng thành, còn ham chơi, nên lấy Vương phi đi! Nếu nhìn trúng khuê nữ nhà ai, nói cho hoàng huynh, Hoàng huynh sẽ ban hôn!” Tần Ngạo liếc trắng mắt, có ý hỏi.

“Ách? Hoàng huynh, người tha ta đi, mấy thị thiếp trong phủ cuốn lấy đệ không chỗ trốn, đệ không cần cưới Vương phi, đệ mới 18 tuổi, chờ về sau thần đệ tìm được nữ tử thật lòng rồi nói sau! Được rồi Hoàng huynh à, đêm đã khuya, thần đệ buồn ngủ! Ngủ, ngủ đi, hắc hắc!” Tần Vũ thi triển khinh công, bỏ chạy về tẩm cung của mình!

“Xú tiểu tử!” Sùng nịch nhìn thân ảnh Tần Vũ biến mất, Tần Ngạo quay đầu thật sâu nhìn về hướng tẩm cung của Vân Nhược, hé ra ý cười lạnh lùng, đi về tẩm cung của mình.

Mây đen phía chân trời chậm rãi di động, dần dần che khuất cả trăng tròn mê người vừa rồi, trời đất thâm u, sẽ có lúc thay đổi.

“Nương nương, người vì sao không muốn thị tẩm? Đây chính là chuyện tốt bao nhiêu nương nương khác mong cũng không được! Trong khoảng thời gian này, Hoàng Thượng độc sủng Nhu phi nương nương, cũng không đến tẩm cung nương nương khác, tối nay người cự tuyệt Hoàng Thượng, nếu từ nay về sau Hoàng Thượng không bao giờ nữa đến đây, người phải làm sao bây giờ?” Trở lại Sắc Diệp cung, hầu hạ Vân Hiểu Nguyệt nằm xuống, Huyền nhi rốt cục nén không được, lo lắng hỏi.

“Đứa ngốc, về sau em sẽ biết!” Vân Hiểu Nguyệt chế nhạo được hoàng đế chết tiệt kia, tâm tình vô cùng tốt, cười tủm tỉm trả lời.

“Nhưng mà nương nương. . .” Huyền nhi còn muốn nói, Vân Hiểu Nguyệt khoát tay, bưng kín miệng của nàng: “Huyền nhi, nương nương nhà em thông minh tuyệt đỉnh, yên tâm đi! Đi ngủ đi, ngủ ngon!”

“Dạ!” Huyền nhi bất đắc dĩ thở dài, lui xuống!

Huyền nhi ngốc, bỗng cô nương vừa tiếp xúc vừa rồi, chỉ biết Hoàng đế chết tiết kia cũng không phải cái đèn hết dầu, hẳn nhất định sẽ tìm ta, nếu tránh không khỏi, ta sẽ cùng người đầu một trận, xem rốt cuộc ai lợi hại hơn! Bất quá, Tần Vũ, hẳn vì sao lại lộ ra ánh mắt như vậy? Là vì gia nhân của ta, vẫn là vì ta? Chẳng lẽ, Vân Nhược Diệp trước kia cũng quen hẳn? Aiz aiz aiz, phiền chết đi được, ngủ quá muộn không tốt cho da, vẫn là ngủ đã, ngày mai rồi nói sau!

Xoay người, Vân Hiểu Nguyệt cởi bỏ những chuyện phiền lòng, nhắm mắt lại, lẳng lặng đi ngủ!

Ngày hôm sau, quả nhiên không thoát khỏi dự tính của Vân Hiểu Nguyệt, tuy nói yêu nghiệt hoàng đế chưa tới, nhưng là hẳn phải người đưa tới rất nhiều nhiều tơ lụa cùng đồ trang sức, còn phải hai mươi cung nữ đến Sắc Diệp Cung, càng quá mức là, hẳn cư nhiên còn hạ một đạo thánh chỉ, nói là bởi vì sơ sẩy trước kia, ủy khuất Vân Nhược Diệp nàng, hẳn cảm thấy vạn phần áy náy, cho nên quyết định, sắp tới, ở lại Sắc Diệp Cung, bồi thường nàng!

Rất nhanh, chuyện này, làm nổ tung hoàng cung!

Trong lịch sử Thanh Long quốc, chưa từng có một Hoàng đế nào từng hạ chỉ biểu đạt xin lỗi với phi tử, mà từ khi Tần Ngạo đăng cơ tới nay, cũng chưa bao giờ tự mình ngủ lại trong cung phi tử! Nói như vậy, đều là phi tử tắm rửa dưới sự trợ giúp của cung nữ, sau đó đóng gói đưa vào tắm cung Hoàng Thượng, xong việc đóng gói đưa trở về, chỉ có phi tử cực kỳ được sủng ái, mới có cơ hội ngủ lại đến sáng với Hoàng Thượng, hình như trước đây, chỉ có Nhu phi thành công ngủ lại một lần, hiện tại nói, một tuần chính là bảy ngày, vẫn là tự mình chạy tới, này không phải chứng minh, Vân Nhược Diệp là phi tử, mà còn là nữ tử Hoàng Thượng thích nhất sao? Trời ạ trời ạ, chuyện này sao bây giờ? Trong lúc nhất thời, hậu cung sóng ngầm mãnh liệt, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung đến Sắc Diệp Cung trước nay chưa từng có người nào chú ý, ngay cả thị nữ trong cung, giá trị con người cũng tăng vọt, thánh chỉ vừa đi, vuốt mông ngựa, lập tức thành đàn thành đàn muốn đến đây!

Không phải nói, chiêu thức ấy của Tần Ngạo, ngay cả Vân Hiểu Nguyệt, cũng không thể không bội phục! Yêu nghiệt này, thật sự là không đơn giản!

Bất quá, nàng Vân Hiểu Nguyệt cũng không phải là nữ nhân không có óc, cho chút ngon ngọt liền quên hết tất cả, nàng biết, Tần Ngạo làm như vậy, ở mặt ngoài là sủng ái mình thật lớn, kỳ thật, là làm ỉn thành cái tên bị người người trong Hậu cung chỉ trích nhiều nhất! Không ra bao lâu, khẳng định sẽ có một đồng phiền toái tới cửa, kịch truyền hình nói về hậu cung đều diễn như vậy!

Yêu nghiệt chết tiết, muốn thử ta sao? Hừ! Cho người chút kiến thức thủ đoạn nữ tính mới đi! Nhìn một đám thị nữ vui vẻ ra mặt vội vàng chúc mừng mình, Vân Hiểu Nguyệt gảo hoạt nở nụ cười!

19. Chương 19: Ta Chính Là Tham Tiền, Thì Sao!

Nếu Tần Ngạo đã cố tình thể hiện hẳn sủng ái coi trọng mình, như vậy, mình cũng phải biểu hiện tốt một chút một sủng phi rụt rè hay kiêu ngạo nhỉ? Cho nên, đợi cho các cung nữ đem tất cả tin tức loan truyền đi, Vân Hiểu Nguyệt ra lệnh cưỡng chế mới với hai mươi cung nữ canh giữ ở bên ngoài cung điện. Phàm là phi phi tần phải người tới hỏi thăm tin tức, hoặc là đến mời đi đâu, đều nói Diệp phi nương nương bệnh chưa khỏi hẳn, cần tĩnh dưỡng, khi nào tốt hơn, sẽ đến chịu tội!

Về phần cuộc sống của mình, tự nhiên là dựa theo kế hoạch ban đầu, xem sách, luyện đàn, tập võ, tuy nhiên, đôi giày trượt băng, Vân Hiểu Nguyệt đầu đi, trò vui mới mẻ như vậy, không thể cho nam nhân chết tiết kia thấy!

Ở Sắc Diệp Cung, Vân Hiểu Nguyệt nhàn nhã, khoái hoạt vô cùng! Không biết, Ý Nhu cung bên kia sắp ngất trời!

“Loảng xoảng. . . Loảng xoảng. . .” Từng đợt tiếng vang thanh thúy từ trong phòng ngủ truyền đến, cùng với từng trận tiếng mắng như bệnh tâm thần: “Tiện nhân! Tiện nhân! Tức chết ta! Cư nhiên dám dùng thủ đoạn, Vân Nhược Diệp, ta tuyệt đối không tha cho người! Tiểu Yến đâu? Vào đây!” Nhu phi tóc tai bù xù đập các đồ sứ trong tắm cung, tựa vào giường thở hồng hộc.

“Có nô tài! Nhu phi nương nương!” Một cung nữ trong lòng run sợ đi tới cửa, sợ hãi đáp lời, các cung nữ bên ngoài người người vẻ mặt hoảng sợ, sợ mình là người kế tiếp bị điểm đến, nhất định sẽ không hay ho!

“Vào đây, đứng xa như vậy làm gì, sợ ta ăn thịt người à?!” Nhu phi nổi trận lôi đình, hất cả lao ẩm trà trên bàn!

“Choang!” May là ném trật, nếu không, cung nữ xấu số này sẽ đầu rơi máu chảy!

“Dạ!” Tiểu nha đầu nơm nớp lo sợ đi đến, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người run run!

“Tiểu Hoàn đâu? Bản cung cho người đi tìm nàng tới gặp ta, ở đâu?” Nhu phi hung tợn hỏi.

“Nương nương, nô tỳ. . . Nô tỳ không thấy được Tiểu Hoàn tỳ, rất nhiều cung nữ canh giữ ở cửa, đều bị chặn không cho vào! Nói là Điệp phi nương nương thân thể không khỏe, không tiếp khách!” Tiểu Yến lấp bắp nói.

“Cái gì? Phế vật! Kéo ra ngoài đánh cho ta!” Nhu phi một cước đá tiểu Yến ngã xuống đất, lớn tiếng ra lệnh, những mảnh đồ sứ bên nhón găm vào hai chân, máu tươi chảy ra ngoài!

Tiểu nha hoàn đau đến sắc mặt tái nhợt, mồ hôi như mưa, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc cầu xin tha thứ: “Nương nương tha mạng, cho Tiểu Yến một cơ hội, ô ô. . .”

“Hừ! Đồ vô dụng, được, người đi tìm, tìm không thấy Tiểu Hoàn thì đừng về! Nói cách khác, người không cần hầu hạ bản cung nữa, lập tức rút! Bản cung cũng không tin, không trị được tiện nhân vô dụng kia! Vân Nhược Điệp, chúng ta chờ xem, dám tranh với ta? Hừ! Tiểu Thúy, chải đầu cho bản cung, bản cung muốn đi ra ngoài!” Nhu phi vặn vẹo nghiêm mặt, trong mắt tràn đầy ghen ghét cùng tính kế, sợ tới mức tất cả cung nữ cả người run lên, cúi đầu càng thấp!

“Tư Đồ, hôm nay trong cung có chuyện gì thú vị sao?” Miễn cưỡng tựa vào long ỷ ở Ngự thư phòng, Tần Ngạo yêu mị đậm cười, nhìn Tư Đồ Viễn khoanh tay đứng ở một bên hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Sắc Điệp Cung tất cả như thường, các cung nữ đến đều bị cung nữ Điệp phi nương nương an bài đuổi đi, nói là thân thể chưa khỏe, mọi người tất cả đều không thấy! Về phần Ý Nhu cung của Nhu phi nương nương phát ra tiếng mắng chửi lớn, sau đó đến Trích Liễu cung của Liễu phi nương nương, các nương nương khác trong cung, cũng đều phải thị nữ bên người đến chỗ của Điệp phi nương nương, sau đó bị cản về, vài nương nương tặng lễ vật cũng đều bị lui về! Hoàng hậu nương nương vừa nghe tin liền đến chỗ Thái Hậu chỗ, đến bây giờ còn chưa đi ra!” Tư Đồ Viễn tuân tự đem mọi chuyện theo dõi được hồi báo.

“Vậy sao? Ha ha. . . Trong cung đã lâu không náo nhiệt như vậy, thú vị lắm! Vân Nhược Điệp. . .” Bên môi tràn ra ý cười hứng thú, Tần Ngạo trầm ngâm thật lâu sau, đột nhiên ngồi thẳng, mỉm cười nói: “Bãi giá Sắc Điệp Cung! Tư Đồ, người tiếp tục quan sát cho Trầm, Tiểu Tam, mang theo tấu chương của Trầm, phân phó ngự trù, Trầm hôm nay dùng bữa tối ở Sắc Điệp Cung!”

“Tuân chỉ!” Tư Đồ Viễn thi lễ, che dấu thống khổ ở trong mắt, cúi đầu lui ra ngoài.

Rất nhanh, Tần Ngạo cùng một đoàn cung nữ thị vệ đích vây quanh, chậm rãi đi đến Sắc Điệp Cung!

Lúc này ở Sắc Điệp Cung, tất cả các cung nữ tất cả đều bận rộn tổng vệ sinh, dưới sự dẫn dắt của Huyền nhi, lau chùi cung điện không một hạt bụi, lau đến bóng loáng! Vân Hiểu Nguyệt vốn muốn ngăn cản, bất quá, Huyền Nhi nói cái gì Hoàng thượng ở lại người lâu như vậy, đây là đại ân sủng, cho nên phải dùng tinh thần diện mạo tốt nhất đón tiếp Hoàng thượng, không thể có chút dịch chậm trễ... vân vân, nghe xong Vân Hiểu Nguyệt thấy đau đầu, đơn giản trốn ở mái đình nhỏ trong hoa viên pha trà đọc sách, hưởng thụ ánh sáng ấm áp!

Đang cầm một quyển sách, đột nhiên, Huyền nhi “hình huỳnh huỵch” chạy lại, từ xa đã kêu lên: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng tới! Hoàng thượng tới!”

Hân, còn chưa tới buổi tối đâu, hân đến để làm chi? Vân Hiểu Nguyệt sửng sốt, tựa vào ghế quý phi khinh thường nói: “Đến thì đến, hô to gọi nhỏ làm gì?”

“Nương nương, người phải đi nghênh đón Hoàng thượng đấy!” Huyền Nhi ngẩn ngơ, lo lắng nói.

“Đã nói ta không thoải mái, không có sức mà đi, các người đi nghênh đón là tốt rồi!” Phất tay, Vân Hiểu Nguyệt cầm lấy quyển sách, tiếp tục đọc!

Thiết, nam nhân chết tiết, bắt ta tới quỳ nghênh đón người? Mơ đi!

“Nhưng. . . nương nương!” Huyền nhi bắt đầu nhìn về mặt vân đạm phong khinh của Vân Hiểu Nguyệt, bắt đầu đi hành lễ, chạy ra ngoài!

Chỉ chốc lát sau, Vân Hiểu Nguyệt chợt nghe thấy giọng hét lớn của một thị vệ: “Hoàng thượng giá lâm!” Sau đó là một đoàn giọng hô: “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an!”

Rồi sau đó, tiếng bước chân truyền đến, Vân Hiểu Nguyệt ngẩng mắt vừa thấy, yêu nghiệt chết tiết kia, ở trong một đám người vây quanh, đang đi tới chỗ mình!

Vì ‘làm dáng’, Vân Hiểu Nguyệt buông quyển sách trên tay, ra vẻ mảnh mai đứng lên, run rẩy hơi hơi cúi người: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Ai nha, tiểu Diệp nhi của Trẫm không thoải mái! Người đâu, truyền Ngự y!” Tần Ngạo một bước dài lên, nâng Vân Hiểu Nguyệt dậy, ra vẻ lo lắng hỏi.

“Tạ Hoàng thượng quan tâm, nô tì nằm một lát thì tốt rồi!” Vân Hiểu Nguyệt dưới đáy lòng thật to chê yêu nghiệt dối trá này, không dấu vết thoát khỏi tay hắn, nữa dựa vào ghế quý phi!

“Vậy ư?” Ánh mắt Tần Ngạo chợt lóe, thu hồi tay, ngồi xuống một bên ghế, mỉm cười nói: “Tiểu Diệp nhi, lễ vật của Trẫm hôm nay, người thích không?”

“Lễ vật?” Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, nở nụ cười: “Người muốn nghe nói thật, hoặc là giả?”

“Thú vị, Trẫm đều nghe, nói xem!”

“Nói dối trước, nô tì thực thích, cực kì thích, thật cảm ơn Hoàng thượng! Nói thật, chính là so với tơ lụa, ngọc ngà này, nô tì thích vàng bạc hơn, cho nên Hoàng thượng, lần sau ban thưởng cho nô tì, đưa chút vàng hoặc bạc đến, nô tì càng thư thái, tâm tình rất tốt, được không?” Ngắc đầu nhìn Tần Ngạo, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Ách?” Tần Ngạo sững sốt, lập tức cười ha ha: “Không nghĩ tới, tiểu Diệp nhi của Trẫm là tiểu tham tiền! Được được, nàng đã thích, Tiểu Tam, lần sau Trẫm ban thưởng cho Diệp phi nương nương, toàn bộ đổi thành vàng bạc, nhớ kỹ?”

“Tuân chỉ!” Tiểu tam buồn cười, ghen cười hồi đáp.

“Cảm ơn Hoàng thượng!” Vân Hiểu Nguyệt nhin không được cao hứng nở nụ cười!

Ha ha, ta chính là tham tiền, cái này tốt lắm, tích góp nhiều làm lộ phí trốn thoát!

20. Chương 20: Vì Lời Hứa, Ta Nhịn!!!

“Tốt lắm, lui ra đi!” Tần Ngạo phất tay, tất cả mọi người lui xuống, hoa viên lớn thế, nay chỉ còn lại hai người !

“Tiểu Diệp nhi, chuyện lần trước, là Trẫm không đúng, nàng xem, Trẫm đã hạ chỉ giải thích, nàng sẽ không tức giận nữa chứ?” Tần Ngạo đứng lên, đi đến ngồi xuống bên ghế của Vân Hiểu Nguyệt, cúi đầu mỉm cười hỏi. Con người đen huyền, là thành khẩn xin lỗi, còn tràn đầy nhu tình mật ý, chẳng thể nhìn ra yêu mỵ như tối hôm qua, chân thành tha thiết như vậy, thâm thúy như vậy, giống như muốn hút hồn người vào trong đó.

Chắc chắn, xem hành động này, quả thực có thể đoạt giải Oscar! Vân Hiểu Nguyệt không khỏi một phen tán thưởng dưới đáy lòng, lập tức hạ tầm mắt, giống như thẹn thùng nói rằng: “Nô tì nào dám tức giận với Hoàng thượng! Hoàng thượng hạ thân phận cao quý của mình đến bạn nô tì ở Lân cung xa xôi này, nô tì cảm kích còn không kịp ấy chứ! Hoàng thượng, người phải phê duyệt tấu chương, nô tì xin cáo lui trước!” Đứng dậy thi lễ, Vân Hiểu Nguyệt xoay người muốn đi.

“Như vậy sao được?” Tần Ngạo lôi tay kéo, khiến Vân Hiểu Nguyệt không kịp phòng, ngã vào trong lòng hắn: “Tiểu Điệp nhi của Trầm thơm quá, dùng son gì vậy?” Ôm chặt thân thể mềm mại thơm dịu trong lòng, mùi hoa trong trẻo làm Tần Ngạo nhin không được vui đầu vào cần cổ mảnh khảnh trắng như tuyết của người trong ngực, tinh tế khe hân.

Chết tiết, đồ sắc quỷ, muốn chết à! Vân Hiểu Nguyệt cứng đờ cả người, nhìn đám người cách đó không xa, cố nén xúc động muốn đánh hắn tới bờ, nắm chặt nắm đấm, giọng nói cũng lạnh lùng: “Hoàng thượng, vua không nói chơi!”

“Hi hi, Trầm chỉ đồng ý với tạm thời không bắt nàng thị tẩm, nhưng không đồng ý với không ôm nàng, không hôn nàng? Tiểu Điệp nhi, ai bảo nàng đáng yêu như vậy? Sao nào, Tiểu Điệp nhi không muốn để Trầm thân thiết sao?” Nhìn phản ứng của Vân Hiểu Nguyệt đích, ý cười của Tần Ngạo càng sâu, trêu đùa nói.

Ặc, Hoàng đế cũng vô sỉ? Yêu nghiệt chết tiết!

“Hoàng thượng, nô tì xem, chuyện thân mật như vậy, chỉ những người đang yêu lưỡng tình tương duyệt mới có thể làm. Còn người hiện tại, đối nô tì mà nói, hoàn toàn là người xa lạ, người làm như vậy, chính là bắt buộc! Hoàng thượng, đây không phải là chuyện quân tử làm đâu!” Giây không ra được khỏi cánh tay Tần Ngạo, Vân Hiểu Nguyệt đơn giản là thả lỏng người, tựa vào trước ngực hắn, thản nhiên nói.

“Ha ha... Ngốc, nàng đã quên, nàng đã là người của Trầm sao?” Tần Ngạo nghe vậy liền ngẩng đầu, cười nói.

Vân Hiểu Nguyệt đỏ mặt, lười làm dáng khách sáo nho nhã với hắn nữa, vỗ vỗ tay hắn, thở phì phì nói: “Ta đã quên! Được rồi, không đùa nữa, Hoàng thượng!”

“Haha, tiểu Điệp nhi, hóa ra đây mới là bộ mặt thật của nàng, thú vị! Được rồi, Trầm ngoan ngoan nghe lời, như vậy, không cho nàng đi, ở bên hầu Trầm phê duyệt tấu chương nhé, thế nào?” Tần Ngạo buông tay ra, miễn cưỡng tựa vào ghế quý phi, cười tủm tỉm.

“Được!”

“Ng Sloan!” Tần Ngạo đưa tay véo nhẹ má của Vân Hiểu Nguyệt, rồi đứng dậy, ngồi xuống ghế trên.

Thật sự là đại sắc quỷ! Sờ sờ má mình, Vân Hiểu Nguyệt quăng ra một ánh mắt rõ ràng, với quyền sách một bên, tiếp tục đọc sách!

Gió mát phơ phất, mùi hoa thơm lừng, bên tai truyền đến tiếng chim hót chiêm chiếp, Vân Hiểu Nguyệt thoải mái dựa vào ghế quý phi, vô thức ngủ quên mất!

Mơ mơ màng màng, cảm giác có hơi thở ấm áp phả vào mặt mình, Vân Hiểu Nguyệt cả kinh mở ra mắt, khuôn mặt phóng đại của Tần Ngạo xuất hiện ở trong tầm mắt.

“Hải đường xuân mộng, quả nhiên là cảnh đẹp, hoa viên này dù rực rỡ, nhưng cũng không bằng một phần tươi đẹp ái phi!”

Ánh mắt kinh diễm của Tần Ngạo khiến Vân Hiểu Nguyệt sửng sốt một hồi, nhin không được mỉm cười, ngọt ngào nói: “Cám ơn Hoàng thượng tán thưởng, Hoàng thượng phong hoa tuyết đại, nô tì tự biết xấu hổ!”

“Tiểu Điệp nhi đáng yêu thật mỗ nhọn, Trầm thích! Đến giờ dùng bữa tối rồi, ái phi, đi thôi!” Trong mắt rất nhanh hiện lên một tia kinh ngạc, nụ cười của Tần Ngạo càng thêm yêu mỵ, dịu dàng

Ách? Vân Hiểu Nguyệt lúc này mới phát hiện, thái dương đã xuống núi, đến giờ ăn cơm!

“Vâng! Mời Hoàng thượng!” Vân Hiểu Nguyệt nhanh chóng đứng dậy, đi dùng bữa theo Tần Ngạo!

Trên bàn cơm, Tần Ngạo tất nhiên là quan tâm đầy đủ, dịu dàng săn sóc với Vân Hiểu Nguyệt, khiến đám cung nữ đứng xem một bên hâm mộ không thôi. Vân Hiểu Nguyệt biết, không quá ba tiếng, chuyện Hoàng thượng ân sủng đủ điều với Điệp phi nương nương ở Sắc Điệp Cung khẳng định sẽ nhanh chóng truyền khắp Hoàng cung, người ghen tị mình sẽ tăng càng nhiều, chết tiết!

Tuy nhiên, trong hồ lô của Tần Ngạo rót cuộc chứa thuốc gì*, Vân Hiểu Nguyệt nàng sao mà không hiểu chứ, hơn nữa trước mắt khinh công mình chưa được, trốn chạy cũng khó, hơn nữa nếu vì nàng mà liên lụy đến cha mẹ cùng đại ca của Điệp nhi, thật sự không nên trở mặt với yêu nghiệt. Vì thế, Vân Hiểu Nguyệt kiềm chế mình, cùng hắn chu toàn!

(*ví von chỉ điều bí mật)

Thật vất vả, cơm ăn xong rồi, yêu nghiệt chết tiệt còn muốn nàng hát, Vân Hiểu Nguyệt lấy cớ cổ họng không tốt để cự tuyệt, không nghĩ tới yêu nghiệt tha cho chuyện này, nhưng lại hưng trí bừng bừng muốn đánh cờ với nàng! Kì nghệ của Vân Hiểu Nguyệt vốn không tinh, tự nhiên không phải đối thủ yêu nghiệt, cứ chiến là bại, nhưng thấy vẻ mặt thú vị của yêu nghiệt, Vân Hiểu Nguyệt cũng không muốn cự tuyệt, hứng thú cùng hắn đánh cờ đến rã rời. Mất thấy đêm đã khuya, Vân Hiểu Nguyệt sau khi thua ba mươi bảy ván, rốt cục không nhịn được!

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, xin người sớm đi nghỉ đi, kì nghệ của nô tì không tốt, ngày mai chờ nô tì nghiên cứu rồi lại hầu Hoàng thượng, được chứ?”

“Tốt! Nhưng Tiểu Điệp nhi à, nàng nói, Trẫm ngủ ở đâu?” Nhìn tằm cung chỉ có một chiếc giường lớn duy, Tần Ngạo cười hì hì hỏi.

Vô nghĩa! Người là lão đại, chẳng lẽ bảo người ngủ đất sao? Tự nhiên là ta không làm thế được!

“Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, tự nhiên là ngủ giường, nô tì ngủ đất được rồi!” Vân Hiểu Nguyệt trả lời.

“Vậy sao? Nhưng, Trẫm không đồng ý! Đêm lạnh đường dài, nếu Tiểu Điệp nhi của ta bị bệnh, Trẫm sẽ không đau lòng chết mất? Thế này nhé, Trẫm cam đoan ngủ cùng nàng, nhưng tuyệt đối không chạm vào nàng, được chứ?” Tần Ngạo cười tủm tỉm bảo.

Thật sự? Vân Hiểu Nguyệt nghi ngờ nhìn vẻ mặt nghiêm trang của hắn, nghĩ nghĩ, nói: “Nô tì đương nhiên tin! Nhưng, nô tì khẩn cầu Hoàng thượng ngày mai hãy ở Ngự Thư Phòng làm chuyện công cho thỏa đáng, nếu không, chẳng phải nô tì sẽ thành yêu phi họa quốc sao?” Hừ, muốn tính kế ta, không dễ dàng vậy đâu!

“Ha ha... Ái phi là bảo bối của Trẫm, sao lại là yêu phi chứ? Được, Trẫm đồng ý với nàng, nhưng buổi chiều nào nàng cũng phải đến Ngự Thư Phòng, thế nào?” Ý cười của Tần

“Được!” Ngự Thư Phòng, khẳng định có bảo bối vô giá, nếu trộm một chút, sẽ có tiền để chạy!

Gọi thị nữ vào, hầu hạ dọn dẹp giường cho hai người, Vân Hiểu Nguyệt ôm lấy tấm chăn bằng gấm của mình, nằm vào tận cùng bên trong, trong lòng bối rối!

Nói thật, mình thật đúng là chưa từng cùng một người đàn ông nào cùng nằm trên một cái giường, tuy nói thân thể này vốn đã có thân mật da thịt với yêu nghiệt, nhưng hiện tại là mình, mình thì không! Ai nha, nếu tối hôm đó không đi ra ngoài thì tốt rồi! Sẽ không rước lấy yêu nghiệt này, còn mình ngày ngày hưởng thái bình, sẽ không còn nữa! Vân Hiểu Nguyệt hối hận trong lòng!

Đang lúc Vân Hiểu Nguyệt lâm vào hối hận, đột nhiên, toàn bộ thân thể bị người khác dùng lực lôi kéo, sau đó bị kéo vào một lồng ngực cường tráng: “Điệp nhi, Trẫm là quân tử, yên tâm đi! Hơn nữa, Trẫm phát hiện, Trẫm thật thích nàng, chuyện lần trước, thực xin lỗi! Về sau lúc nào không có người, hãy gọi ta là Lưu Vân, Lưu Vân là tên chữ của ta, gọi thử xem nào?”

Ách? Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, giương mắt nhìn vào con người đen láy yêu mỹ ấy.

Trong đôi mắt ấy tràn đầy thâm tình, nồng đậm xin lỗi, chân thành tha thiết, không có một chút gì giả dối, khiến Vân Hiểu Nguyệt rung động, thốt ra: “Lưu Vân!”

Ai nha! Quả nhiên là yêu nghiệt, chưa chi đã bị hắn mê hoặc! Vân Hiểu Nguyệt rung mình trong lòng, nhanh chóng hạ tầm mắt, đặt tay trong ngực hắn, giọng nói cũng lạnh như băng: “Xin Hoàng thượng tha lỗi, tục danh của Hoàng thượng sao nô tì có thể gọi? Đã muộn rồi, người đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Điệp nhi, Trẫm là Hoàng thượng, cho nàng gọi thì nàng gọi, muốn kháng chỉ sao? Hừ, nhất định là dám cung nữ không có quy củ trong cung đã làm hỏng Tiểu Điệp nhi của Trẫm rồi. Đã vậy, ngày mai Trẫm phân

phó nội vụ đổi cung nữ nhu thuận về, thế nào?” Vân Hiểu Nguyệt kháng cự khiến Tần Ngạo rất khó chịu, vẻ tươi cười đóng băng bên môi, trong mắt yêu mỵ nay là một mảnh thâm u.

Con mẹ nó, đang uy hiếp ta ư! Nếu bốn cô nương không muốn bại lộ võ công tránh liên lụy đến người nhà Nhược Diệp, ta hiện tại có thể làm thịt người rồi! Aiz, vì lời hứa của ta, ta nhịn!!!

Thật sâu hít một hơi, Vân Hiểu Nguyệt thả lỏng thân thể, nghiêng răng nghiêng lợi hô một tiếng “Lưu Vân”, nhắm mắt lại không thèm nhúc nhích.

“Ngoan, ngủ đi!” Ánh mắt phức tạp của Tần Ngạo nhìn dung mạo người trong lòng, cánh mũi ngọc, lông mi cong dài, làn môi quật cường, nghĩ đến kế hoạch của mình, không biết vì sao có một chút mềm lòng!

Nhược Diệp ơi là Nhược Diệp, nàng quả nhiên là nữ tử không giống người thường, Trầm đối với nàng, càng lúc càng có hứng thú! Nhưng là sao, nàng lại là nữ nhi của Vân tướng? Nhưng, Trầm có thể cam đoan, chỉ cần nàng không là một bè đảng cùng Vân tướng, như vậy, Trầm chắc chắn sẽ đối tốt với nàng!

Theo bản năng ôm hai tay, Tần Ngạo lẳng lặng nhắm mắt lại!

Căn phòng dưới ánh nến, ngoài phòng gió nhẹ phẩy. Đêm, càng ngày càng sâu, côn trùng đã ngủ, chim chóc đã ngủ, hai người trên giường cũng đã ngủ, chỉ có bên chiếc hồ nhỏ trong rừng cây, một nam tử đứng nơi đó, yên lặng nhìn về phía tấm cung của Vân Hiểu Nguyệt, không nhúc nhích! Thật lâu, thật lâu...

21. Chương 21: Trên Giường Giấu Soái Ca

Một buổi tối, Vân Hiểu Nguyệt ngủ không thoải mái, bởi vì yêu nghiệt chết tiệt kia coi nàng như gối ôm, khiến nàng thực khó chịu! Năm lần bảy lượt chuồn ra khỏi trong lòng hắn, nhưng mỗi lần mình hưởng thụ không đến nửa canh giờ không khí tự do đã bị cánh tay dài của hắn chụp tới, lại bị ôm sát trong lòng. Càng quá phận là, ngay cả tấm chăn bằng gấm, cũng bị hắn nằm đè lên, kéo thế nào cũng không nhúc nhích, khiến mình đành phải cùng hắn ngủ một cái chăn, Vân Hiểu Nguyệt tức giận! Nếu không cảm giác hô hấp vững vàng của hắn, Vân Hiểu Nguyệt hoài nghi là hắn đang cố ý!

Chết tiệt, nếu không xem ngươi là kim chủ của ta, ta ngay cả giường cũng không cho ngươi nằm đâu, chiếm giường còn muốn chiếm cả người với chăn? Chết tiệt, thật muốn đánh người!

Rốt cục, sau khi Tần Ngạo đè làm như vậy lần thứ N, không thể nhịn được nữa, Vân Hiểu Nguyệt nổi trận lôi đình, lo nghĩ, làm bộ xoay người mạnh một nhịp, một cước đá vào ngực rỗng, nam nhân tôn quý nhất thiên hạ này đã bị một cước đá xuống đất! Tuy nói thâm trải sàn rất dày, nhưng vẫn nghe ‘bịch’ một tiếng nặng nề, ha ha! Vân Hiểu Nguyệt thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, vội vàng che miệng lại, xoay người, cuộn chăn ôm vào trong ngực, thoải mái nhắm mắt bắt đầu ngủ!

“Ồ? Sao Trầm lại ngủ ở đất?” Trong chốc lát, Vân Hiểu Nguyệt nghe thấy giọng nói mơ mơ màng màng của yêu nghiệt chết tiệt truyền đến từ dưới giường, sau đó lăm bầm lều bầu một trận, chỗ trống bên người lún xuống, yêu nghiệt nằm xuống!

“Kỳ quái, Trầm chưa từng rút xuống giường, đêm nay bị làm sao vậy?” Tần Ngạo nhìn Vân Hiểu Nguyệt không nhúc nhích một phân, nghiêng người, làm bộ muốn ôm nàng, Vân Hiểu Nguyệt sao có thể để yên? Làm bộ mở mắt, Vân Hiểu Nguyệt xoay người, miễn cưỡng hỏi: “Hoàng thượng, người làm sao vậy?”

“A, không có gì!” Tần Ngạo mặt đỏ lên, trả lời.

Ha ha... Không nghĩ tới yêu nghiệt lúc đỏ mặt thật đáng yêu! Vân Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, ghen cười đến đau cả bụng, ra vẻ chợt nhớ đến cái gì rồi nói: “Ai nha, nô tì nghĩ ra rồi! Trước kia ở nhà, mẫu thân từng nói cho nô tì, nếu nô tì đang ngủ, nếu ai quá gần nô tì, nô tì sẽ đá người đó đấy! Hoàng thượng, nô tì vừa rồi không có đá người chứ?” Nói xong, vẻ mặt lo lắng.

“Không... Không có! Ngủ đi, ngủ đi...” Tần Ngạo ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, vội vàng nói.

“Ồi... may quá! Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, không thể để xảy ra chuyện gì! Vàng, ngủ ngon!” Vỗ vỗ ngực mình, Vân Hiểu Nguyệt nghiêng người, ôm tấm chăn bằng gấm, không tiếng động cuồn cuộn tiểu một phen, cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại!

Quả nhiên, lần này, yêu nghiệt chết tiệt đã khôn ngoan hơn, không coi Vân Hiểu Nguyệt làm gổ ôm nữa, đầu trí so với đầu sức, Vân Hiểu Nguyệt thắng lợi, rất nhanh bay vào mộng đẹp!

=====

“Thật thoải mái!” Lười biếng xoay thất lưng, Vân Hiểu Nguyệt mở mắt sau khi đã ngủ đã đời, mặt trời đã lên cao, về phần yêu nghiệt rời đi lúc nào, nàng không biết chút gì, cũng không cần thiết phải biết!

“Huyền nhi... đói quá!” Ghé vào trên giường, sờ sờ cái bụng, Vân Hiểu Nguyệt ai oán kêu lên.

“Nương nương, người ngủ suốt, cũng sắp đến giờ dùng cơm trưa rồi!” Huyền nhi nghe tiếng mà vào nhìn thấy dáng vẻ của Vân Hiểu Nguyệt, nhin không được cười trả lời.

“Vậy sao? Đã lâu như vậy, trách không được đói! Đi đem đồ ăn vào đi!” Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua không cùng soái ca sư phụ luyện công, nhanh chóng tìm hần, tiện thể nói cho hần, trong khoảng thời gian này mình không thể luyện buổi tối, đổi sang buổi sáng, cho nên bảo Huyền nhi lui xuống.

“Dạ!” Chờ Huyền nhi lui ra, Vân Hiểu Nguyệt lấy ra sáo ngọc trước ngực, thổi lên.

Rất nhanh, Tư Đồ Viễn vẫn mặc một thân hắc y từ cửa sổ bay vào, cúi đầu cung kính đáp: “Điệp phi nương nương triệu hồi vi thần có gì phân phó?”

“A, Viễn, trong khoảng thời gian này Hoàng thượng sẽ ngủ lại ở đây, ta không thể theo huynh học võ, chúng ta đổi lại buổi sáng ở thư phòng, thế nào?”

“Không được! Nương nương, nếu bị người khác thấy, đối với người sẽ bất lợi! Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nội công của nương nương đã có trụ cột, vi thần không có ở đây, chỉ cần người mỗi ngày luyện hai canh giờ là được!” Tư Đồ Viễn nhẹ nhàng trả lời.

“Như vậy ư! Cũng được, nếu ta gặp cái gì không rõ, sẽ hỏi lại huynh!”

“Được! Vi thần cáo lui!” Thân thể hơi hơi nhoáng lên một cái, Tư Đồ Viễn xoay người muốn đi.

“Khoan đã! Viễn, huynh không sao chứ!” Cước bộ nhẹ hẫng của Tư Đồ Viễn khiến Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, nhảy xuống giường đi tới bên người hần, đưa tay ra dò mạch đập của hần.

“Ôi, nóng quá! Viễn, huynh sốt rồi, sao lại thế?” Vân Hiểu Nguyệt kinh hô một tiếng, vội vàng kéo tay hần hỏi.

“Không sao, nương nương, vi thần phải đi, nếu để cho người khác thấy sẽ không xong!” Tư Đồ Viễn nhẹ nhàng chấn động, giật tay ra khỏi Vân Hiểu Nguyệt, lui đến bên cửa sổ!

“Không được! Phòng ngủ của ta, không có lệnh của ta, ai cũng không được vào! Huynh đến nằm trên giường cho ta, nếu không hạ sốt, không được đi!” Một phen giữ chặt Tư Đồ Viễn, Vân Hiểu Nguyệt dùng sức kéo, ôm thất lưng hần, giúp hần đến trên giường.

“Không... Không được! Nương nương, ta...” Tư Đồ Viễn giãy dụa, đột nhiên, giọng nói của Huyền nhi truyền vào: “Nương nương, đồ ăn đã bưng tới, hiện tại đưa vào sao?”

“Ngốc, nằm yên đây!” Nhanh chóng đẩy Tư Đồ Viễn vào bên trong, giấu giày của hần dưới gầm giường, sau đó kéo tấm chăn bằng gấm qua cho hai người, cười tủm tỉm nói: “Vào đi!”

“Nương nương, Huyền nhi chuẩn bị đồ ăn người thích nhất đây, người nếm thử đi!” Huyền nhi đặt khay đồ ăn phong phú tới trên bàn, mỉm cười nói.

“Ừ, chuẩn bị nước rửa mặt, sau đó giúp ta đi nấu một ít cháo, được không? Ta muốn ăn!”

“Dạ!”

Huyền nhi lẹ tay lẹ chân chuẩn bị rất tốt, lui ra ngoài!

“Viễn, nghe lời nào, lát nữa ta giúp huynh kê đơn thuốc, huynh phải ngủ một hồi, biết không?” Thấy Huyền nhi đi rồi, Vân Hiểu Nguyệt nghiêng người nói với Tư Đồ Viễn nằm ở sườn người đang khấn trương vạ phần.

“Nương nương, chuyện này không hợp lễ, để vi thần đi!” Khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Viễn đỏ bừng, con người đen láy xinh đẹp nhắm chặt, môi khẽ run nói.

“Nói cái gì vậy? Nếu không, ta không ăn, ôm huynh ngủ một hồi đấy? Có vẻ hiệu quả rất tốt!” Vân Hiểu Nguyệt nhìn dáng vẻ đáng yêu của hắn, nhin không được lại muốn trêu chọc hắn, cố ý cúi đầu, tiến đến bên tai hắn nhẹ nhàng nói, một bàn tay đưa đến phía sau hắn, cả người gần như dán vào trên người hắn!

“Đừng... Ta ngủ ngay lập tức, nương nương đi dùng bữa đi!” Tư Đồ Viễn khẩn trương nói chuyện lắp bắp, khiến Vân Hiểu Nguyệt thấy cực kì thú vị!

“Hi hi, thật sự là ngoan! Được rồi, không đùa huynh nữa, ngủ đi!” Vỗ vỗ vai hắn, Vân Hiểu Nguyệt xoay người xuống giường, nhanh chóng ngồi vào bên cạnh bàn, ăn nhanh cơm.

Đợi đến lúc Vân Hiểu Nguyệt nhẹ tay nhẹ chân trở lại trên giường, Tư Đồ Viễn đã ngủ! Vân Hiểu Nguyệt đi đến trước bàn, nhanh chóng kê một đơn thuốc, sau đó tìm Huyền nhi, nói nàng bị cảm lạnh, bảo Huyền nhi đi tìm sư phụ lấy thuốc, sau đó chuẩn bị tốt.

Sau khi Huyền nhi đi xuống, Vân Hiểu Nguyệt trở lại trên giường, nhẹ nhàng cởi ra áo khoác của Tư Đồ Viễn đang ngủ thật sâu, sau đó thì dựa vào gối ở một bên đọc sách.

Một canh giờ sau, thuốc đã được, cháo cũng nấu xong!

Bảo Huyền nhi đi, Vân Hiểu Nguyệt gọi Tư Đồ Viễn dậy, bắt hắn uống thuốc, ăn cháo, sau đó tiếp tục ngủ, Tư Đồ Viễn cũng rất nghe lời, ngoan ngoãn làm theo, khiến Vân Hiểu Nguyệt rất vừa lòng!

Cứ như vậy, một người ngủ, một người trông, thời gian cứ từng giây từng giây trôi qua, rất nhanh, buổi trưa đã qua, đã đến lúc phải đi đến Ngự Thư Phòng cùng Tần Ngạo như lời hứa hôm qua. Nhưng, Vân Hiểu Nguyệt phải chăm sóc Tư Đồ Viễn, căn bản quên bống đi chuyện này, còn Tần Ngạo bên kia, chờ đợi thấp thỏm, đứng ngồi không yên!

“Tiểu Tam, đi mời Diệp phi nương nương đến cho Trẫm!” Rốt cục, Tần Ngạo nhin không được mở miệng nói.

“Dạ!”

“Vân Nhược Diệp chết tiệt, tối hôm qua nàng đá Trẫm xuống giường còn giả ngu, Trẫm không so đo với nàng, hôm nay mời nàng đến, còn tự cao tự đại, thật sự là tức chết Trẫm! Hừ, Trẫm không tin không chinh phục được nàng? Một ngày nào đó, Trẫm sẽ khiến nàng khắc Trẫm thật sâu trong lòng, ghi tạc mỗi câu Trẫm nói trong lòng!” Chờ Tiểu Tam đi rồi, Tần Ngạo dùng sức đập xuống mặt bàn, thở phì phì nói, trong đôi mắt phượng thâm thúy ấy tràn đầy tự tin!

22. Chương 22: Hồng Hạnh Vượt Tường???

Mùi đàn hương thoang thoảng, phòng ngủ một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở trầm trầm!

Uống thuốc xong, Tư Đồ Viễn ngủ rất sâu, trên trán thấm ra mồ hôi, Vân Hiểu Nguyệt cầm khăn, không ngừng lau mồ hôi cho hắn. Ngay cả áo trên người hắn, Vân Hiểu Nguyệt cũng lột ra, bởi vì hiệu quả trị liệu của thuốc nàng kê vô cùng tốt, nhưng thúc đẩy sự thoát mồ hôi, nếu áo ướt, lại không có quần áo cho hắn đổi, mặc y phục ẩm ướt mà có gió thổi qua, ngược lại càng không tốt!

Trông hắn thật lâu sau, đến khi sắc mặt hắn dần dần khôi phục, trên trán cũng không nóng nữa, tấm chăn bằng gấm của Vân Hiểu Nguyệt đã ướt đẫm, Vân Hiểu Nguyệt chia phần chăn của mình cho hắn một nửa, tiếp tục đọc sách.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp theo, giọng nói vô cùng lo lắng của Huyền nhi truyền vào: “Nương nương, thị vệ bên người của Hoàng thượng đến mời người đi qua, nói là người đã hẹn với Hoàng thượng hôm nay đến Ngự Thư Phòng, Hoàng thượng đợi người đã lâu, đang phát hỏa!”

Ngự Thư Phòng? Vân Hiểu Nguyệt nghĩ nghĩ, đúng rồi! Hôm qua vừa nói, hôm nay nhiều việc, quên mất! Nhưng, yêu nghiệt kia mà chờ ta đến phát hỏa? Có trời mới tin! Khẳng định là mượn chuyện để gọi người! Hiện tại nếu đến muộn, để hắn chờ thêm một lát thì có làm sao?

“Huyền nhi, nói chờ bản cung rửa mặt chải đầu một chút, lát nữa sẽ đi!”

“Dạ!”

Tựa vào bên giường, Vân Hiểu Nguyệt cầm lấy sách y, tiếp tục nghiên cứu!

“Nương nương, vi thần đã tốt hơn nhiều, người nhanh đi, nếu không Hoàng thượng mà trách tội thì không xong!” Một bên Tư Đồ Viễn vừa thức tỉnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, lo lắng nói, cũng lập tức ngồi dậy!

“Gấp cái gì? Hắn không phải nói mời ta sao? Sao vậy, ta là người dễ mời như vậy sao? Đừng để ý đến hắn, các người sợ hắn, ta thì không!” Lại đưa tay sờ trán hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Ừm, bớt sốt rồi nè! Xem ra, y thuật của ta đã tiến bộ đó!”

“Nương nương, ta... Ai nha!” Tư Đồ Viễn vừa định khuyên bảo, đột nhiên phát hiện mình đang ở trần, vội vàng kéo chăn che người, khuôn mặt tuần tú hồng lên, ngay cả cái cổ trắng nõn thon dài cũng có màu hồng nhạt, vẻ thẹn thùng xấu hổ ấy khiến Vân Hiểu Nguyệt nhìn không được muốn trêu cợt hắn!

“Hi hi, quần áo của huynh đều là tự tay ta cởi đó, có chỗ nào là ta chưa nhìn đâu? Dù sao huynh đã nói, huynh là người của ta, ta đối với huynh thế nào chả được, huynh thẹn thùng như vậy làm gì?” Tới gần bên người hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười hi hi nói.

“Ta ta ta... Nương nương, chuyện này không hợp lẽ! Người là phi tử của Hoàng thượng, vi thần cư nhiên... Cư nhiên... nếu bị người khác phát hiện, vi thần chết không sao, nhưng sao có thể để nương nương gặp chuyện? Vi thần sẽ đi phủ Thừa Tướng lĩnh tội, xin Thừa tướng phái ám vệ khác đến bảo vệ người!” Tư Đồ Viễn nói đến, sắc mặt cũng trắng bệch!

Hả? Nghiêm trọng như vậy sao! Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, khi ở địa cầu, sao mình lại chưa từng thấy chứ? Ngay cả sinh thực khí quan của đàn ông cũng đã nghiên cứu thấu triệt hết rồi, đây là công việc nghề nghiệp mà thôi! Aiz aiz aiz, đùa quá chớn rồi!

“Viễn, thực xin lỗi, ta cam đoan lần sau không bao giờ trêu cợt huynh nữa, được không? Huynh là người ta tin tưởng nhất, đừng rời đi, được không?” Cố gắng nháy mắt, tràn ra vài giọt nước mắt, Vân Hiểu Nguyệt đáng thương nói.

“Đừng khóc!” Tư Đồ Viễn vội vàng lau đi lệ hai bên má của nàng, đau lòng nói: “Được! Nhưng về sau đừng nghịch ngợm như vậy, nhiều năm không gặp, tính tình của người đã thay đổi thật nhiều, nhưng càng đáng yêu! Ta đồng ý với người, vĩnh viễn không rời khỏi người, bảo vệ người cho đến khi ta chết. Cho nên vì an toàn của người, có những lúc, không thể tùy hứng, biết không?”

Có lẽ là không gian quá mức nhỏ hẹp, có lẽ là không khí quá mức ẩm áp, lần đầu tiên, khuôn mặt tuần tú vốn trong trẻo lạnh lùng của Tư Đồ Viễn tràn đầy thâm tình, dịu dàng nói ra trong lòng mình.

Nhược Diệp à Nhược Diệp, muội thật may mắn, có nam tử yêu muội như vậy, sao muội bất hạnh thế, yêu người muội không nên yêu nhất, cuối cùng hồn phi phách tán, nhưng đến chết cũng không biết, có một người như vậy, yên lặng yêu muội như vậy, bảo vệ muội như vậy! Vân Hiểu Nguyệt than nhẹ dưới đáy lòng, nâng tay chạm vào con người xinh đẹp của nam tử trước mắt.

“Viễn, có một số việc, một khi đã sai, không thể cứu vãn. Có một số người, một khi đã bỏ qua, sẽ không trở về! Ta đồng ý với huynh, chỉ cần huynh không phản bội ta, ta sẽ vĩnh viễn đặt huynh trong lòng! Cho nên về sau, gọi ta Nguyệt nhi, nhớ kỹ!” Diệp nhi, nam tử này, ta bắt đầu thích hắn mất rồi! Có lẽ, ta không yêu hắn, nhưng, có thích, như vậy đủ rồi đi! Diệp nhi, hắn yêu muội như vậy, ta thật sự không đành lòng làm thương tổn hắn, vậy để ta thay thế muội đi! Chờ ngày ta rời bỏ Hoàng cung, nếu hắn nguyện ý, ta sẽ dẫn hắn cùng đi, sống chết có nhau, ta sẽ đợi hắn!

“Nguyệt nhi...” Cúi đầu, tiếng gọi nỉ non thoát ra từ bờ môi xinh đẹp, triền miên như vậy, dịu dàng như vậy, hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Vân Hiểu Nguyệt đang đặt ở hai má mình, xúc cảm ẩm áp hòa tan trái tim Tư Đồ Viễn, sương mù biến mất trong mắt hắn!

Đã bao lâu? Nghĩ đến nàng, nhớ nàng, mặc cho nỗi tưởng niệm tận xương kéo dài tra tấn mình trong mỗi đêm cô tịch. Lúc trước nàng cố ý vào cung khiến mình đau lòng, nhưng một khắc này, toàn bộ bị nàng ánh

mắt dịu dàng như nước của nàng xóa tan! Chẳng còn gì là quan trọng nữa. Thân phận? Địa vị? Lễ quân thần? Chỉ cần có thể cùng nữ tử mình yêu đến đau lòng này hiểu nhau, ngay cả không thể gần nhau, cuộc đời này, vậy là đủ!

“Ngốc! Nam nhi không có nước mắt, không được khóc! Còn nữa, huynh không phải là cả ngày cả đêm hôm qua không ngủ, canh giữ ở bên ngoài trời lạnh, cho nên mới bị bệnh sao? Yên tâm đi, hần không chạm tới ta, đừng tra tấn mình, rõ chưa?” Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nói.

Tư Đồ Viễn nghe vậy, con ngươi đen xinh đẹp lập tức tràn đầy đầy kinh hỉ, cao hứng ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt: “Nguyệt nhi, ta yêu nàng!”

“Nương nương, để nô tỳ vào hầu hạ người, được không?” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói thúc giục của Huyền nhi, đánh gãy lời Vân Hiểu Nguyệt muốn nói, khiến Tư Đồ Viễn sợ tới mức lập tức cứng người lại.

“Xi! Huynh sợ cái gì? Đây đây!” Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì bóp mũi hần, cao giọng trả lời, lấy quần áo một bên, ăn mặc chỉnh tề, đứng dậy xuống giường đứng trước mặt hần, mỉm cười nói: “Viễn, bắt đầu từ đêm nay, không cần gác đêm, nghỉ ngơi tốt đi! Chờ tuần này qua, mỗi ngày huynh lại đến buổi tối dạy ta, thế nào?”

“Được, nàng phải cẩn thận một chút!” Ngắm nhìn người mình yêu một chốc, Tư Đồ Viễn phi thân từ cửa sổ vào rừng rậm.

“Như vậy, ta có tính là hồng hạnh vượt tường không? Haha, yêu nghiệt chết tiệt, Vân Hiểu Nguyệt ta, vĩnh viễn không thích ngựa đực như vậy, người đi chết đi! Nhưng? Cuộc sống trong cung chán nản như vậy, ta lại không đi được, vẫn là cùng người chơi một trò chơi đi! Ừm, thuận tiện thưởng thức phong cảnh Hoàng cung cổ đại một chút, cũng tốt!” Đóng cửa sổ, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì ngồi vào ghế, gọi Huyền nhi, phân phó nàng chải ình kiểu tóc đơn giản nhất, cài một cây ngọc trám, mặc cung phục màu trắng, ngồi lên phượng kiệu của nàng, đi đến Ngự Thư Phòng!

23. Chương 23: Ta Là Sủng Phi, Ta Sợ Ai?

Ngồi ở trong phượng kiệu, Vân Hiểu Nguyệt hưng trí thưởng thức khung cảnh hoành tráng của Hoàng cung dị thể: mái đình cong cong, tán hồ thấp thoáng, những lan can chạm khắc khác nhau, cao thấp chằng chịt, đồ sộ hùng vĩ, khí thế ngất trời, cầu đá bạch ngọc khúc chiết uốn lượn, những bờ tường đồ liên tiếp nối nhau suốt các cung điện, rường cột chạm trổ, kim bích huy hoàng, tinh xảo hoa mỹ vô cùng! Những hòn non bộ xếp dọc hai bên đường đi, kỳ hoa dị thảo dập dờn trong cảnh xuân ấm áp, muôn hồng nghìn tía, đẹp không sao tả xiết!

“Chắc chắc, không hổ là thánh địa Hoàng cung, hành lang rực rỡ, cảnh sắc phong phú, quả thực muôn hình vạn trạng!” Vân Hiểu Nguyệt nhin không được tán thưởng!

Chính lúc đang thưởng thức, đột nhiên, tiếng cười vui mềm mại của nữ tử truyền vào tai Vân Hiểu Nguyệt, quay sang một bên, thấy cách đó không xa có một hoa viên, có vài nữ tử xinh đẹp dáng người yếu điệu, mặc đồ xanh đỏ, đang chỉ trỏ trăm hoa, thỉnh thoảng cười duyên vài tiếng, có vẻ cực vì vui vẻ, trong đó, rõ ràng có Nhu phi!

“Tiểu Tam, mặc kệ các nàng!” Vân Hiểu Nguyệt lười dây dưa cùng đám phi tử, liền nói.

“Dạ!”

Phượng kiệu vừa chuyển, vừa định đi qua một con đường nhỏ khác, đột nhiên, giọng nói nũng nịu của Nhu phi vang lên: “Tiểu Tam, bên trong kiệu là vị muội muội nào? Để mọi người gặp nhau đi!”

Nữ nhân chết tiệt, vốn không muốn bắt người phiền toái, là chính người tìm đấy, không trách được ta!

Khóe miệng nổi lên một tia cười, Vân Hiểu Nguyệt từ từ nói: “Tiểu Tam, đừng kiệu!”

“Dạ!”

Một lát sau, Tiểu Tam nhắc rèm kiệu lên, Vân Hiểu Nguyệt ra vẻ mảnh mai vô lực chậm rãi đi ra từ trong kiệu!

“Ai nha, còn tưởng là ai, hóa ra là Điệp nhi muội muội của ta!” Nhu phi thấy sắc mặt tuyệt mỹ của Vân Hiểu Nguyệt, trong mắt lóe ra ý ghen tỵ thật sâu, cười tủm tỉm đi lên, làm bộ muốn đỡ lấy nàng.

“Tiểu Cúc!” Vân Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng phất một cái, đẩy tay nàng ra, kêu lên.

“Nương nương đi thông thả!” Cung nữ phía sau vội vàng tiến lên, đỡ Vân Hiểu Nguyệt đi đến mái đình nhỏ trong hoa viên, mặc đám Nhu phi ở sau người!

“Tham kiến Điệp phi nương nương!”

Thấy động tác của Vân Hiểu Nguyệt, một phi tử trong đám, người mặc váy hoa lụa mỏng màu hoa hồng bó sát người, thân thể thon dài, dáng vẻ yêu kiều động lòng người vội vàng hành lễ đầu tiên, những người còn lại cũng noi theo. Vân Hiểu Nguyệt sững sờ, thể mới nhớ mình có phẩm lớn hơn các nàng, trong lòng vô cùng vui sướng, cười tủm tỉm nói: “Các vị tỷ tỷ miễn lễ, mời ngồi!”

“Điệp nhi muội muội đã khỏe lên chưa?” Lúc này, Nhu phi cũng tiến vào, vẻ mặt cười ngọt ngào hỏi.

“Tiểu Tam, bản cung hỏi ngươi, trong các vị phi tần nơi này, có phải chức phẩm của bản cung lớn nhất hay không?” Thản nhiên liếc nhìn Nhu phi một cái, Vân Hiểu Nguyệt hỏi.

“Dạ, đúng vậy! Người đứng đầu bảy mươi hai phi tần!”

“Như vậy, có phải tất cả phi tử thấy bản cung đều phải hành lễ hay không? Nếu bất kính với bản cung, bản cung có phải có thể tùy ý trách phạt hay không?” Vân Hiểu Nguyệt miễn cưỡng hỏi.

“Đúng vậy! Điệp phi nương nương, người đứng đầu chúng phi, trừ bỏ hoàng hậu nương nương cùng quý phi nương nương, chỉ có người có thể quản!” Tiểu Tam cung kính trả lời.

“Vậy ư?” Vân Hiểu Nguyệt nhìn sắc mặt bắt đầu tái nhợt của Nhu phi, ý cười càng sâu: “Vị phi tử gọi ta là Điệp nhi muội muội này, có phải cũng cần hành lễ hay không?”

“Ngươi...” Nhu phi biến sắc, hành lễ qua loa: “Tham kiến Điệp phi nương nương!” Lập tức đứng lên.

“Khoan đã! Tỷ tỷ thật đúng là không có quy củ! Bản cung không cho tỷ đứng lên, sao tỷ có thể đứng? Chắc chắc, chuyện này nếu để Hoàng hậu nương nương thấy, nói bản cung vô năng, ngay cả phi tử cũng không dạy nổi thì sao! Tiểu Tam, thỉnh vị nương nương này hành lễ thêm một lần!” Vân Hiểu Nguyệt mặt cười lạnh lùng, nói.

“Dạ!”

Chỉ thấy thân thủ hư không của Tiểu Tam điểm nhẹ vào Nhu phi, sau đó đá mũi chân vào đầu gối Nhu phi một cái, đứng tiêu chuẩn hành lễ, Nhu phi liền bất động!

Wow, nhìn không ra, Tiểu Tam có võ công tốt như vậy! Xem ra, bên người yêu nghiệt chết tiệt có rất nhiều người tài, về sau ta phải cẩn thận một chút! Vân Hiểu Nguyệt rung mình trong lòng, dấu điểm thanh sắc nói: “Tốt lắm, cứ như vậy! Nhu phi, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngươi cứ yên đó mà tự kiểm điểm đi, Tiểu Tam, không đủ một canh giờ, không được giải huyệt!” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng nói.

“Ngươi... Vân Nhược Điệp, ta là phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất, ngươi dám đối với ta như vậy sao?” Nhu phi hỗn hển kêu lên.

“Sủng phi? Ngươi xác định là ngươi...?” Vân Hiểu Nguyệt nở nụ cười, bước đi nhẹ nhàng, đứng trước mặt ả, cười nhạt mà nói: “Hiện tại, bản cung mới là người được sủng ái nhất! Bởi vì lần trước bản cung trúng gian kế của tiểu nhân, mới khiến Hoàng thượng ngộ thương bản cung. Cũng may Hoàng thượng anh minh, cũng đã hạ chỉ giải thích với bản cung, còn cho bản cung mỗi ngày đến Ngự Thư Phòng hầu hạ, Nhu phi, lúc trước, Hoàng thượng cũng sủng ngươi như vậy?”

“Ngươi... Hoàng thượng chính là nhất thời thấy mới mẻ, người thật tình chỉ yêu ta! Ta... Ta nhất định sẽ nói chuyện hôm nay cho Hoàng thượng!” Nhu phi tức giận đến xanh mặt, hét lớn.

Chao ôi! Thật sự là nữ nhân đáng thương! Yêu nghiệt chết tiệt ấy, hắn yêu người ư? Haha, thứ hắn yêu nhất, chỉ sợ là cái ghế rồng kia, là giang sơn của hắn kia! Nữ nhân ngu ngốc, người thật sự là hết thuốc cứu rồi!

Thương hại vô vô mặt Nhu phi, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì nói: “Nhu phi, Hoàng thượng chờ bản cung rất sốt ruột mới phái Tiểu Tam đến mời bản cung đi, không nghĩ tới nửa đường bị người cản lại! Bản cung đoán là, hiện tại Hoàng thượng sợ là sẽ lo lắng. Cho nên, người cứ yên tâm đi ha, chuyện này, bản cung sẽ tự thân nói cho Hoàng thượng! Chư vị tỷ tỷ, bản cung có nói sai không?”

“Không, Điệp phi nương nương thật là bị Nhu phi nương nương ngăn lại!” Vài phi tử nhìn đến ngậy người bên cạnh vội vàng cúi đầu đáp lời nói.

Ha ha! Là tự người phải làm người chịu tội thay, hiện tại nhân chứng đã có, xem người trốn thế nào!

“Tiểu Tam, chúng ta đi thôi! Chư vị tỷ tỷ, ở ngoài này gió lớn, mọi người hồi cung nghỉ ngơi đi!” Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tủm nói.

“Vâng!” Các phi tử nghe vậy lập tức đứng lên, cung kính thi lễ, đi như chạy trốn, xem ra, là bị Vân Hiểu Nguyệt dọa cho sợ rồi!

“Điệp nhi, tỷ tỷ biết sai rồi, muội tha cho tỷ tỷ đi, được không?” Thấy mọi người đi rồi, Nhu phi đã chạy mồ hôi đầy đầu cầu xin, nhưng, trong mắt tràn đầy hận ý, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thấy rõ ràng!

“Nhu phi, chuyện này so với lúc trước người làm đối với ta, thật sự là gặp sư phụ! Vân Nhược Điệp ta không phải con ngốc, không để người chơi đùa trong tay cả đời đâu! Sau này, người tốt nhất cách xa ta một chút, lần sau, thủ đoạn của ta, sẽ không nhẹ như vậy!” Vân Hiểu Nguyệt sát vào bên tai ả nhẹ nhàng nói, sau đó vừa lòng thấy mắt ả mở to, mặt xám như tro, cũng không quay đầu lại: Nhược Điệp ơi Nhược Điệp, tỷ nhất định sẽ đón tiếp chu đáo biểu tỷ của muội này, báo thù uội!

~*

~Rất nhanh, đã đến Ngự Thư Phòng!

“Tham kiến Hoàng thượng!” Đi vào thư phòng, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng thi lễ.

“Ai nha, tiểu Điệp nhi của Trẫm, sao lại đến trễ như vậy? Trẫm chờ đến lo lắng, ngay cả tấu chương cũng không có tâm trạng phê duyệt!” Tần Ngạo đi lên, kéo Vân Hiểu Nguyệt, ra vẻ vô cùng lo lắng nói.

“Nô tì đang đi nửa đường thì bị sủng phi của người cản lại, cho nên tới chậm! Đúng rồi, nô tì còn thay người giáo dục sủng phi kia, người sẽ không để ý chứ!”

“Sủng phi của Trẫm? Không phải là nàng sao?” Tần Ngạo sững sốt, vội vàng nói.

“Nhưng mà... Nhu phi nói nàng mới là phi tử người yêu nhất, nô tì chẳng qua là hứng thú nhất thời của người mà thôi! Thật sự như vậy sao?” Giật tay ra khỏi Tần Ngạo, Vân Hiểu Nguyệt ngồi vào một bên, nước mắt lưng tròng hỏi.

“Tiểu Tam, thực sự có chuyện gì vậy?” Tần Ngạo vội vàng hỏi, Tiểu Tam kể lại đầy đủ chuyện đã xảy ra cho Tần Ngạo. Tần Ngạo nghe xong, rất là căm tức: “Nhu phi, thật sự là hơi quá đáng! Truyền chỉ xuống, về sau tất cả phi tử, nhìn thấy Điệp phi nương nương thì phải hành lễ! Còn nữa, cho Nhu phi bế môn, không được sự đồng ý của Trẫm, không được bước ra khỏi cửa cung!”

“Dạ!”

“Tiểu Điệp nhi, hiện tại nàng đã hết giận chưa! Được rồi, Trẫm đã nói sẽ đối tốt với nàng, sẽ không nuốt lời! Về sau, có Trẫm làm chỗ dựa, ai cũng không dám bắt nạt nàng!” Ngồi vào bên người Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo thâm tình chân thành nói.

Ha ha... Nói cách khác, ta là sủng phi, về sau ở trong cung, là có thể thoải mái! Ha ha, vui thật, yêu nghiệt này theo đuổi con gái, thật đúng là tốt vô cùng!

“Tạ Hoàng thượng! Như vậy, nô tì an vị ở đây đọc sách, Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, vậy nhé?” Vân Hiểu Nguyệt chỉ tay vào sách trên giá, cười tủm tủm hỏi.

“Ai nha, Trầm hôm nay định tấu chương, nhưng một quyển cũng không phê duyệt được! Ái phi ngồi vào bên người Trầm, Trầm mới có tâm tư! Đến đây, ngồi xuống!” Tần Ngạo ôm Vân Hiểu Nguyệt, đặt nàng vào chiếc ghế một bên cạnh bàn, mới bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Yêu nghiệt, thật sự là khiến người ta đau đầu! Vân Hiểu Nguyệt dở khóc dở cười lắc lắc đầu, thuận tay lấy một quyển sách đọc.

Trong lúc nhất thời, trong thư phòng chỉ nghe thấy tiếng lật sách sần sật, mùi đàn hương lượn lờ, chỉ còn an bình, chính là dưới không khí nhìn như bình tĩnh hài hòa này, rốt cuộc có bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt, chẳng ai biết nổi!

24. Chương 24: Thái Hậu Hiền Lành Đáng Yêu

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong cảnh yên tĩnh hòa hợp, đến khi Vân Hiểu Nguyệt đã đọc xong cuốn sách kể về phong thổ Thanh Long quốc cầm trong tay, đã gần hoàng hôn.

Quay người nhìn Tần Ngạo một bên đang cẩn thận phê duyệt tấu chương, ánh dương vàng rực xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người hắn, thành một quang sáng màu vàng, khiến khuôn mặt yêu mị thêm vài phần thánh khiết trang nghiêm, quả thật là cảnh tượng đẹp tuyệt!

Yêu nghiệt quả là yêu nghiệt, trách không được có nhiều nữ nhân vì muốn cùng hắn có một đêm hoan lạc, đấu tranh đến người chết ta sống. Xem ra, nếu hắn nguyện ý, ngay cả nam nhân, cũng sẽ bị hắn mê hoặc! Chắc chắn, không biết quốc chủ ba nước còn lại, có phải cũng toàn soái ca mỹ nam hay không? Nếu có cơ hội, nhất định phải đi xem!

“Tiểu Điệp nhi, nàng nhìn chăm chăm Trầm như vậy, có phải nàng có chút thích Trầm rồi hay không?” Đang lúc Vân Hiểu Nguyệt miên man suy nghĩ, một giọng nói mang theo ý cười kéo lại suy nghĩ của nàng.

“Ách?” Nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chăm khuôn mặt phóng đại trước mắt, Vân Hiểu Nguyệt theo phản xạ đẩy hắn ra, mỉm cười nói: “Hoàng thượng, nô tì là bị mỹ mạo kinh người của người khiến cho kinh sợ! Nô tì nghĩ rằng, mẫu hậu của người, đương triều Thái Hậu nương nương, nhất định là mỹ nhân!”

“Mẫu hậu của Trầm?” Ánh mắt Tần Ngạo buồn bã, ngồi xuống bên người Vân Hiểu Nguyệt, ôm nàng khẽ thở dài: “Đúng vậy! Mẫu hậu của Trầm, năm đó là đệ nhất mỹ nhân Thanh Long quốc! Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, sinh Trầm không bao lâu, đã qua đời, Thái Hậu hiện tại đã một tay nuôi Trầm lớn, Thái Hậu đối với Trầm vô cùng tốt, Điệp nhi, nàng tiến cung lâu như vậy, còn không gặp qua Thái Hậu sao, Trầm hôm nay đưa nàng đi gặp Thái Hậu, thế nào?”

Lặng lặng tựa vào trong lòng hắn, nghe giọng nói trầm thấp của hắn kể ra, Vân Hiểu Nguyệt có chút mê hoặc: nam nhân này, rốt cuộc muốn làm gì? Yêu đuối, yêu mị, giả dối, vô tình, rốt cuộc người nào mới là hắn, mới là thật sự? Hay là, tất cả những con người ấy đều là dối trá? Cho ta gặp Thái Hậu, mục đích của hắn là gì?

“Điệp nhi, vì sao không nói lời nào?” Tần Ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, dịu dàng hỏi.

Nhìn sâu vào đôi mắt của nam nhân trước mắt, thật sâu đau đớn nơi đáy mắt khiến Vân Hiểu Nguyệt căng thẳng, thốt ra: “Được!”

“Ngoan lắm!” Xúc cảm mẹn màng trong lòng bàn tay, hơi thở thơm thơm, cánh môi kiều diễm ướt át khiến Tần Ngạo rung động, không nhịn được bèn cúi đầu, hôn nhanh một cái trên môi Vân Hiểu Nguyệt, rồi cười ha ha ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt đi đến trước cửa!

Yêu nghiệt chết tiệt, đại sắc quỷ! Trong sợ sệt, Vân Hiểu Nguyệt phản ứng lại, chạm vào môi mình, tức giận đến trừng mắt nhìn hắn, trong lòng hối hận muốn chết: Người kia, hắn lại diễn trò, tức chết ta! Dám chiếm tiện nghi của ta, đợi lát nữa buổi tối, ta nhất định sẽ đập người xuống giường!

Biểu tình thờ ơ của Vân Hiểu Nguyệt khiến Tần Ngạo thấy tâm tình tốt lên, ánh mắt nhìn Vân Hiểu Nguyệt cũng trở nên sảng khoái, kéo nàng ngồi lên kiệu rồng của mình, đi đến tẩm cung Thái Hậu!

=====

“Từ Trữ Cung!” Nhìn ba chữ to nổi bật trong ánh tịch dương, Vân Hiểu Nguyệt nở nụ cười: thật là thú vị, có rất nhiều thứ ở di thể thật sự giống với địa cầu, phong thổ cũng gần như giống nhau như đúc, ngay cả tên cũng giống nhau, thú vị!

“Tham kiến mẫu hậu!”

“Tham kiến Thái Hậu nương nương!”

Đi theo Tần Ngạo đi vào Từ Trữ Cung xa hoa thanh nhã, Vân Hiểu Nguyệt cúi đầu, cung kính hành lễ.

“Bình thân! Ngạo nhi, vị này chính là Điệp phi? Lại đây, cho ai gia nhìn một cái!” Một giọng nữ trung niên vang lên, sau đó tay của Vân Hiểu Nguyệt bị một bàn tay trắng nõn ấm áp cầm lấy.

“Ngẩng đầu lên, ai gia không phải hổ, đừng sợ!”

Ha ha, Thái Hậu thật thú vị, ta thích!

Vân Hiểu Nguyệt buồn cười ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt phượng hiền lành ấy, lúc này, trong đôi mắt ấy, long lánh gây ỉn niềm hứng thú cực lớn!

“Chắc chắn, quả nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp, trách không được Ngạo nhi che chở con như vậy, ai gia nhìn cũng thấy thích! Điệp nhi đã khỏe chưa? Lúc trước Ngạo nhi nói con vào cung liền bị bệnh, nay thấy con khí sắc hồng nhuận, không có đáng ngại nữa chứ?”

Ách? Bị bệnh? Yêu nghiệt chết tiệt, quả nhiên là không có một câu nói thật!

“Thưa Thái Hậu nương nương, nô tì đã tốt hơn nhiều, cảm ơn Thái Hậu quan tâm!” Tục ngữ nói, ánh mắt là cửa sổ tâm linh! Trong mắt người phụ nữ mặt mũi hiền lành này tràn đầy thân thiết, khiến trong lòng Vân Hiểu Nguyệt không khỏi sinh ra hảo cảm, nụ cười chân thành chậm rãi tràn đầy khóe miệng.

“Vậy là tốt rồi! Điệp nhi, ai gia thấy con đã thấy thích, về sau gọi ai gia là mẫu hậu, gọi Thái Hậu nương nương, nghe xa lạ, thế nhé?”

“Không cần đâu ạ!” Vân Hiểu Nguyệt nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Nô tì thấy Thái Hậu quan tâm nô tì giống mẫu thân nô tì, cho nên nô tì muốn gọi người là mẫu thân, được không ạ?” Mang theo một tia làm nũng, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“Ha ha, nha đầu thú vị! Được, mẫu thân, nghe thật êm, Ngạo nhi, về sau, con cùng Vũ nhi đều gọi ta mẫu thân là, nhớ kỹ!” Thái Hậu cười, rồi sau đó cao hứng nói.

“Chuyện này... Vâng, mẫu thân!” Tần Ngạo chần chờ một chút, bất đắc dĩ hô một tiếng.

Yeah! Lại thu phục thêm một người, yêu nghiệt chết tiệt, hiện tại ta có đã có ngọn núi lớn để mà dựa, xem người còn dám bắt nạt ta không? Ha ha!

“Mẫu thân, Điệp nhi lúc nhàn rỗi đã phát minh ra vài món đồ, người người thấy thơm không? Mẫu thân có thích không? Mùi này gọi là nước hoa, có thể khiến làn da trở nên càng thêm non mềm bóng loáng!” Niệm khẩu quyết, làm bộ từ trong lòng lấy ra một lọ tinh dầu hoa hồng, Vân Hiểu Nguyệt mở cái bình ra, một hương thơm thanh nhã nháy mắt phiêu tán!

“Vậy sao?” Thái Hậu kinh hỉ nhận cái lọ, cao hứng nói: “Ừ, quả nhiên là thứ tốt! Điệp nhi, không nghĩ tới con còn có tài này!”

“Không đâu, là Điệp nhi thích đọc sách, trong sách viết như vậy, có một lần con muốn thử xem, sau lại đã làm ra vật này! Người đừng nhìn cái chai nhỏ, nhưng đã dùng vạn đoá hồng tươi mới tinh luyện ra đó! Về sau mỗi ngày người tắm rửa dùng một giọt, không chỉ có thể giúp người ngon giấc, phối hợp với mát xa thích hợp, còn có thể khiến người càng giữ lâu tuổi trẻ!” Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì bắt đầu quảng cáo!

Nàng vừa nghĩ, có Thái Hậu làm quảng cáo sống, không bao lâu, phi tần trong Hậu cung sẽ biết mình làm như thứ đồ tốt như vậy! Thử hỏi trong thiên hạ có nào nữ nhân không thích cái đẹp? Đến lúc đó, muốn làm gì, còn không phải mình nói là được sao? Wow, vàng, bạc, đến lúc đó, mình sẽ có vàng bạc, khi rồi cung, không động ngón cũng có thể kiếm tiền, mang theo Tư Đồ Viên đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, quả là mong chờ!

Dáng vẻ tham tiền của Vân Hiểu Nguyệt khiến Tần Ngạo buồn cười, trêu chọc nói: “Điệp nhi có tài năng này, Trẫm quả là không biết! Là quyển sách nào viết vậy, sao Trẫm chưa từng thấy?”

Vô nghĩa, nếu ngươi thấy, ta sẽ bị dọa nhảy dựng lên mất!

“Hoàng thượng, nô tì xem rất nhiều sách, quên mất rồi! Nhưng, cách làm thì nô tì nhớ kỹ, nếu Hoàng thượng cần, nô tì có thể tinh luyện một lọ cho người, xin hỏi, người thích hoa gì?” Vân Hiểu Nguyệt có ý xấu hổ.

“Ha ha... Ta biết, Hoàng huynh thích nhất mỹ nhân hoa, đúng không hả Hoàng huynh?” Đột nhiên, tiếng cười sang sảng từ cửa truyền vào, Vân Hiểu Nguyệt nghiêng đầu thấy. Ách, là Tần Vũ!

25. Chương 25: Huyền Nhi Bị Bắt Nạt!

“Xú tiểu tử, cũng biết đến thăm mẫu thân sao! Đến đây, trông thấy Diệp nha đầu, mẫu thân con hôm nay nhận con gái nuôi, con gái còn tặng cho ta một thứ tốt, ngươi thấy không, có thơm không?” Thái Hậu cười tủm tỉm đi qua giữ tay Tần Vũ, đưa cho nước hoa của mình.

“Oa, quả nhiên là thứ tốt, không nghĩ tới Diệp phi nương nương thật đúng là có bản lĩnh!” Tần Vũ khen rất lớn.

“Vô tình làm ra mà thôi, cảm ơn Vương gia tán thưởng!” Vân Hiểu Nguyệt hơi hơi cúi người, thản nhiên nói, trong lòng đối với tiểu tử họ Tần, cũng không có hảo cảm gì cho cam.

“Vậy ư?” Tần Vũ không truy vấn, chính là nhìn Tần Ngạo cười cười một bên, khóe miệng tràn ra một nụ cười nghiền ngẫm, đi lên trước trò chuyện cùng Thái Hậu, trong lúc nhất thời, trong tầm cung hoà thuận vui vẻ.

Vân Hiểu Nguyệt thấy họ hiểu thuận với mẫu thân, không khỏi nhớ tới cha mẹ mình, năm đó mình cũng là đứa trẻ không lo nghĩ gì như vậy, chỉ tiếc cha mẹ đã qua đời, mình mặc danh kỳ diệu xuyên không đến dị thế, rốt cuộc không trở về được!

Cái mũi cay cay, đột nhiên, nước mắt tràn ra, xiết chặt khăn lụa trong tay, Vân Hiểu Nguyệt lén lút lau đi nước mắt, cúi đầu, không nghĩ tới mình đột nhiên nhẹ đi, bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, rồi sau đó bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng: “Nhớ nhà sao? Có thời gian, Trẫm sẽ cùng nàng về nhà?”

Vân Hiểu Nguyệt giương mắt nhìn vào đôi mắt tràn đầy vẻ thương tiếc của Tần Ngạo, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên ngọt lịm, nhẹn không được cười nói: “Vâng!”

Cảnh tượng ấm áp của hai người lọt vào trong mắt Tần Vũ, vốn đang trò chuyện với Thái Hậu một bên, một tia kinh ngạc, một tia lo lắng xẹt qua đáy mắt, lập tức khóe miệng mỉm cười: “Xem ra, Hoàng huynh thật sự rất yêu Diệp phi nương nương! Haha, khi nào thì có thêm một tiểu bảo bảo, cho ta thành Hoàng thúc đây?”

Chết tiệt! Tần Vũ, nói gì không nói lại nói thế! Vân Hiểu Nguyệt bắt đầu đau đầu, thậm chí, Thái Hậu sẽ bắt đầu à xem!

Quả nhiên!

“Đúng vậy! Ngạo nhi à, đến bây giờ con chưa có một nam một nữ gì, mẫu thân buồn muốn chết! Đúng rồi, đêm nay bắt đầu cố gắng ha, Diệp nhi, con phải tranh thủ sớm ngày ấu thân ôm Hoàng tôn, biết chưa?”

“Ha ha... Vâng, mẫu thân, nhi thần tuân mệnh!” Tần Ngạo thân thể cứng đờ, theo bản năng ôm Vân Hiểu Nguyệt sát vào trong lòng, phá lên cười!

Trời ạ! Đây là cái gì? Vân Hiểu Nguyệt vội vàng cúi đầu, che dấu vẻ mặt bất đắc dĩ cùng muốn phát hỏa của mình, nhưng, dưới con mắt của những người khác, vẻ mặt này là thẹn thùng!

Chính lúc đang đùa giỡn, thị nữ ngoài cửa báo lại, nói là đồ ăn đã chuẩn bị xong, có thể dùng bữa tối, vì thế Vân Hiểu Nguyệt bị Tần Ngạo ôm vào trong ngực, ngồi vào bàn!

Bữa cơm này, Vân Hiểu Nguyệt ăn khó chịu vô cùng: Yêu nghiệt gấp thức ăn cho nàng, phục vụ chu đáo, thiếu chút nữa là sẽ bón đến miệng nàng, vẻ mặt Thái Hậu vui sướng, khuyên nàng ăn nhiều một chút, còn

Tần Vũ từ đầu đến cuối, luôn dùng một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng. Mà nàng vì duy trì khí chất nên có của một phi tử, mà hé miệng dùng bữa, hé miệng uống canh, bình thường nàng một miếng ăn cơm, nay chia làm mười lần, chỉ đơn giản là nhét cơm vào miệng, một chết! Đây không phải ăn cơm, quả thực là tra tấn!

Thật vất vả cơm ăn xong, thị vệ báo lại, hộ bộ Thượng Thư tiến cung diện thánh, nói là có chuyện khẩn cấp, Tần Ngạo kéo Tần Vũ cùng đi, lúc gần đi, phân phó Tiểu Tam ở lại, chờ đợi sự sai khiến của nàng. Vì thế, Vân Hiểu Nguyệt mát xa cho Thái Hậu, sau đó cáo biệt Thái Hậu hồi cung!

Lúc này trời đã tối, có lẽ xấp xỉ trên dưới tám giờ tối! Nói thật, Hoàng cung vào buổi tối căn bản không đẹp như ban ngày, nơi nơi tối sẫm, so với đèn nê-ông của xã hội hiện đại, căn bản là một cái trên trời, một cái dưới đất, Vân Hiểu Nguyệt lười hao tâm tốn sức để ngắm, tựa vào vách phượng kiệu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cổ kiệu đi rồi không bao lâu, đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tiếp theo, Vân Hiểu Nguyệt nghe thấy tiếng nước nở của một cung nữ cúi đầu, còn có tiếng hỏi của Tiểu Tam. Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, xóc rèm kiệu lên, rõ ràng phát hiện đó là thị nữ Tiểu Viên trong cung mình.

“Dừng kiệu!” Vân Hiểu Nguyệt trong lòng căng thẳng, đi ra hỏi: “Tiểu Viên, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ô ô... Nương nương, người nhanh đi cứu Huyền nhi tỷ tỷ đi! Hai tiếng trước, Huyền nhi tỷ tỷ thấy người bây giờ còn chưa về, có chút sốt ruột, liền đi tìm người, bảo nô tỳ đi nấu canh, tỷ ấy sẽ lập tức trở về. Nhưng đợi lâu như vậy, Huyền nhi tỷ tỷ vẫn không về, nô tỳ đi ra ngoài tìm, tìm đã lâu nhưng không thấy. Sau thấy một cung nữ vụng trộm nói cho nô tỳ biết, nói là Huyền nhi tỷ tỷ bị Liễu quý phi mang đi Trích Liễu Cung, nói là tỷ vi phạm quy củ, phải dạy lại! Nô tỳ lo lắng, nên chạy đến tìm người!” Tiểu nha hoàn khóc nước mắt, Vân Hiểu Nguyệt nghe trong cơn giận dữ!

Bà nội nó, người của ta mà cũng dám động vào, quả thực chán sống! Nếu Huyền nhi nhà ta bị thương, ta mặc xác người là Liễu quý phi hay Liễu hoàng hậu, dù là yêu nghiệt Hoàng thượng, ta cũng sẽ không khách khí!

“Tiểu Tam, đưa ta đến Trích Liễu Cung đòi người!” Mặt cười lạnh như băng, Vân Hiểu Nguyệt nói.

“Dạ!”

=====

Lúc này, bên trong Trích liễu Cung, ánh nến sáng ngời. Khi Vân Hiểu Nguyệt bước vào Trích Liễu Cung, liếc mắt một cái đã thấy Liễu quý phi đang ngồi ở ghế, chậm rãi ăn nho.

Làn váy màu xanh biếc theo sóng nước cỏ cây, áo xanh sóng sánh, thắt lưng sang trọng, cơ thể nõn nà, kiều mỵ diễm lệ, quả nhiên là mỹ nhân, chẳng qua, vẻ mặt mỹ nhân tràn đầy nuông chiều, nhìn vào khiến người ta siêu cấp khó chịu!

Thấy Vân Hiểu Nguyệt bước vào, Liễu quý phi ôn hoà nói: “Ôi, đây không phải Điệp phi nương nương của chúng ta sao? Ngọn gió nào thổi muội đến Trích Liễu Cung xa xôi này vậy? Đến đây, muội muội, mời ngồi!”

“Tham kiến quý phi nương nương!” Vân Hiểu Nguyệt dè nén tức giận, bày ra một kiểu hành lễ chuẩn mực, rồi sau đó cười lạnh nói: “Huyền nhi ở đâu? Người cũng giáo huấn qua, mau trả nàng lại cho ta!”

“Ai nha, Điệp phi nương nương của chúng ta quả nhiên biết lễ nghi, chẳng qua, dạy dỗ thị nữ lại rất không có lễ phép! Tỷ tỷ là lo lắng muội muội bị đám nô tài không hiểu quy củ này coi thường, cho nên mới giúp muội quản giáo lại chúng! Người đâu, lôi con điều nô kia ra!”

“Dạ!”

Chỉ chốc lát sau, Huyền nhi đã ngất bị hai nữ nhân cao lớn thô kệch lôi ra, Vân Hiểu Nguyệt tập trung nhìn vào, nổi trận lôi đình!

Môi nát bấy, mặt sưng phù khiến đôi mắt đã không nhìn thấy, khóe miệng còn vết máu chảy! Quần áo rách bươm, đầy đặc những vết máu loang lổ, nằm trên mặt đất, giống một con búp bê vải bình thường đã hỏng, thật sự đã bị làm nhục vô cùng thảm!

“Huyền nhi, Huyền nhi!” Vân Hiểu Nguyệt đau lòng, vội vàng đi qua ôm lấy nàng, âm thầm đặt tay lên mạch của nàng. May quá, không bị nội thương, nhưng đầy những vết thương da thịt. Dám đánh người của ta thành như vậy, hôm nay ta không làm loạn Trích Liễu Cung, ta không mang họ Vân!

Đưa tay dịu Huyền nhi cho vài cung nữ một bên, Vân Hiểu Nguyệt đầy mặt sát khí, chậm rãi nhìn về phía Liễu quý phi.

26. Chương 26: Haha, Ta Thắng Quan!

“Họ Liễu kia, người giáo dục thị nữ của ta như vậy ư? Người dựng hình phạt riêng, thật to gan!” Hơi thở lạnh như băng vờn quanh bốn phía Vân Hiểu Nguyệt, mọi người đang nhìn nhất tề sửng sốt.

“Người... Hừ, ta là quý phi, còn người chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ thôi! Nếu người không tuân thủ quy củ, ngay cả người ta cũng đánh!”

Chắc chắn, thật sự là kiêu ngạo!

“Vậy ư? Tốt, hôm nay ta sẽ không có quy củ, ta xem người giáo huấn ta như thế nào?” Khi bước lên, Vân Hiểu Nguyệt hung hăng quăng tay, đánh cho hai thị nữ kia miệng bật đầy máu, quỵ rạp xuống đất.

“Người là đồ điên, dám đánh người của ta?” Liễu quý phi giận tím mặt, đứng lên chỉ vào Vân Hiểu Nguyệt quát mắng!

“Haha! Cái này gọi là có qua có lại thôi, người đánh Huyền nhi của ta, cứ như vậy, để dễ cho chúng quá!” Trở lại giật lấy bội kiếm giắt bên hông của Tiểu Tam, Vân Hiểu Nguyệt đâm vào cánh tay và đùi của hai thị nữ lực lưỡng vừa đánh Huyền nhi, mở hai lỗ máu trên người bọn họ, rồi sau đó đưa mũi kiếm dính máu đến chóp mũi Liễu quý phi, cười lạnh nói: “Người của Vân Nhược Diệp ta dễ đánh như vậy sao! Quý phi nương nương, ta cũng thay người dạy hai nô tài, có vấn đề gì sao?”

Sự tình phát triển quá nhanh, chờ mọi người phản ứng, cũng chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như tiếng giết heo của hai thị nữ!

“A... Giết người! Người người người... Người muốn làm gì?” Liễu quý phi sợ tới mức hoa dung thất sắc, run run hỏi.

“Diệp phi nương nương, người...” Tiểu Tam vội vàng đi lên, thấy Vân Hiểu Nguyệt đờ đờ sát khí, nuốt lại lời khuyên bảo.

“Tiểu Tam, vận dụng hình phạt riêng, trong cung sẽ xử trí như thế nào?”

“Bẩm nương nương, giáng cấp hoặc là phạt tiền. Nhưng, chỉ cần nô tài không gây chết người, loại chuyện này đều không đáng nói ra, người...” Tiểu Tam khó xử nhìn kiếm trong tay Vân Hiểu Nguyệt, muốn nói lại thôi.

“Nô tài? Nô tài thì như thế nào, nô tài không phải người sao? Nô tài không do cha mẹ sinh, cha mẹ nuôi sao? Liễu quý phi nếu không mệnh tốt đầu thai vào nhà quan lại, lúc đó chẳng phải sẽ là nô tài ư? Hừ, Huyền nhi nhà ta luôn luôn dịu dàng thủ lễ, làm sao lại va chạm người? Nói, có phải thấy ta không vừa mắt, hay bị kẻ nào châm ngòi, cố ý tìm người của ta, muốn đánh phủ đầu với ta đúng hay không? Nếu không nói thật, ta sẽ không khách khí!” Vân Hiểu Nguyệt đưa tay, kiếm phong với hàn quang lờ lờ đặt lên mặt Liễu quý phi, xúc cảm lạnh như băng khiến Liễu quý phi khóc kêu: “Cứu mạng! Ta nói, là ta cố ý, cố ý, tha cho ta, ta lần sau không dám! Ô ô...”

“Tiểu Tam, người nghe thấy không?” Vân Hiểu Nguyệt bên môi nổi lên ý cười lạnh lùng, hỏi.

“Dạ, nghe được rành mạch!”

“Tốt lắm, bắt lại! Thân là quý phi, không tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, to gan dám làm nhiều loạn Hậu cung, đưa nàng đến chỗ Hoàng thượng, để Hoàng thượng xử lý!” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng nói.

Hừ, người không gây ta, ta không đụng người, nếu người phạm ta, ta tất sẽ trả lễ gấp trăm lần! Liễu quý phi, là chính người ngốc, để người khác lợi dụng, đừng trách ta!

“Oa... Đứng! Vân Nhược Điệp, ta là quý phi, ngươi dám bắt ta? Ta muốn tìm Hoàng hậu, ngươi là đồ tiện nữ, đồ hồ ly tinh...” Liễu quý phi chữi âm lên, liễu mạng giấy dựa khỏi Tiểu Tam, tất cả cung nữ sợ tới mức biết vâng lời, lạnh run, cũng không dám thở mạnh.

Vân Hiểu Nguyệt vốn định bảo các cung nữ ôm Huyền nhi, xoay người rời đi, đột nhiên, một câu “Khoan đã!” khiến mọi người dừng bước!

Ai cha, chính chủ rốt cục đã xuất hiện! Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười, giương mắt nhìn về phía người tới: Y phục thêu phượng hoàng màu vàng, quần lụa mỏng uốn lượn tha thướt màu phấn hồng, trên tay cầm một chiếc khăn lụa thượng hạng, hơi có chút hương vị “Đại mi khai kiều hoành viễn tỵ, lục tấn thuần nùng nhiễm xuân yên*”, quả nhiên lại là một mỹ nhân, ra vẻ kia chính là bà lớn của yêu nghiệt, người lãnh đạo trực tiếp của tất cả phi tần — Hoàng hậu nương nương!

(*Đôi mày yêu kiều tựa ngọn núi vắt ngang/ Làn tóc xanh mềm mại nhuộm nồng khói xuân

Cả câu nghĩa là: ngọn núi xanh xa xa giống như đôi mày thanh tú, làn sương khói mịn mù của mùa xuân tựa như mái tóc mềm mại của người thiếu nữ.)

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Vân Hiểu Nguyệt theo mọi người thi lễ, sau đó đứng ở chỗ cũ.

“Điệp phi, Liễu quý phi cho dù đã làm sai, cũng chỉ có thể do bản cung quản giáo, không phải ngươi, phẩm còn thấp hơn nàng mà dám khoa tay múa chân, đúng không? Cho dù Hoàng thượng hiện tại sủng ngươi, nhưng quy tắc là quy tắc, Hoàng hậu nương nương ta cũng không phải chỉ để trang trí, Tiểu Tam, thả Liễu quý phi cho bản cung!” Hoàng hậu mặt mang sát khí, ra lệnh.

“Hoàng hậu nương nương chấp chưởng phượng ấn như vậy sao? Trách không được Hậu cung bị những người này làm loạn lên khiến cho không thể an bình! Được, nếu Hoàng hậu nương nương trước mặt mọi người thừa nhận người có quyền hơn cả Hoàng thượng, ta sẽ để lại Liễu quý phi, cũng sẽ nhận tội với nàng, thế nào?” Cười lạnh, Vân Hiểu Nguyệt hôm nay sẽ đấu với hai nữ nhân này, nàng muốn xem lát nữa yêu nghiệt chết tiệt đến đây, rốt cuộc hần sẽ giúp ai?

“Ngươi...” Tiểu Hoàng hậu tức giận đến trắng bệch mặt, chỉ vào Vân Hiểu Nguyệt, hung tợn nói: “Vân Nhược Điệp, đừng tưởng rằng Hoàng thượng sủng ngươi là có thể diễu võ dương oai, không coi ai ra gì! Bản cung nói cho ngươi biết, cho dù là Hoàng thượng, cũng không thể ngăn cản bản cung giáo huấn phi tử không nghe lời! Hôm nay ngươi xông vào Trích Liễu Cung, đâm bị thương cung nữ, đả thương Liễu quý phi, thật sự là có tội, bản cung còn có quyền giáo huấn ngươi! Người đâu, trói Điệp phi nương nương lại cho bản cung, phạt roi răn đe!”

“Dạ!” Tiếp theo, một đám người theo phía sau Hoàng hậu có vài thị vệ đi tới gần Vân Hiểu Nguyệt! Xem ra, sớm đã có chuẩn bị!

Lặng lặng đứng ở một chỗ nhìn đám thị vệ nhe răng cười đang tới gần, Vân Hiểu Nguyệt nhìn Tiểu Tam mang vẻ mặt lo lắng một bên, nhẹ nhàng lắc đầu. Bởi vì nàng biết, Tư Đồ Viễn vẫn bảo vệ nàng, nay Tư Đồ Viễn không xuất hiện, chỉ có thể chứng minh một tình huống, hần đi tìm viện binh! Hiện tại việc duy nhất mình phải làm là kéo dài thời gian!

“Khoan đã! Hoàng hậu nương nương, người xác định sẽ làm như vậy? Người xác định không cần nói với Hoàng thượng?” Đột nhiên, Vân Hiểu Nguyệt nở một nụ cười xinh đẹp, thản nhiên hỏi, vài thị vệ đi đến trước người nàng ngẩn ra, không dám ra tay!

“Hừ, hồ ly tinh! Trói lại cho bản cung! Bản cung giáo huấn một phi tử nhỏ nhoi không cần làm kinh động Hoàng thượng. Cho dù đánh chết ngươi, cũng là do tự ngươi gieo gió gặt bão!” Nói kiêu ngạo như vậy khiến Vân Hiểu Nguyệt nhin không được muốn cười: Ha ha, nói hay lắm, để xem lát nữa ngươi khóc như thế nào?

“Được! Đây là ngươi nói đó, hy vọng ngươi sẽ không hối hận!” Vân Hiểu Nguyệt vươn tay, cười tủm tỉm nói: “Trói đi!”

Rất nhanh, Vân Hiểu Nguyệt đã bị dây thừng cột vào một câu cột ở bên. Từ đầu đến cuối, Vân Hiểu Nguyệt không nói một câu, chỉ là dùng ánh mắt tựa như cười nhưng lại không phải cười nhìn về mặt đắc ý của Hoàng hậu cùng Liễu quý phi, nụ cười mỉm bên môi không mất!

“Điệp phi, là tự ngươi không tuân thủ cung quy, chẳng trách nổi bản cung! Đánh cho ta, đánh thật mạnh cho ta!” vẻ trấn định tự nhiên của Vân Hiểu Nguyệt chọc tức Tiểu Hoàng hậu, nàng quát lớn.

“Dạ!” Một thị vệ cầm roi da giơ cao lên, mắt thấy roi sẽ hạ xuống, Tiểu Tam một bên rút cục nhìn không được, chắn trước thân thể của nàng, quát lớn: “Ai dám!”

“Điệp phi, ngươi mê hoặc người được lắm, ngay cả thị vệ bên người của Hoàng thượng cũng dám thông đồng? Tiểu Tam, ngươi tránh ra cho bản cung. Nếu không tránh, ngay cả người bản cung cũng đánh!” Hoàng hậu giận đến tím mặt, vỗ mặt bàn, lớn tiếng quát.

“Ồ? Là ai kiêu ngạo như vậy, dám đánh thị vệ bên người của Trẫm?” Một giọng nói trầm quyền rũ theo cửa mà vào, Vân Hiểu Nguyệt nghe tiếng, quả nhiên là yêu nghiệt chết tiệt, phía sau còn có Tần Vũ và Tư Đồ Viễn cùng đi chậm chậm đến!

Chết tiệt! Yêu nghiệt chậm chạp như vậy khẳng định là cố ý, hừ!

Bĩu môi, Vân Hiểu Nguyệt nhìn về phía Tư Đồ Viễn sau hần, thoải mái cùng vui sướng trong đôi mắt ấy khiến Vân Hiểu Nguyệt trong lòng ấm áp, cười nhẹ, sau đó hạ mí mắt, không nhìn nữa.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Tiếng hô đồng loạt qua đi, chợt nghe gặp Hoàng hậu cùng Liễu quý phi nũng nịu cáo trạng, đơn giản là kể lại chuyện Vân Hiểu Nguyệt nàng bắt nạt các nàng như thế nào, rồi đòi Hoàng thượng làm chủ.

“Vậy ư?” Im lặng nghe xong hai mỹ nhân khóc lóc kể lể, Tần Ngạo giương mắt nhìn Vân Hiểu Nguyệt bị trời vẫn không nhúc nhích, đột nhiên giận dữ, giáng một cái tát vào mặt Liễu quý phi!

“Chát!” Tiếng tát lớn dọa người vang lên, trong nháy mắt, ngoại trừ Tần Vũ, tất cả mọi người đều quỳ xuống. Liễu quý phi bị đánh cùng Hoàng hậu ngu ngốc quỳ trên mặt đất lạnh run người!

“Tiểu Điệp nhi Trẫm sủng ái nhất mà các người cũng dám trời? Người đâu, tha hai tên thị vệ này ra ngoài chém!” Tần Ngạo một bên ra lệnh, vừa đi lại đây, tự tay cởi dây thừng trên người Vân Hiểu Nguyệt!

“Điệp nhi, có bị thương hay không?” Ôm Vân Hiểu Nguyệt chỗ nhìn, chỗ sờ, Tần Ngạo vội vàng hỏi.

Lại diễn trò! Haha, vui nhỉ, ta cũng sẽ đùa!

“Hoàng thượng, các nàng... Các nàng bắt nạt người của nô tì, nô tì nhất thời tức giận nên đã khiến hai cung nữ bị thương, sau đó Hoàng hậu nương nương nói muốn đánh chết nô tì, ô ô...” Tay ôm cổ Tần Ngạo ỏ, Vân Hiểu Nguyệt khóc “nước nở”!

“Cái gì? Thật to gan! Tiểu Tam, rốt cuộc sao lại thế này?” Ôm Vân Hiểu Nguyệt vào trong ngực, Tần Ngạo tức giận hỏi.

Vì thế, Tiểu Tam cũng rất thành thực kể lại đầu đuôi câu chuyện, đặc biệt chuyện Liễu quý phi và Tiểu Hoàng hậu, thuật lại không sai một chữ!

“Phản rồi! Người tới, tha hai cẩu nô tài này ra ngoài chém, thu lại tất cả phong hào của Liễu quý phi, đầy thành thứ dân, tiến Lãn cung. Hoàng hậu, từ hôm nay trở đi nhốt tại Tê Phượng Cung, không có chỉ dụ của Trẫm không được bước ra khỏi cửa cung nữa bước!” Tần Ngạo nổi giận dưng dưng tuyên bố lời phán xét cuối cùng. Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, con Liễu quý phi ư? Vừa nghe xong sự xử trí của Tần Ngạo đã hôn mê bất tỉnh!

Hay! Yêu nghiệt chết tiệt, không nghĩ tới người thật đúng là bảo vệ ta! Haha, quên đi, tối hôm nay bốn cô nương sẽ không đá người xuống giường!

“Điệp nhi, không làm nàng sợ chứ!” Nói xong lời này, Tần Ngạo nâng khuôn mặt nước mắt loang lổ của Vân Hiểu Nguyệt lên, dịu dàng hỏi.

“Không sao! Cám ơn Hoàng thượng cứu giúp đúng lúc, nếu không...” Giọng nói Vân Hiểu Nguyệt nghẹn ngào, ra vẻ muốn rơi lệ!

“Thôi nào, đừng khóc! Như vậy đi, tiện nhân kia lấy thân phận áp bức nàng, Trẫm sẽ phong nàng làm quý phi. Như vậy, về sau trong cung sẽ không có ai dám bắt nạt nàng, được không? Về phần Hoàng hậu, Trẫm

tin nàng trải qua giáo huấn lần này sẽ biết học khôn. Nếu không, Hậu cung này sẽ đổi chủ!” Lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Hoàng hậu một bên sắc mặt xám như tro, Tần Ngạo thản nhiên nói.

Ách? Quý phi! Ha ha, ta thắng quan ư? Được! Vân Hiểu Nguyệt cười trộm dưới đáy lòng.

“Vâng, nô tì biết sai! Chúc mừng Điệp quý phi, nô tì về sau sẽ chu toàn làm hết phận sự, chiếu cố Điệp quý phi thật tốt!” Hoàng hậu nghe vậy, lập tức quỳ xuống, run run nói. Vân Hiểu Nguyệt rõ ràng thấy, nước mắt như chuỗi rơi xuống, làm ướt vạt áo trước người, cung nữ cũng đều cung kính hành lễ.

Nữ nhân ngu xuẩn! Người, ngàn lần không nên, vạn lần không nên, chính là không nên dây vào Vân Hiểu Nguyệt ta. Cho nên, người không đáng nhận được sự thương hại của ta! Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên nhìn nàng một cái, quay mặt ngay.

“Người lui ra đi!” Tần Ngạo vung tay lên, Hoàng hậu mang theo người của mình nhanh chóng lui xuống, Tần Ngạo mỉm cười nói: “Theo lý thuyết, quý phi có thể ở đây, Điệp nhi, muốn ở lại đây hay không?”

“Không cần! Ta thích Sắc Điệp Cung, không đi đâu!”

“Được! Vậy... Điệp nhi muốn ban cho gì không?”

“Ban cho?” Ánh mắt Vân Hiểu Nguyệt sáng lên, lập tức ngẩng đầu lên: “Nô tì chỉ cần vàng bạc, hoặc là ngân phiếu cũng được!”

“Ha ha... Trẫm quên mất, Điệp phi của Trẫm rất tham tiền! Được, Tiểu Tam, phân phó nội vụ, ban cho Điệp quý phi hoàng kim vạn lượng, làm quà mừng!” Tần Ngạo nhin không được phá lên cười!

“Tạ Hoàng thượng!” Trong lòng Vân Hiểu Nguyệt lập tức tươi như hoa: Wow, vạn lượng hoàng kim đó! Hoàng đế nhiều nhất chính là tiền, Hoàng phi tất sẽ không thiếu. Haha, bắt đầu từ ngày mai, ta nhất định phải nghĩ cách lấy thật nhiều!

Vân Hiểu Nguyệt đang vui vẻ nên không thấy lo lắng càng lúc càng sâu của Tần Vũ bên người nàng. Mà trong mắt Tư Đồ Viễn tràn đầy đau khổ, nắm chặt nắm đấm!

27. Chương 27: Ba Ngàn Sủng Ái Một Thân!

Hoàng cung, là chốn bát quái thị phi nhất, không cũng có thể nói thành có, hướng chi là sự thật? Kết quả là, cái tin Vân Hiểu Nguyệt nàng được phong làm Quý phi nhanh chóng truyền đi toàn bộ Hoàng cung, nhất là cái tin Hoàng thượng mặt rộng giận dữ vì hồng nhan, bởi vì thị nữ bên người của Điệp quý phi được sủng ái nhất bị đánh mà Hoàng thượng đã trảm thị vệ, biếm Liễn quý phi, giam cầm Hoàng hậu, lại khiến cả Hoàng cung chấn động!

Ái nữ của Vân Thừa tướng quốc sắc thiên hương, diễm quan thiên hạ; ba ngàn sủng ái một thân, Hoàng thượng rất có khả năng sẽ vì nàng mà phế Hậu... Lời đồn đãi như thế nham nhảm khắp nơi trong triều đình, bất kể cao thấp tạo ra một đợt hừng ửng lớn. Trực tiếp nhất, chính là khiến cho phụ thân của Hoàng hậu, Ngự Sử – Tiểu đại nhân, vốn đã bất đồng với Vân thừa tướng, chức quan lại tương đương với Thừa tướng nay vô cùng bất mãn. Phe phái hai người tranh đấu càng ác liệt. Nhưng, bởi vì Vân tướng có thể mạnh phía nữ nhi, lão càng kiêu ngạo. Mà Hoàng thượng cũng bệnh Vân tướng rất rõ ràng, ngầm nói đỡ cho Vân tướng, khiến phe Hoàng hậu thất bại, tiếp tục truy kích. Chẳng bao lâu, Thanh Long hoàng triều phong vân thay nhau nổi lên, càng ngày càng rối rắm!

Nhưng, tất cả mọi thứ, Vân Hiểu Nguyệt ở trong Hậu cung nên không biết cái gì, cho dù muốn biết mà không có lệnh của Vân tướng, Tư Đồ Viễn cũng sẽ không nói cho nàng. Cho nên, ngày tháng Vân Hiểu Nguyệt ở trong cung, đó là cuộc sống muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, quá là thoải mái!

Yêu nghiệt Hoàng thượng sủng nàng tận trời, nàng muốn đến đâu thì đến, muốn làm gì thì làm, muốn cái gì có cái đó, cho dù không cần, hần cũng hạ chỉ ban thưởng cho nàng. Mỗi ngày, quà cáp đến Sắc Điệp Cung không ngừng, đương nhiên, đều là vàng bạc linh tinh gì đó mà nàng thích, khiến Vân Hiểu Nguyệt mừng đến cả ngày cười to! Hơn nữa, bởi vì được Tần Ngạo sủng nịch, mọi người thấy nàng đều vô cùng cung kính, cho dù là các quý phi cùng phẩm với nàng cũng không ngoại lệ, khiến tâm tình Vân Hiểu Nguyệt vốn không thích hành lễ vô cùng tốt, ấn tượng đối với Tần Ngạo đổi mới một chút! Nhưng, nàng vốn không

thích người hót hay như khướu, lại càng không thích cái màn đi khắp nơi diễu võ dương oai, nên luôn ở Sắc Diệp Cung, tiếp tục cuộc sống tiêu dao!

Buổi sáng, nàng kéo Tư Đồ đại soái ca ở thư phòng học võ, có hắc giúp, nội công của Vân Hiểu Nguyệt đã có chút trụ cột, có thể nhảy lên một cành cây nào đó, nhưng muốn bay qua bờ tường Hoàng cung rất cao đó, còn cần luyện nữa tập. Bản “Ngọc nữ tâm kinh”, nàng đã bắt đầu vụng trộm học tập, hơn nữa còn phát hiện, học tâm kinh này giúp tăng nội lực rất nhanh, khiến Vân Hiểu Nguyệt tràn ngập tin tưởng với cuộc sống hạnh phúc sau khi mình rời cung!

Buổi chiều, nàng ngủ một lát để dưỡng nhan, rồi sau đó đến chỗ Thái Hậu mẫu thân mát xa cho bà, thuận tiện trước tới hỏi thăm các phi tần nhằm đẩy mạnh khả năng tiêu thụ sản phẩm. Có điều, không biết là vì hoa cỏ dị thể không bị ô nhiễm hay do mình có trình độ à hiệu quả vô cùng tốt! Làn da Thái Hậu có đổi mới rõ ràng, sau khi mình thử dùng cũng rất thoải mái, cho nên dù Vân Hiểu Nguyệt bán mỗi bình với giá Hoàng kim ngàn lượng nhưng các phi tử vẫn chen chúc tới. Vì thế, một đồng vàng lại tự chui vào túi của Vân Hiểu Nguyệt, thật sự là làm ra rất nhiều tiền, kinh doanh đang bùng nổ!

Về phần buổi tối thế nào, nói cũng kỳ quái, yêu nghiệt kia quả nhiên rất là giữ lời, chỉ ôm nàng ngủ, không làm gì, nhưng chính là sống chết cũng không chịu chạy về tẩm cung của hắc, Vân Hiểu Nguyệt sau nhiều lần đấu tranh không có kết quả, mặc xác hắc đi! Bởi vì trong khoảng thời gian ở chung này, Vân Hiểu Nguyệt cảm giác yêu nghiệt này kỳ thật cũng không xấu như lúc trước mình tưởng, tối thiểu, hắc vô cùng tốt với mình! Hơn nữa mỹ nhân mẫu thân cũng đến cung thăm nàng rất nhiều lần, nói cho nàng bởi vì Hoàng thượng cực vì yêu thích mình, nên quan hệ với Vân gia cũng tốt lên, không chỉ ban thưởng cho Vân gia rất nhiều, còn phong đại ca làm đại quan, triệu về kinh thành làm binh bộ Thượng Thư, không lâu sau huynh ấy sẽ về nhà!

Vân Hiểu Nguyệt tuy rằng kỳ quái chuyện yêu nghiệt này có vẻ sủng mình có chút quá mức, nhưng cũng không có thời gian nhiều mà đi điều tra, bởi vì đại thọ sinh thần của Thái Hậu sẽ đến, trên dưới trong cung đều vội vàng chuẩn bị lễ vật cho Thái Hậu. Bình thường, Thái Hậu đối với Vân Hiểu Nguyệt như con gái mình, cho nên Vân Hiểu Nguyệt dùng toàn suy nghĩ xem nên chuẩn bị lễ vật đặc biệt gì dâng Thái Hậu. Chỉ có điều mỹ nhân mẫu thân nói ỉn rằng, người cha mà mình chưa bao giờ gặp mặt kia nên âm thầm hành sự, về phần hắc nghe hay không, mình cũng không biết!

=====

Mấy ngày nay, các cung nữ ở Sắc Diệp Cung đều tò mò chết đi được, bởi vì Diệp quý phi nương nương của các nàng mỗi ngày đều dùng thời gian ngủ trưa của người ở trù phòng, không biết nấu cái gì mà bên trong thỉnh thoảng có mùi thơm thơm ngòn ngọt thoang thoang ra từ cửa sổ. Nhưng nương nương hạ nghiêm lệnh không cho ai tới gần, ngay cả Huyền nhi tổng quản cũng bị đuổi ra, thật sự là thần bí! Càng kỳ quái là, nương nương còn tìm rất nhiều tơ lụa các màu từ kho phòng, ở tẩm cung cắt cắt may may, nói là muốn may vũ y? Còn tìm đến nhạc sư, rồi bảo họ dựa theo khúc nhạc nương nương phổ mà ở trong cung luyện tập. Đó là một khúc nhạc mọi người đều chưa từng nghe, nhưng thật sự rất êm tai. Vì thế, mọi người đối với chủ tử tài mao song toàn nhà mình, lại càng thêm bội phục vô cùng!

Những ngày bận rộn rất nhanh trôi qua, đại lễ sinh thần Thái Hậu rốt cục đã đến!

Ngày hôm ấy, Vân Hiểu Nguyệt dậy sớm, đầu tiên là đến chỗ Thái Hậu mẫu thân thỉnh an bà, sau đó hoá trang, chọn trang sức, rồi sau đó trở lại Sắc Diệp Cung, tiếp tục sửa soạn. Nàng, đêm nay sẽ cho Thái Hậu một sự ngạc nhiên lớn vô cùng!

=====

Màn đêm buông xuống, quần thần mang theo gia quyến cùng lễ vật vào Hoàng cung chúc thọ Thái Hậu. Còn Vân Hiểu Nguyệt không ngồi trong điện, nàng đã sớm nói cho yêu nghiệt đêm nay dâng lên Thái Hậu một phần quà sinh nhật thật lớn, hơn nữa là tiết mục cuối cùng!

Cần Chính Điện rộng lớn, không còn cảnh trang nghiêm lạnh lùng của quần thần mỗi buổi lâm triều nữa, hôm nay, khắp nơi giăng đèn kết hoa, bầu không khí tràn đầy vui mừng, một chữ “Thọ” lớn màu vàng được treo chính giữa điện, Thái Hậu hòa ái cùng Hoàng thượng yêu nghiệt cùng nhau ngồi long ý rộng lớn chính giữa điện. Hoàng hậu cũng được tạm tha, nàng ta mặc phượng phục tượng trưng cho thân phận tôn quý,

đang ngồi ở vị trí đầu tiên phía tay trái, phía sau là các phi tần, ngoan ngoãn có, yêu mị có, thanh lệ có, mảnh mai có... Thật đúng là đầy đủ tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, miễn bàn, chắc chắn, quả là lợi hại!

“Chúc Thái Hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!” Dưới sự dẫn dắt của Tần Ngạo, mọi người cung kính quỳ chúc thọ Thái Hậu!

“Tốt, tốt lắm! Tất cả hãy bình thân!” Thái Hậu cười nòng đơm, vui vẻ nói.

“Tạ Thái Hậu!”

Sau đó, bắt đầu từ Vân Thừa tướng, sau đó là chúng phi tần, mọi người đều đưa lên lễ vật của mình, kỳ trân dị bảo cái gì cũng có, thứ nào thứ nấy vô giá, có thể thấy được mọi người đều đã hao tổn tâm tư!

“Ngạo nhi, sao không thấy Diệp nhi, nàng làm sao vậy?” Một bên mỉm cười vuốt cằm, Thái Hậu nhẹ giọng hỏi.

“Mẫu thân à, Diệp nhi nói sẽ cho người một sự ngạc nhiên, nhi thần cũng không biết nàng đang chuẩn bị gì, rất thần bí!” Tần Ngạo mỉm cười trả lời.

“Vậy ư? Diệp nhi vốn tính quái, mẫu thân rất thích! Ngạo nhi, chuyện triều đình, mẫu thân không hỏi đến, nhưng Diệp nhi là cô gái tốt, thuần khiết thiện lương, con trăm ngàn lần đừng làm nó bị đau lòng, biết chưa?” Thái Hậu lo lắng nhìn Vân tướng cười vui vẻ, thở dài, nhẹ nhàng nói.

“Nhi thần hiểu, mẫu thân!” Một tia lạnh như băng rất nhanh xẹt qua đáy mắt, Tần Ngạo mỉm cười cầm tay Thái Hậu, gật đầu.

“Cuối cùng, Diệp quý phi trình lễ!” Đột nhiên, giọng hô của vị quan làm MC vang lên, làm gián đoạn cuộc trò chuyện của mẫu tử họ, trong đại điện lập tức an tĩnh, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa đại điện, đều muốn xem vị quý phi độc sủng ba ngàn giai nhân này là nữ tử khuynh quốc khuynh thành như thế nào!

28. Chương 28: Vũ Điệu Khuynh Quốc Trong Thọ Yến Thái Hậu

“Ding dong”, huyền âm ngân tiếng, sau đó, một âm thanh trong veo đột nhiên xuất hiện bốn phía đại điện, tiết tấu hoạt bát, giống như một cơn gió mát lạnh thổi ủa vào trong căn phòng yên tĩnh, lại như âm thanh tự nhiên, quanh quẩn ở bên tai, trong lòng lập tức yên ổn, yên tĩnh lắng nghe, có một cảm giác sung sướng đề mê!

Bỗng nhiên, ánh nến trong đại điện tối sầm lại, một thân ảnh thấp thoáng, nhẹ nhàng như cánh yến lướt tới, lụa trắng che mặt, áo trắng như tuyết, phía sau là phần lụa mỏng thật dài như đang bay múa theo gió, mái tóc đen huyền dùng một cây bạch ngọc phượng trâm bôi cao lên, eo nhỏ thắt dây, làn da nõn nà, chỉ xem dáng người đã biết là giai nhân tuyệt sắc!

Vân Hiểu Nguyệt bước vào trung tâm, hơi hơi cúi người vấn an Thái Hậu, mở ra hai tay, theo nhịp đàn tranh du dương mà nhảy múa, có lúc như hoa sen nở rộ, có lúc như nai con bờ ngõ, có lúc như khổng tước kiêu sa... Vân Hiểu Nguyệt sử dụng nét đẹp của đôi lông mi, nét mặt, ngón tay, vòng eo, dùng mỗi bước đi uyển chuyển của mình, dùng đưa theo tiếng chuông vang, lướt như mây trời, lúc lại di chuyển tựa bão táp, phảng phất như nàng có cánh, một mình bay múa ở đây, khí chất xuất trần, giống như tiên tử, thánh khiết như vậy, duy mỹ như vậy, người xem cũng như đã say mất rồi!

Đột nhiên, tiết tấu biến chuyển, người đứng ở đó đột nhiên xoay tròn, những tầng lụa mỏng bao vây thân hình ấy, như có một trận cuồng phong bão táp thổi quét qua giác quan của mọi người, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp lụa trắng rơi xuống, lộ ra dung mạo tuyệt thế!

“Oaa...” Các phía đại điện phát ra tiếng hít không khí, mọi ánh mắt đều nhìn vào Vân Hiểu Nguyệt, ngây dại!

Đó là dung mạo xinh đẹp làm sao! Ánh mắt sáng sủa như chứa làn nước mùa xuân, phong thái mềm mại kiêu diễm hơn cả một bông hoa, chỉ như tước thông cần, khẩu như hàm chu đan, quả thực là một vẻ đẹp kinh ngạc không thể dùng văn chương hình dung, một vẻ đẹp thánh khiết, nhưng, lớp y phục bó sát người

tôn lên đáng người linh lung, hơi lộ ra bờ vai mượt mà, phần đùi thon dài sau lớp tơ lụa bó sát người, đã tính như vậy, mi mao như vậy, trang phục lớn mật lớn mật như vậy khiến Vân Hiểu Nguyệt tản ra một loại yêu dị, một tuyệt sắc khiến người ta hít thở không thông!

Tất cả mọi người trong đại điện cảm giác mình không thể hô hấp, mở to ánh mắt, nhìn đôi giày kỳ quái nàng đi, lúc thì hai hàng lông mày chau lại, biểu hiện ra sầu bi vô hạn, lúc thì cười tươi rộ, biểu hiện ra vui vẻ khôn cùng; lúc thì nghiêng người uyển chuyển, biểu hiện ra vẻ lương lự thẹn thùng; lúc thì giương mắt nhìn sâu, biểu hiện ra sự oai phong một cõi; lúc thì mềm mại ôm cánh tay, vẽ mắt uốn mi, biểu hiện cách trang điểm thuần thực; lúc thì động thân mạnh mẽ, như cánh cung đã kéo căng tên, khiến người ta dường như có thể nghe thấy tiếng vang dội lại!

Tất cả mọi người, dưới sự dẫn dắt của Vân Hiểu Nguyệt, chìm trong vũ đạo cuồng nhiệt, dường như đã quên bản thân, quên tất cả, khi âm thanh cuối cùng chấm dứt, khi Vân Hiểu Nguyệt cô một nhịp xoay tròn vô cùng đẹp mắt rồi dừng hẳn thân hình, tất cả mọi người đều không tự chủ được, tràng vỗ tay nhiệt liệt ầm ầm vang dậy!

“Điệp nhi dâng lên vũ khúc này, chúc Thái Hậu tuổi xuân giữ mãi, phúc thọ song toàn!” Mỉm cười, Vân Hiểu Nguyệt bước đến trước điện, cung kính thi lễ!

“Tốt! Tốt! Vũ khúc của Điệp nhi thật sự là độc nhất vô nhị, ai gia thật sự rất thích!” Thái Hậu cười đến ánh mắt thành một đường cong cong, vui tươi hơn hở.

“Thái Hậu nương nương, Điệp nhi còn có một món quà muốn dâng cho người, xin được trình lên!” Thần bí nháy mắt mấy cái với Thái Hậu, Vân Hiểu Nguyệt vỗ tay ba cái, từ ngoài điện có một đoàn cung nữ y phục rực rỡ đi vào, đi đầu là Huyền nhi, trong tay nâng một cái bàn ngọc, trên mặt bàn có một chiếc bánh ngọt hình trái tim có ba tầng, chung quanh cắm những ngọn nến màu đỏ, trong ánh nến bập bùng thêm vẻ linh lung đáng yêu, trong tay những cung nữ còn lại cũng nâng những chiếc bánh ngọt như thế, một hương thơm thanh nhã như mùi hoa nhài nhanh chóng tràn ngập toàn bộ đại điện!

“Đây là cái gì?” Thái Hậu vô cùng hứng thú hỏi.

“Thái Hậu nương nương, cái này gọi là bánh ngọt, là nô tì thiết kế riêng vì người, nô tì còn nghiền nát hoa trộn vào, hương vị vô cùng ngon! Nô tì thấy trong khoảng thời gian này, khẩu vị của Thái Hậu không phải tốt lắm, cho nên nô tì đã dày công nghiên cứu, người nếm thử xem, nhất định sẽ thích! Nô tì vì cũng chuẩn bị một ít cho các đại thần cùng nương nương, hy vọng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được ý của nô tì!” Tiếp nhận chiếc bàn ngọc trong tay Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt đi đến bên người Thái Hậu, tự mình cắt một phần bánh dâng lên!

“Chà! Ngon, ngon quá! Điệp nhi, con quả là hiếu tâm, mọi người cũng nếm thử đi!” Thái Hậu ột miếng bánh vào miệng, vui vẻ nói.

Rất nhanh, phía dưới truyền đến tiếng khen ngon của quần thần, trong lòng Vân Hiểu Nguyệt rất vui, khen ngợi như vậy, quả nhiên là gặp may, chẳng qua, nàng cũng chỉ có một mục đích khiến khiến Thái Hậu mà mình thích vui vẻ, về phần những người khác chỉ là nhân tiện làm mà thôi!

“Điệp nhi, Trẫm không nghĩ tới, nàng còn có tài này! Xem ra, Trẫm đã cưới một bảo bối!” Một bên, Tần Ngạo vốn chưa nói một lời, nay mắt phượng híp lại, mỉm cười nói.

“Tạ Hoàng thượng khích lệ, Thái Hậu mẫu thân vui, Điệp nhi sẽ vui theo!” Vân Hiểu Nguyệt làm bộ không thấy ánh mắt giận dữ của hắn khi nhìn lướt qua trang phục của mình, cười hì hì nói.

“Nàng quả là tiểu yêu tinh!” Tần Ngạo rốt cục nhìn không được, một tay ôm Vân Hiểu Nguyệt vào trong ngực, lấy qua áo choàng của mình bao lấy Vân Hiểu Nguyệt, “Lần sau, không được mặc như vậy!”

“Ta...” Vân Hiểu Nguyệt vừa định phản bác, đột nhiên cảm giác một trận mê muội, mất đi tri giác!

29. Chương 29: Ngạc Nhiên Vô Cùng, Ôi!

Đầu mê man, cả người đau như bị nghiền qua, nhất là bụng, lại trướng trướng đau đau!

Ta thế này là như thế nào? Vân Hiểu Nguyệt đầy bụng nghi vấn, chậm rãi mở mắt, thấy một đôi mắt đen lầy sâu thẳm. Vui sướng, hồi hận, giãy dụa... một ánh mắt thật phức tạp, là Tần Ngạo!

Hắn làm sao vậy? Hoang mang nháy mắt mấy cái, Vân Hiểu Nguyệt nhìn lại, trong mắt hắn tràn đầy tình yêu cùng lo lắng, “Điệp nhi, nàng rốt cục tỉnh lại rồi, vừa mới nàng ở trong lòng Trầm đột nhiên hôn mê, thật sự là hù chết Trầm!”

“Sao ta lại hôn mê?” Vân Hiểu Nguyệt cười thần kinh của mình quá nhạy cảm, nhẹ giọng hỏi, mới phát giác mình đang nằm trên long sàng thật lớn, ngoại trừ Tần Ngạo, còn có sư phụ Trương thái y đang túc trực một bên. Ông thấy Vân Hiểu Nguyệt nhìn về phía mình, lập tức nhếch môi, tràn ra một nụ cười tươi rói thể hiện sự vui mừng cực độ!

“Nàng ấy à, lớn như vậy còn không cẩn thận! Điệp nhi, từ hôm nay trở đi, nàng hãy ở tẩm cung của Trầm, Trầm thật sự lo lắng, hiện tại nàng đã có con nối dõi của Trầm, là người có công lớn nhất Thanh Long quốc, phải bảo vệ thật tốt, biết chưa?” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo dịu dàng nói.

“Cái gì? Ta mang thai???” Vân Hiểu Nguyệt sợ hãi kêu một tiếng, đầu óc quay cuồng!

Trời ạ, ngạc nhiên vô cùng, ôi!

“Đúng vậy! Ngốc, vui quá sao, Trầm cũng rất vui! Đây chính là người con đầu tiên của Trầm, lại là đại hoàng tử của Thanh Long quốc. Mẫu hậu vừa mới nghe tin ấy, vui vẻ ngay cả miệng không ngậm lại được! Nếu không phải thọ yến chưa chấm dứt, có lẽ hiện tại không tới phiên Trầm canh giữ ở đầu giường nàng đâu!” Dáng vẻ ngẩn ngơ mở lớn miệng ngây ngốc của Vân Hiểu Nguyệt khiến Tần Ngạo buồn cười, không khỏi véo nhẹ mũi của nàng, cười tủm tỉm nói.

“Con? Ta có con!” Rốt cục, Vân Hiểu Nguyệt đã có phản ứng, ôm bụng mình, cảm giác duy nhất chính là — muốn khóc quá đi!

Ô ô... Nhất định là đêm Nhược Điệp rời khỏi nhân thể kia đã dính mất rồi, thần vận mệnh chết tiệt chó má kia, cứ nhiên cho ta một cái thai rỗng như vậy!!! Ta thật sự là không biết làm sao đây, sao mà mới một lần đã dính thế? Hiện tại làm sao bây giờ? Hủy nó ư? Không được, tuy rằng chưa phát triển, nhưng tốt xấu gì cũng là một sinh mệnh, chuyện như vậy mình không làm được. Nói như thế nào đi chẳng nữa, đây cũng là con của Nhược Điệp, nếu nàng biết, nhất định hy vọng ta sinh nó ra! Nhưng, nếu giữ nó lại, đừng nói rằng sau này mình lưu lạc giang hồ còn mang theo trẻ con sao? Còn để nó ở lại trong cung, là vạn vạn không thể, không có sự che chở của mình, không biết ngày nào nó sẽ bị phi tử ám hại mất, aiz aiz aiz! Nhược Điệp ơi là Nhược Điệp, ta nhất định là kiếp trước nợ muội nhiều lắm, coi như hết! Cùng lắm thì, mang theo nó đi, dù sao có Viễn, huynh ấy nhất định sẽ giúp ta!

Hạ quyết tâm, Vân Hiểu Nguyệt nhoẻn một nụ cười tuyệt mỹ, “Trương Thái y, hài nhi không sao chứ!”

“Hồi bẩm nương nương, long thai rất tốt, chỉ là thân thể người có chút suy yếu, trong khoảng thời gian này tốt nhất nằm trên giường tĩnh dưỡng, vì thân sẽ bồi dưỡng cho nương nương!” Trương Thái y cung kính trả lời.

Suy yếu? Ôi, nhất định là do mấy ngày nay vội vàng chuyện thọ yến cho Thái Hậu nên mệt, ngủ một giấc sẽ tốt rồi! Nếu ở lại tẩm cung yêu nghiệt, chẳng phải mình sẽ bị đám đàn bà thích ghen tị kia lột sống sao?

“Cám ơn Trương Thái y! Hoàng thượng, nô tì không cần ở đây, bởi vì nô tì quen giường, còn nữa, Sắc Điệp Cung yên tĩnh, nô tì thích chỗ đó!” Bịu môi, Vân Hiểu Nguyệt gần như làm nũng nói.

“Nhưng... được rồi, theo ý nàng vậy! Trầm đưa nàng trở về, trước tiên nàng hãy ở yên đây nghỉ ngơi một chút, Trầm tới chỗ Thái Hậu một chút, còn tuyên bố tin tốt cho quần thần, được không?” Sùng nịch vuốt hai má của nàng, Tần Ngạo dịu dàng nói cười.

“Vâng, vậy nô tì sẽ hỏi Trương Thái y cách chú ý, Hoàng thượng đi trước đi, cung tiễn Hoàng thượng!” Vân Hiểu Nguyệt hất tay, cười tủm tỉm nói.

“Trương Thái y, hầu hạ quý phi cẩn thận!”

“Dạ, cung tiễn Hoàng thượng!” Run rẩy quỳ lễ, Tần Ngạo bước đi ra khỏi cửa cung!

“Sư phụ, kỳ thật con không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi, chắc là động thai khí thôi, người còn bắt con nằm trên giường nghỉ ngơi, con sẽ buồn chán chết mất!” Nghe tiếng biết Tần Ngạo hoàn toàn đã biến mất, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì nói với Trương Thái y.

“Điệp nhi, tuy nói thân thể của con không yếu, nhưng, chuyện long thai không thể qua loa! Nghe sư phụ đi, ngoan ngoãn nằm vài ngày, còn nữa, con hãy nói với Hoàng thượng chỉ cho ta đến bắt mạch an thai cho con, như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm!” Trương Thái y đi đến bên giường, vẻ mặt lo lắng nói.

“Sư phụ, nói thật, đứa con này, thật sự là rất ngoài ý muốn của con! Nhưng, nếu hiện tại nó ở trong bụng con, con nhất định sẽ dùng hết sức bảo vệ nó, cho nên con mới muốn về Sắc Diệp Cung. Chờ một lát nữa, có lẽ tất cả đại thần cùng phi tần sẽ đều biết chuyện con đã mang thai, con có thể khẳng định, người thật tình vui cho con sẽ không nhiều đâu, mà rất nhiều người sẽ động não muốn hại đứa con này. Cho nên sư phụ à, người nhất định phải giúp con!” Vuốt bụng mình, một cảm giác kỳ diệu dâng lên tự trong lòng, không biết vì cái gì, trong nháy mắt, Vân Hiểu Nguyệt đã yêu thương đứa con còn chưa gặp mặt này, có lẽ, đây là thiên tính huyết mạch tương liên. Thời khắc này, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên có tự giác làm mẫu thân, bắt đầu lo lắng nỗi cho con mình!

“Điệp nhi, yên tâm đi, có sư phụ ở đây, sư phụ sẽ cẩn thận làm việc! Còn nữa, Hoàng thượng sủng ái con như vậy, cho dù có người muốn hại con còn phải suy nghĩ nhiều lắm! Được rồi, con nghỉ ngơi đi, Huyền nha đầu ở bên ngoài hầu hạ, con có việc gì cứ kêu lên, sư phụ đi xuống bốc thuốc cho con, cáo lui!” Từ ái vỗ vỗ tay Vân Hiểu Nguyệt, Trương Thái y mỉm cười lui xuống. Trong lúc đó, tấm cung to như vậy đột nhiên im lặng!

“Con yêu, tuy nói mẹ không phải mẹ chân chính của con, nhưng mẹ cam đoan sẽ yêu thương con, chiều chuộng con, cho nên, con phải ngoan ngoãn đấy!” Dịu dàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, Vân Hiểu Nguyệt nhắm mắt lại, lẳng lặng ngủ!

Vừa tỉnh lại, Vân Hiểu Nguyệt quả nhiên thấy vẻ mặt tươi cười đang ngồi bên mình, Thái Hậu. Chuyện khiến nàng vui hơn chính là, mỹ nhân mẫu thân của mình cũng là vẻ mặt hưng phấn, ngồi ở một bên giường!

Hai vị lão nhân gia vui như vậy khiến Vân Hiểu Nguyệt cảm động thật sâu! Hơn nữa từ trong miệng hai người, Vân Hiểu Nguyệt biết được tin mình có thai, khiến quần thần rất kích động, nói Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, có được giai nhân như vậy, còn nói mình là phúc, Hoàng thượng cũng vui, lại thăng quan cho nàng. Hiện tại, Vân Hiểu Nguyệt nàng đứng đầu Lục Viện, gần bằng với Hoàng hậu. Một phi tử, trong hai tháng ngắn ngủn đã thăng hai cấp, tuyệt đối là chuyện chưa bao giờ từng có ở Thanh Long hoàng triều, có thể thấy được ý tứ của vua, chẳng ai đoán nổi!

Vân Hiểu Nguyệt không để ý chút nào đối với hư danh này, điều nàng để ý nhất chính là vàng, là bạc! Thăng quan, đồng nghĩa với chuyện lại có một đồng vàng bạc vào tay, quá được! Hiện tại nàng càng có thêm lý do cướp đoạt vàng bạc từ Tần Ngạo, bởi vì nàng nên tranh thủ một ít ” phí phụng dưỡng” con yêu của mình mà!

Đương nhiên, còn có một chuyện khiến Vân Hiểu Nguyệt vui vẻ, đại ca của nàng, đại ca trong miệng Huyền nhi, cái người mà còn đẹp trai hơn cả yêu nghiệt, người chiều chuộng Vân Nhược Diệp nhất — Vân Trần Viễn, ngày mai sẽ về đến kinh thành. Đến lúc đó, huynh ấy nhất định sẽ tiến cung thăm mình, Vân Hiểu Nguyệt đối với vị đại ca này, cảm thấy hứng thú vô cùng. Theo như nàng xem, yêu nghiệt đã là nam nhân đẹp như thế, nay còn có một nam tử đẹp hơn hẳn? Sẽ là người tuyệt sắc như thế nào? Thật đáng giá chờ mong!

30. Chương 30: Thiết Lập Viễn Soái Ca!

Tần Ngạo quả nhiên cực vì giữ lời, tuy rằng khi Thái Hậu cùng mẫu thân rời đi đã khuya, nhưng hắn vẫn là ôm Vân Hiểu Nguyệt tự mình đưa nàng về Sắc Diệp Cung, hơn nữa ở lại không chịu đi!

Khi Vân Hiểu Nguyệt yêu cầu, sư phụ đã thành ngữ y chuyên dụng của nàng, mà các phi tần cùng phu nhân đại thần đều khiến Vân Hiểu Nguyệt lấy lý do đường thai để cự tuyệt “tiếp kiến”, nhưng còn quà lễ thì vẫn lấy!

Cứ như vậy, Vân Hiểu Nguyệt tránh ở Sắc Diệp Cung, sống những ngày quá tiêu dao! Trong ba ngày đầu, vì đứa con trong bụng, nàng không thể không nằm ở trên giường ngủ, võ công cũng không luyện, sách cũng không đọc. Đến ngày thứ tư, nàng rốt cục nhìn không được, khôi phục cách sống cũ, tất nhiên cả việc đi giày trượt băng lẫn lữ chung quanh. Huyền nhi nha đầu đã khôi phục sức khỏe, càng không ngừng tiếp ứng phía sau, giống gà mẹ, khiến Vân Hiểu Nguyệt dở khóc dở cười!

Hôm nay, bảo Huyền nhi đến phòng bếp chuẩn bị điểm tâm lành, đóng cửa thư phòng đọc sách, Vân Hiểu Nguyệt thoải sáo ngọc đã mấy ngày không đụng đến lên. Mấy ngày nay nhiều người tới, rất phức tạp, nàng chưa có cuộc trò chuyện nào với Tư Đồ Viễn. Nàng phải hỏi, mình hiện tại ở tình huống này, nếu tiếp tục tập luyện nội công, có ảnh hưởng gì tới đứa con trong bụng không?

“Nguyệt nhi, tìm ta có việc gì sao?” Cửa sổ kêu một tiếng vang nhỏ, Tư Đồ Viễn nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh Vân Hiểu Nguyệt.

“Viễn, huynh thật sự là đồ đại ngốc!” Thấy vẻ mặt tiêu tụy của Tư Đồ Viễn cùng đôi mắt tràn đầy bi thương, Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy trong lòng đau xót, nhìn không được nâng tay vuốt ve tuần nhan.

“Nguyệt nhi, ta rất khổ! Ta biết thế này không đúng, nhưng khi ta nghe nói nàng mang thai, ta không không chế được ghen tị! Mấy ngày nay, ta không biết mình như thế nào nữa, Nguyệt nhi, làm sao đây? Nếu còn như vậy, ta sợ mình sẽ hại nàng, làm sao bây giờ...?” Run run cầm bàn tay ấm áp của Vân Hiểu Nguyệt, Tư Đồ Viễn thống khổ nói, giọt nước mắt lăn xuống, làm đau trái tim Vân Hiểu Nguyệt.

“Huynh...!” Nhìn không được đứng dậy ôm thắt lưng hắn, Vân Hiểu Nguyệt tựa vào trước ngực hắn, dịu dàng nói: “Có một số việc là không thể xem mặt ngoài! Viễn, đứa bé này, hẳn là do lần đầu tiên thị tẩm mà có, nhưng nếu nó đã đến đây, ta sẽ yêu thương, quý trọng nó. Nếu có một ngày, ta mang theo nó lưu lạc thiên nhai, Viễn, huynh có thể đi cùng chúng ta hay không?”

“Thật sự?” Tư Đồ Viễn chấn động, mừng như điên hỏi.

“Ngốc, hỏi huynh đó!” Bàn tay vuốt ve khuôn ngực của hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì nói.

“Nguyệt nhi, ta đã sớm nói, cả đời này, trừ nàng ra, ta sẽ không nhìn ai, sẽ không nghĩ đến ai, nàng đi đến đâu, ta đi đến đó, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng, như vậy là đủ rồi! Cho nên, sao ta có thể không đi cùng nàng đây?” Thâm tình nhìn người trong lòng, trên gương mặt tuần dật của Tư Đồ Viễn tràn đầy tươi cười.

“Viễn...” Dường như thở dài, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt hắn, Vân Hiểu Nguyệt kiễng chân, hôn lên môi hắn.

Có chút lạnh, có chút ngọt, quả nhiên là một hương vị tốt! Vươn cái lưỡi, nghịch ngợm khẽ liếm ở bên môi hắn, nhìn động tác hắn giật mình rồi ngây ngốc, khuôn mặt tuần tú nhanh chóng nhiễm hồng cùng ánh mắt thẹn thùng, tâm tình Vân Hiểu Nguyệt sung sướng: Nam tử như vậy ở nơi này, hẳn là thuộc loại hi hữu, đáng giá với sự đổi đời của mình. Như vậy, trước hết chọn huynh rồi nói sau!

Thật lâu sau...

“Nguyệt nhi, đừng như vậy, để người ta thấy sẽ không xong!” Hơi hơi thở gấp thoát khỏi Vân Hiểu Nguyệt, Tư Đồ Viễn đỏ mặt nói.

“Haha, Viễn thật đáng yêu! Vậy, hiện tại ta đã đánh con dấu, huynh chính là người của ta. Về sau, người này chỉ có ta có thể chạm vào, cái ôm này chỉ có ta mới có thể ôm, nhớ chưa? Nếu không, ta sẽ bỏ huynh!” Chạm vào cánh môi ướt át của hắn, Vân Hiểu Nguyệt bá đạo nói.

“Được!” Tư Đồ Viễn ngẩn ra, lập tức nở một cười hạnh phúc!

“Haha, vậy yên tâm chưa? Ta đã từng nói cho huynh, chỉ cần huynh không phản bội ta, ta vĩnh viễn sẽ đặt huynh trong lòng, tuyệt không nuốt lời! Được rồi, không đùa huynh nữa, ta muốn hỏi huynh, nếu ta tiếp tục tu luyện nội công có thể làm con bị thương tổn gì hay không?” Xoa bóp khuôn mặt hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“Không sao! Chỉ cần cẩn thận một ít là được, hơn nữa cùng sự tu luyện của nàng, sau khi sinh con ra, rất có khả năng nó sẽ giống nàng, có chứa chân khí tiên thiên, tập võ sẽ dễ dàng hơn nhiều!” Tư Đồ Viễn mỉm

cười trả lời.

“Oa, thật tốt quá! Ta nhất định phải khiến con của ta trở thành võ lâm cao thủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử!” Vân Hiểu Nguyệt hưng phấn không thôi, kích động nhảy dựng lên!

“Cẩn thận!” Một tay ôm Vân Hiểu Nguyệt vào trong ngực, Tư Đồ Viễn nhin không được lo lắng nói: “Không thể chạy tới chạy lui như vậy, rất nguy hiểm!”

“Ta biết, Viễn, cùng đọc sách với ta nào!” Dựa vào trong lòng hắn, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì nói.

“Ừ!”

Ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt ngồi vào ghế trên, lấy quyển sách y một bên đưa cho người trong lòng, Tư Đồ Viễn hạnh phúc mỉm cười, lẳng lặng cùng nàng trong một không khí ấm áp.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” vang lên, sau đó giọng nói vui sướng của Huyền nhi truyền vào trong tai: “Nương nương, Đại thiếu gia đến thăm người!”

“Đại ca?” Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, trấn an vỗ vỗ Tư Đồ Viễn có chút khẩn trương, mỉm cười nói: “Mời đại ca đến thư phòng!”

“Vâng!”

“Viễn, huynh đi về trước đi, đừng suy nghĩ bậy bạ, biết không?” Hôn nhẹ lên môi hắn, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nói.

“Được! Vài ngày sau, Hoàng thượng có thể sẽ phái ta ra ngoài làm việc, nàng tự phải cẩn thận!” Mặt đỏ lên, Tư Đồ Viễn có chút lo lắng.

“Biết rồi! Nguyệt nhi của huynh rất lợi hại, yên tâm đi!” Đứng lên, vuốt phẳng y phục có chút hỗn độn của hắn, Vân Hiểu Nguyệt nhìn theo bóng hắn rời đi, lại nằm ở ghế tiếp tục đọc sách. Vị đại ca này, nàng cũng không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối đãi hắn, tốt nhất nên yên lặng xem thể nào đã!

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó nghe thấy giọng nói vui sướng của Huyền nhi: “Đại thiếu gia, nương nương ở thư phòng chờ người!”

“Được, cảm ơn!” Giọng nói dịu dàng nho nhã rất hay truyền vào trong tai, lập tức điều làm sự hiếu kỳ của Vân Hiểu Nguyệt vùng lên, nàng nhin không được ngồi thẳng dậy, nhìn về phía cửa phòng.

31. Chương 31: Trời Ạ, Quả Là Mĩ Nam!

“Két!” Một tiếng nhẹ, cửa bị đẩy ra, một nam tử cao ráo đẹp trai đang chậm rãi đi đến!

Oa, nam tử rất được nha! Vân Hiểu Nguyệt nhin không được thắm than ở trong lòng!

Hắn có một đôi mắt sâu, trong suốt như pha lê đen, giống như được khảm trên gương mặt hoàn mỹ, da thịt trắng nõn như trứng chim vừa mới bóc vỏ, mái tóc dài mềm mại phủ qua cái trán trơn bóng, hàng lông mi dài đậm nét, quần áo trắng tinh tươm, vẻ tuấn tú cùng cốt cách không gì sánh kịp! Một cơn gió nhẹ thổi qua, một vài sợi tóc tùy ý phất phới trong gió, một hơi thở tươi mát tự nhiên phảng phất vào chóp mũi Vân Hiểu Nguyệt. Lúc này, ánh mắt hắn xinh đẹp như ánh sao, lại dịu dàng mang theo ý cười đầm thắm như làn nước mùa xuân, lẳng lặng nhìn nàng!

“Đẹp nhỉ, đã lâu không gặp, muội có khỏe không?” Nhìn ánh mắt kinh diễm của Vân Hiểu Nguyệt, Vân Trần Viễn hơi hơi sững sốt, lập tức mỉm cười hỏi.

Trời ạ, quả là mĩ nam! Chắc chắn, quả nhiên đẹp hơn yêu nghiệt kia rất nhiều, nhìn khí chất ấy, nhìn kiểu gì cũng thấy yêu nghiệt còn kém xa! Vân Nhược Diệp thật sự là có phúc khí, chung quanh người nàng đều là cực phẩm, rất thích!

“Đại ca, muội rất nhớ huynh!” Thấy mĩ nam như vậy, Vân Hiểu Nguyệt lập tức quên quyết định của mình, lập tức đứng lên từ trên ghế, nhào vào trong lòng hắn, ôm chặt mĩ nam, đáng vẻ vô cùng dịu dàng!

“Khụ khụ...” Ôm chậm lấy Vân Hiểu Nguyệt theo phản xạ, Vân Trần Viễn bật cười: “Điệp nhi quả nhiên không giống với trước kia! Từ khi nào thì trở nên nhiệt tình như vậy? Được rồi, cũng sắp làm mẫu thân rồi, sao còn có thể bất cần như vậy? Hiện tại không sao chứ, đại ca nghe tin muội té xỉu, suýt nữa bị dọa chết, vừa đến kinh thành, liền chạy tới thăm muội đây! Ừm, xem ra, Ngạo đối với muội không tồi, đại ca an tâm rồi!” Vỗ nhẹ vai Vân Hiểu Nguyệt, Vân Trần Viễn mỉm cười nói.

“Haha, muội thông minh lanh lợi như vậy, khẳng định ai gặp cũng thích đó nha! Đại ca, huynh có thích muội hay không nè?” Ngắc đầu, Vân Hiểu Nguyệt nhìn gương mặt đẹp của hắn, cười hì hì hỏi.

“Ta ư? Muội là muội muội của ta, ta đương nhiên là thích muội! Nha đầu ngốc, nói cái gì vậy!” Vân Trần Viễn kinh ngạc, một tia ảm đạm hiện lên ở đáy mắt, sừng nịch trả lời.

“Haha, muội cũng thích huynh, bởi vì huynh thật sự rất đẹp! Đại ca, sao huynh có thể đẹp hơn muội như vậy chứ? Ô ô... Mẫu thân thật sự bất công quá, muội ghen tị chết mất!” Hai tay chạm vào gương mặt hắn, cảm thụ những xúc cảm mịn màng trong lòng bàn tay, Vân Hiểu Nguyệt nhin không được bắt đầu ăn nhiều đậu hũ*, miệng ra vẻ ủy khuất oán giận.

(*một cách nói của các bạn Tàu, ý là chiếm tiện nghi)

“Nha đầu, sao mà sau khi mất trí nhớ muội bắt đầu nói những điều ngốc nghếch vậy! Đại ca là nam tử, sao có thể nói là đẹp chứ? Được rồi, ngoan ngoãn ngồi xuống đi, muội là quý phi, phải chú ý dáng vẻ, biết chưa?” Dở khóc dở cười đỡ Vân Hiểu Nguyệt ngồi vào ghế, Vân Trần Viễn cười nói.

“Dạ! Vậy nam tử nói là đẹp trai, được chưa! Đại ca, huynh thật sự đẹp trai đến độ không có thiên lý, về sau nữ tử nào được gả cho huynh, khẳng định hạnh phúc muốn chết! Bởi vì có thể công khai chiếm một đại soái ca như vậy, quả là vô cùng hâm mộ!” Ngồi vào ghế, Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì chuẩn bị làm mối cho Huyền nhi.

“Muội đúng là...! Đại ca sao trước kia không phát hiện muội lại có thể nói như vậy chứ? Nếu không phải mẫu thân nói muội đã mất trí nhớ, đã quên rất nhiều chuyện, đại ca sẽ nghĩ muội không phải Điệp nhi, mà là một nữ tử giống muội muội của ta như đúc đó!” Ngồi vào một bên, Vân Trần Viễn mỉm cười nói.

Ta ngất! Tinh tường như vậy sao? Trách không được là thiên tài quân sự, quả là lợi hại!

“Haha, muội đương nhiên là Điệp nhi, thế huynh đã gặp qua nữ tử hơn muội chưa?”

“Không có!” Vân Trần Viễn thật thà lắc đầu.

“Vậy đúng rồi! Toàn bộ Thanh Long quốc, chỉ có một Vân Nhược Điệp, không phải là muội thì là ai!” Vân Hiểu Nguyệt tự tin nói.

“Ha ha... Điệp nhi bây giờ quả nhiên đáng yêu hơn rất nhiều, khiến đại ca có cảm giác rất mới mẻ!” Vân Trần Viễn nhin không được cười ha hả, nụ cười tuyệt mỹ giống như một ánh sáng, trong nháy mắt làm thư phòng càng thêm sáng ngời!

Trong sách đều nói hồng nhan họa thủy, ta xem lúc mà lam nhan họa thủy, tuyệt đối còn khiến người ta rung động hơn hồng nhan! Ngơ ngác nhìn Vân Trần Viễn, Vân Hiểu Nguyệt ngây người, không khỏi cảm thán dưới đáy lòng!

“Đại ca, huynh không thể cười như vậy, lúc huynh cười, nam nữ già trẻ, người người đều bị huynh mê hồn đó!” Vân Hiểu Nguyệt thì thầm.

“Nha đầu ngốc, không được giễu cợt đại ca!” Vân Trần Viễn nghe vậy, trên mặt nổi lên chút ửng đỏ, dịu dàng trách.

“Đại thiếu gia, nương nương, mời dùng trà!” Một giọng nói thanh thúy vui sướng truyền vào, sau đó Huyền nhi với cách ăn mặc xinh đẹp hơn bình thường đang bưng hai chén nước trà, cười nhỏ nhẹ đi đến!

Ha ha, tiểu nha đầu thấy người trong lòng đến, nhất định tử mĩ hơn nhiều!

Vân Hiểu Nguyệt nhin cười, cười hì hì nói: “Đại ca, huynh xem Huyền nhi nhà chúng ta có phải càng ngày càng xinh đẹp hay không!”

“Ừm, đúng vậy!” Vân Trần Viễn nghe vậy, nhìn về phía Huyền nhi đã hồng chín mặt, mỉm cười gật đầu!

“Đại ca, tiểu muội có một việc rất quan trọng muốn thương lượng, huynh có đồng ý hay không?” Nháy mắt mấy cái với Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt hỏi.

“Nương nương, Huyền nhi xin cáo lui, canh bếp cho người còn đang nấu, để nô tỳ đi nhìn xem sao!” Huyền nhi lập tức hiểu ý của Vân Hiểu Nguyệt, mặt lập tức đỏ bừng, dường như chạy khỏi thư phòng.

“Chuyện gì? Đại ca đồng ý với muội là được!”

“Thật sự? Không được nuốt lời?”

“Đương nhiên! Yêu cầu của Điệp nhi, đại ca luôn luôn không cự tuyệt!” Vân Trần Viễn nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói.

“Hay quá! Đại ca, huynh cũng trưởng thành rồi, nên thành gia đi thôi! Huyền nhi nhà ta tú ngoại huệ trung, thông minh lanh lợi, quan trọng hơn là nàng lại luôn mang mối tình thâm thiết với huynh, huynh cưới nàng, được không?” Vân Hiểu Nguyệt vui vẻ nói.

“Muội nói cái gì? Điệp nhi, là đang nói đại ca cưới vợ sao?” Vân Trần Viễn nghe vậy, đột nhiên biến sắc, đứng lên, đi đến bên người Vân Hiểu Nguyệt, cúi người nhìn thẳng Vân Hiểu Nguyệt, trầm giọng hỏi.

“Ách, đây là tình huống gì?”

Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, nhìn Vân Trần Viễn đột nhiên trở nên nguy hiểm như một loài báo săn, nhìn tức giận tích tụ trong con ngươi đen của hắn, ngây ngẩn cả người!

“Muội muội muội... Đại ca, huynh làm sao vậy?” Vân Hiểu Nguyệt lắp bắp hỏi.

“Điệp nhi, ai cũng có thể nói những lời này, nhưng muội thì không!” Đột nhiên, Vân Trần Viễn ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt vào trong lòng, thống khổ nói.

Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, vừa định đáp lời, đột nhiên, từ ngoài cửa truyền đến giọng nam chất chứa tức giận: “Các người đang làm gì?”

32. Chương 32: Sao Lại Đánh Lén Ta?

Yêu nghiệt? Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, khóe miệng đột nhiên tràn ra một ý cười nghịch ngợm, ôm sát thắt lưng của Vân Trần Viễn đột nhiên trở nên cứng ngắc, cười hì hì: “Đại ca, đỡ muội ngồi đi!”

Ánh mắt phức tạp của Vân Trần Viễn nhìn Vân Hiểu Nguyệt trong lòng, không nói được một lời, ôm Vân Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng đặt vào chiếc ghế, quay đầu lại hơi hơi thì thầm: “Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Vương gia!”

Tần Vũ tiểu tử cũng đến đây? Vân Hiểu Nguyệt nhìn người phía sau Vân Trần Viễn, cười tiếp đón: “Bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Vương gia!”

“Trẫm hỏi các người vừa mới làm cái gì?” Ánh mắt Tần Ngạo trở nên âm trầm, lạnh lùng hỏi.

Chắc chắn, không phải ghen tị chứ! Ta có mị lực như vậy sao? Có trời mới tin! Vân Hiểu Nguyệt rất không cho là đúng, hồi đáp: “Hoàng thượng, luật pháp Thanh Long quốc có quy định nào nói muội muội thiếu chút nữa ngã vật ra, ca ca không thể giúp đỡ ư?”

“Ngã ư?” Tần Ngạo sững sốt, đột nhiên lo lắng đi lên, giữ lấy, dường như ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt, lo lắng hỏi: “Nàng không sao chứ!”

“Không sao, rất tốt!” Vân Hiểu Nguyệt không quen xoay người, tạo khoảng cách giữa hai người.

“Vậy, cũng không cần ôm lâu như vậy chứ!” Tần Ngạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu nỉ non.

Ta ngắt, thật đúng là ghen! Chắc, yêu nghiệt này động chân tình sao? Không thể nào!

Hoài nghi nhìn về mặt của Tần Ngạo, lại không giống như đang làm bộ, Vân Hiểu Nguyệt pha chút bất đắc dĩ nói: “Huynh ấy là đại ca của ta, đại ca ruột thịt, được chưa? Hoàng thượng, người uống dấm chua có

chút khó hiểu đó! Huynh muội chúng ta đã lâu không thấy, cho nhau thể hiện một chút cảm tình, cũng là chuyện thường tình đó!”

“Xi!” Tần Vũ một bên nghe nhin không được nở nụ cười: “Hoàng huynh, quý phi nương nương nói cũng không sai, huynh đừng quá xúc động nha!”

“Là vi thần quá phận, bởi vì lo lắng mà quên cảm kích nam nữ, xin Hoàng thượng giáng tội!” Một bên, Vân Trần Viễn đột nhiên khom người, nhàn nhạt nói.

“Trần Viễn, Trẫm chính là nhất thời nói lỡ mà thôi, Trẫm biết ngươi hiểu rõ Điệp nhi nhất, được rồi, nếu Điệp nhi không có việc gì, cũng không dùng để ý nữa!” Tần Ngạo sừng sốt, trên mặt nổi lên màu đỏ khả nghi, dường như đang che giấu Vân Hiểu Nguyệt, ha ha cười!

“Nào nào, ba người huynh đệ chúng ta đã lâu không thấy, chúng ta cũng không muốn làm phiền Điệp quý phi nghỉ ngơi nữa, cùng nhau đến Ngự Thư Phòng trò chuyện đi! Lần này hồi kinh, Trần Viễn sẽ không về biên cương nữa, lúc nào cũng có thể đến thăm quý phi nương nương bồi dưỡng tình cảm huynh muội rồi, thế nào?” Tần Vũ cười nói.

Tiểu tử chết tiệt, lại nói lung tung!. Nhưng, đại ca tuần tú như vậy, cũng muốn trông thấy nhiều nhiều, cảnh đẹp ý vui mà!

“Được, đại ca, huynh hãy đến thăm muội nhiều hơn, như thế, muội sẽ không buồn muốn chết nữa!” Giống như làm nũng, nở một nụ cười tuyệt mỹ, Vân Hiểu Nguyệt ngọt ngào nói.

“Trẫm không chuẩn!” Tần đứng ngạo nghễ phản đối.

“Phải không?” Vân Hiểu Nguyệt đứng thẳng dậy, trong mắt nhanh chóng chứa đầy mưu tính: “Nghe nói tất cả phi tần đều có cơ hội về thăm nhà hàng năm, Hoàng thượng, nhà của nô tì ngay tại Kinh thành, nô tì khẩn cầu Hoàng thượng cho phép nô tì về thăm nhà một tháng, được chứ? Hơn nữa Thái Hậu mẫu thân cũng đã nói, chỉ cần nô tì muốn về nhà, người sẽ cho nô tì một ý chỉ, được rồi, Hoàng thượng cùng đại ca đi ôn chuyện đi, nô tì đi tìm Thái Hậu mẫu thân thảo ý chỉ. Đại ca, lát nữa, chúng ta cùng nhau về nhà, được không?” Nói xong, Vân Hiểu Nguyệt nín hai tay của hắn, đứng lên đi đến bên người Vân Trần Viễn, mỉm cười nói.

“Điệp nhi!” Đôi mắt phượng của Tần Ngạo híp lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Trẫm chuẩn tấu! Nhưng, Trần Viễn là một nam tử, thường xuyên ra vào Hậu cung thì không ổn, như vậy đi, một tháng qua hai lần, thế nào?”

“Một tuần hai lần!” Vân Hiểu Nguyệt cười hì hì xoay người, cò kè mặc cả.

“Một lần, không thể hơn!” Tần Ngạo liếc nhìn Vân Trần Viễn một cái, nói như trăm đĩnh chặt sắt.

“Điệp nhi, Hoàng thượng cũng là lo lắng uội thôi, nghe lời đi?” Vân Trần Viễn cười nhẹ, dịu dàng khuyên.

“Dạ! Đại ca, ngày mai gặp lại! Nô tì mệt mỏi, Hoàng thượng, Vương gia, đi thông thả!” Bĩu môi, Vân Hiểu Nguyệt lệnh đuổi khách!

“Được rồi, Điệp nhi nghỉ ngơi đi, buổi tối Trẫm lại đến!” Tần Ngạo đứng dậy dịu dàng dặn dò một tiếng, đi đầu bước ra ngoài!

Vân Trần Viễn cười nhạt phát tay với Vân Hiểu Nguyệt, theo đuôi đi theo, chỉ có Tần Vũ, vươn ngón tay cái với Vân Hiểu Nguyệt, bày ra một nụ cười khâm phục, rồi mới đẩy cửa ra!

“Ai nha, không xong, quên hỏi đại ca rốt cuộc có cưới Huyền nhi hay không rồi, còn có cái gì mà ta thì không thể, là có ý gì? Quên đi, ngày mai thấy đại ca thì hỏi lại vậy!” Lắc lắc đầu, Vân Hiểu Nguyệt nằm ở trên ghế, bắt đầu giấc ngủ trưa!

Nếu huynh đệ gặp mặt nhau, tự nhiên sẽ không đến Sắc Điệp Cung ăn cơm tối, vì thế, Vân Hiểu Nguyệt ăn xong, pha trò cười đùa cùng Huyền nhi, lại đọc y thư một lát rồi đi ngủ!

Chính lúc đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên cảm giác thân thể nhẹ bẫng, sau đó, hơi thở ấm áp lướt tới, Vân Hiểu Nguyệt biết, là Tần Ngạo đã trở lại!

“Điệp nhi, Điệp nhi?” Nhẹ nhàng hô vài tiếng, thấy Vân Hiểu Nguyệt không có phản ứng, hai tay ôm lấy Vân Hiểu Nguyệt vào trong lòng, Tần Ngạo thở dài một hơi, cúi đầu thì thầm: “Điệp nhi, Trẫm biết, là lỗi của Trẫm, lúc trước không nên đối với nàng như vậy, là bởi vì Trẫm thật sự không biết đêm đó nàng đeo khăn che mặt là vì không thoả mái, còn tưởng rằng nàng giống những phi tần khác, cố ý tạo ra cái gì mới mẻ, muốn Trẫm nhớ kỹ! Sau này nàng bị thương, Trẫm không đi thăm, lại là Trẫm không đúng. Trong khoảng thời gian này, vì bù lại khuyết điểm của Trẫm, Trẫm hao hết tâm tư, chẳng lẽ Điệp nhi không cảm nhận được một chút gì sao? Hay là Điệp nhi vì mất trí nhớ, mà hoàn toàn quên mất tình cảm ngày trước đối với Trẫm rồi? Điệp nhi ơi là Điệp nhi, Trẫm phải làm như thế nào, mới khiến nàng một lần nữa tiếp nhận Trẫm đây? Hiện tại, trong bụng nàng đã có con của chúng ta, cho dù là vì nó, hãy tha thứ cho Trẫm, được không? Trẫm thật tâm thích nàng, đặt nàng đặt ở trong lòng, để chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?” Cúi đầu, dịu dàng khẽ hôn trên gương mặt Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo thâm tình nói.

Những lời đó của Tần Ngạo khiến Vân Hiểu Nguyệt mất hết cơn buồn ngủ, khiếp sợ không thôi, trong lúc nhất thời, không biết phải phản ứng như thế nào!

Hắn thích ta? Hắn thích ta? Trời ạ, chuyện này làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ???

Nhìn lông mi của Vân Hiểu Nguyệt khẽ run lên, trên mặt Tần Ngạo nổi lên nụ cười xấu xa, trong giây lát tìm đến bờ môi của Vân Hiểu Nguyệt, dịu dàng hôn.

“U!” Nụ hôn đột ngột này khiến Vân Hiểu Nguyệt mở lớn mắt, theo bản năng muốn đẩy hắn ra, ai ngờ Tần Ngạo hai tay nắm chặt, kiềm chế Vân Hiểu Nguyệt vào trong ngực, bắt đầu ột nụ hôn sâu.

Toàn thân bị kiềm chế khiến Vân Hiểu Nguyệt trong lòng nôn nao chết khiếp, lại không dám có động tác quá lớn, e sợ làm bị thương đứa con trong bụng, đành phải trờng mắt chăm chăm vào vẻ mặt say mê của yêu nghiệt thể hiện sự xem thường, phát tiết bất mãn!

Hơn thế, hắn quả là cao thủ thân kinh bách chiến, kỹ thuật rất tốt, theo động tác của hắn, Vân Hiểu Nguyệt có cảm giác cả người bắt đầu nóng lên, hơi thở cũng không ổn!

Thật lâu sau, Tần Ngạo rời môi mình ra, vừa lòng nhìn gương mặt đỏ ửng của Vân Hiểu Nguyệt, ha hả nói: “Điệp nhi bảo bối quả là rất ngọt!”

“Người...” Vân Hiểu Nguyệt bực mình không thôi: “Tại sao lại đánh lên ta? Buông, buông ra ngay!”

“Đừng nhúc nhích!” Tần Ngạo cả người cứng đờ, dí sát vào môi của nàng, trầm khàn nói: “Còn lộn xộn, sẽ không chỉ là một nụ hôn đơn giản như vậy đâu!”

Ách? Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, đột nhiên cảm giác được có một thứ cứng rắn chạm vào đùi mình, nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, mặt đỏ như lửa đốt, lắp bắp nói: “Không được đánh lên nữa, ngủ đi!” Nói xong, nhắm chặt mắt lại, chôn mặt ở trong lòng hắn.

“Ha ha...” Tần Ngạo cười, xấu xa nói: “Trẫm biết Điệp nhi thân thể có bệnh nhẹ, chờ Điệp nhi khỏe, Trẫm nhất định sẽ trả nàng đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ một lần nữa!” Nói xong, vừa lòng nhắm hai mắt lại.

Yêu nghiệt, đại sắc quỷ! Ta không thèm cùng ngươi động phòng hoa chúc! Chờ thai nhi ổn định, ta sẽ chạy! Hạ quyết tâm, Vân Hiểu Nguyệt nhắm mắt lại, lẳng lặng ngủ!

33. Chương 33: Ai Là Kẻ Hạ Độc?

Sau khi Vân Hiểu Nguyệt nhận nụ hôn bị động nọ, ngày hôm sau, thái độ của Tần Ngạo với Vân Hiểu Nguyệt càng ám muội. Ngoại trừ vào triều, mật độ bám dính càng chặt, ăn cơm thấy hắn, ngủ thấy hắn, ngay cả khi mình ra ngoài hít thở không khí cũng có thể thấy hắn, những điều này khiến Vân Hiểu Nguyệt buồn bực! Càng khiến người ta tức giận là, đại ca của mình, ngay cả lần thứ hai gặp mặt cũng không có, có giám quân ở bên ngoài Hoàng thành nói là Binh Bộ Thượng Thư nhậm chức, phải hiểu biết tình hình binh lính nhiều hơn. Cái gì chứ! Rõ ràng là ghen tị với dáng vẻ của đại ca, thấy mình yêu quý đại ca hơn hắn, ghen tị thì có! Nhưng chẳng có cách nào khác, hắn là lão đại, toàn bộ Thanh Long đều phải nghe hắn,

mình cũng được hần nuôi. Vân Hiểu Nguyệt đành phải ghen dấu chấm hỏi vào bụng, nghĩ về sau tìm cơ hội hỏi lại!

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Vân Hiểu Nguyệt có thai, Tần Ngạo càng sủng ái hơn, đúng là Hậu cung ba ngàn độc sủng một thân, còn chỗ phi tử của hần, ngay cả một lần mở cửa cũng không. Có thể đoán, hai ngàn chín trăm chín mươi chín người còn lại sẽ rất tịch mịch, nên sẽ hận Vân Hiểu Nguyệt cỡ nào. Dần dần, lời đồn đãi trong Hậu cung có ở bốn phía, Vân Hiểu Nguyệt nàng dần dần theo những lời ca lời hận đó, biến thành yêu phi mị hoặc quân vương. Nói cái gì mà nàng là hồ ly tinh biến thành, muốn làm đảo điên Thanh Long quốc! Đối với chuyện này, Vân Hiểu Nguyệt căn bản là khinh thường, nàng biết, đây đều do đám nữ nhân đó làm ra, đơn giản là muốn hại mình, hòng đạt tới mục đích.

Nhưng nàng đã quên, nơi này là cổ đại ngu muội, không phải thế kỷ hai mươi mốt có khoa học kỹ thuật phát đạt, công dân bình đẳng ngang hàng. Những lời đồn đó bị truyền ra từ Hậu cung, bắt đầu nổi lên sóng to gió lớn nơi triều chính!

Bởi vì phi tần trong Hậu cung phần lớn đều là nữ nhi hoặc người thân của quan viên trong triều đình, nay nữ nhi Tể tướng đích một người độc bá Hậu cung. Lại xem thế ấy, chỉ cần Vân Hiểu Nguyệt sinh Hoàng tử, như vậy, chắc chắn Hoàng hậu sẽ bị phế, lập nàng làm Hậu, hơn nữa lại thấy Hoàng thượng sủng nàng chừng này, trong mỗi câu đều ẩn ẩn lộ lộ ý tứ, giống như trong lòng chỉ có Vân Hiểu Nguyệt. Về phần phi tử, không chiêu tẩm ai, không phải rõ ràng nói sẽ để những nữ nhi của quan lớn chết già trong cung sao? Điều này không thể!

Vì thế, phe phái của Hoàng hậu bắt đầu ngầm ngầm hoạt động! Nơi nơi châm ngòi thổi gió, nập bang kết phái, dần dần, rất nhiều người vốn là người của Thừa tướng, đều dần dần phục theo Hoàng hậu, ai cũng lần la đi tìm căn cứ chính xác Vân tướng vi phạm pháp lệnh, sau đó ngầm đệ tấu chương gửi Hoàng thượng! Làm quan, nào có ai là sạch sẽ trong như nước? Hơn nữa làm Thừa tướng, ở cái thế dưới một người, trên vạn người, khẳng định là sau lưng có vô số thủ đoạn. Ngay cả những mối nợ năm xưa cũng lần lượt bị kiện ra, tấu chương như hoa tuyết ních dần Ngự Thư Phòng!

Nhưng cứ mặc triều đình ồn ào thế nào, Tần Ngạo vẫn tin tưởng Vân tướng trước sau như một. Số tấu chương kia cũng bị Tần Ngạo lơ đi, hơn nữa, càng ngày càng đối tốt hơn với Vân Hiểu Nguyệt! Ban đầu, Vân tướng còn lo lắng, sau thấy Tần Ngạo cố tình không truy cứu, bắt đầu như cũ, kiêu ngạo như xưa!

Tất cả, tất cả những chuyện này, Vân Hiểu Nguyệt quả thật là không biết, bởi vì không gặp đại ca, Tư Đồ Viễn cũng bị Tần Ngạo phái đi không biết đang chấp hành cái nhiệm vụ gì, chỉ ngẫu nhiên gặp mỹ nhân mẫu thân. Từ trong miệng của bà, kỳ thật cũng chẳng nghe thêm được gì, ngoại trừ việc Hoàng thượng ân sủng Vân gia, thì vẫn là ân sủng, hơn nữa trong khoảng thời gian này mình hay nôn ọe, nào có tâm tư quản mấy chuyện này?

Hôm nay, giống như bình thường, Vân Hiểu Nguyệt tiễn bước Tần Ngạo, đứng dậy tản bộ ở hoa viên, tuy nói đứa con này mới được hai tháng, nhưng lại hay quậy, khiến Vân Hiểu Nguyệt không thích nghi nổi, cho nên bữa sáng mỗi ngày, Huyền nhi cùng các đầu bếp ở ngự trù phòng đều nghĩ cách biến món ăn đa dạng mới khiến Vân Hiểu Nguyệt không gây đi!

“Nương nương, hôm qua người nói muốn ăn canh sen, còn có chè long phượng, Huyền nhi bưng tới đây, còn nóng, người mau ăn đi!” Vừa ngồi ở đình phới nắng ấm áp, giọng nói vui cười của Huyền nhi truyền tới, sau đó một mùi thơm truyền vào chóp mũi của Vân Hiểu Nguyệt.

“Wow, mùi thơm thật thanh nhã, ngửi thấy thật thoải mái, Huyền nhi, vào đi!” Vân Hiểu Nguyệt ngồi thẳng thân thể, hứng thú ngắm điểm tâm màu phấn hồng đặt trên bàn ngọc cùng canh sen còn nóng phưng phức, trong suốt, cực kì đáng yêu.

“Khó có khi nương nương thích, vậy ăn nhiều một chút!” Huyền nhi hưng phấn nói, nhẹ nhàng múc một thìa, đưa tới bên miệng Vân Hiểu Nguyệt!

“Ừm, không sai!” Vân Hiểu Nguyệt mở miệng, tinh tế thưởng thức, mùi hoa sen ngòn ngọt thơm ngát, cảm giác nhẹ nhàng trắng mịn, rất ngon!

Nhắm mắt thưởng thức, đột nhiên Vân Hiểu Nguyệt cảm giác vị ngọt của canh trong miệng có một tia ngọt kỳ quái, trong lòng rung mình, cảm lấy khăn làm bộ như lau miệng, Vân Hiểu Nguyệt nhè toàn bộ canh sen

ra.

“Huyền nhi, để ta tự làm!” Cầm lấy bát ngọc, Vân Hiểu Nguyệt đặt ở chóp mũi cẩn thận xem xét, phát hiện ra, trong canh này có cấm dược sấy thai còn hiệu quả gấp trăm lần hồng hoa*. Loại thuốc này, nếu phụ nữ có thai ăn phải, không chỉ không bảo đảm giữ được thai nhi, còn có thể khiến rất khó mang thai lại, hơn nữa nó còn có một cái tên rất hay, “Túy Mỹ Nhân”! Mùi này rất giống hoa sen, rất khó nhận. Nếu không phải ngày thường nàng thích nhất là nghiền cứu này thảo dược cổ quái, hôm nay khó thoát khỏi một kiếp!

(*thuốc sấy thai ngày xưa)

“Huyền nhi, bát canh này, là em tự mình làm?” Bỏ bát xuống, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi.

“Vâng, nương nương!”

“Lúc làm có bỏ đi đâu không?”

“Không ạ! Làm sao vậy, không thể ăn được ư?” Huyền nhi sững sốt, vội vàng hỏi: “Nếu không? Nô tỳ lại đi làm món khác? Nếu người không ăn, không tốt cho long thai!”

Vân Hiểu Nguyệt cười nhẹ, tùy tay chọn một khối điểm tâm, đặt vào chóp mũi ngửi thử, xác nhận bên trong không có gì, mới cắn một miếng, cười nhạt nói: “Huyền nhi, em biết không, bát canh này, bị người ta hạ độc!”

“Hả?” Huyền nhi vừa nghe, lập tức quỳ trên mặt đất: “Nương nương, nô tỳ không làm như vậy, xin nương nương minh giám!”

“Nha đầu ngốc, ta tin em mới nói cho em, đứng lên đi!” Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười kéo Huyền nhi nước mắt lưng tròng dậy, ánh mắt lạnh như băng, mở miệng nói: “Nguyên vật liệu, là trải qua tay ai rồi mới đến em?”

“Hồi nương nương, là nô tỳ tự mình đến nội vụ phủ, tận mắt thấy họ chuẩn bị, nô tỳ bực vào cẩn thận, không để người khác chạm phải!” Huyền nhi run run trả lời.

“Vậy ư? Em xác định không để gói đồ rời khỏi tầm mắt?” Vân Hiểu Nguyệt lại truy vấn.

“Không có ạ! A, đúng rồi, chiều hôm qua khi ở Ngự Hoa viên, Hoàng hậu nương nương cùng các quý phi nương nương đang ngắm hoa, khi nô tỳ đi qua, khăn lụa của Ý quý phi nương nương đột nhiên bay đến dưới chân nô tỳ, Hoàng hậu nương nương bảo nô tỳ đưa qua, nô tỳ đã đặt gói đồ ở một nơi, đi qua, sau đó trở lại!” Huyền nhi nghĩ nghĩ, hồi đáp.

“Ý quý phi, nàng là ai?” Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, hỏi.

“Là đại nữ nhi của tiền nhiệm Binh Bộ Thượng Thư, ba năm trước đã tiến cung, từng mang long thai, sau lại không biết thế nào mà sinh non!” Huyền nhi nơm nớp lo sợ trả lời.

“Vậy sao? Lúc ấy còn có ai ở đấy?”

“Ngoại trừ Ý quý phi, năm vị quý phi nương nương đều ở đó, đúng rồi, còn có Nhu phi nương nương!”

“Nhu phi? Không phải ả bị cấm chùng sao?” Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ra, kỳ quái hỏi.

“Lần trước khi người được chẩn đoán chính xác mang long thai, Hoàng thượng cao hứng, đại xá Hậu cung, ngoại trừ Liễu phi ở Lân cung, đều được đặc xá!”

Yêu nghiệt chết tiệt, cười nhiều nữ nhân như vậy, hiện tại tốt rồi, một đồng nữ nhân muốn hại ta, tức chết mất thôi! Trong nhiều người như vậy, khẳng định có một người là kẻ hạ độc, nhưng, sẽ là ai đây?

Hoàng hậu? Nhu phi? Ý quý phi? Là ai? Ai nha, đau đầu quá đi! Vân Hiểu Nguyệt ăn điểm tâm như thể cho hả giận, rồi sau đó tựa vào ghế, cười lạnh: “Huyền nhi, đừng gấp, một lần bất thành, khẳng định sẽ có lần thứ hai, về sau em hãy cẩn thận một chút, những gì mình có, không thể cho người ta, nhớ kỹ!”

“Vâng! Nhưng nương nương, nếu vạn nhất... Nương nương, phải làm sao bây giờ?” Huyền nhi sốt ruột muốn khóc!

“Yên tâm, y thuật của tiểu thư nhà em không phải vô dụng, đi làm bát cháo tổ yến đi, ta muốn ăn!” Vân Hiểu Nguyệt an ủi vỗ vỗ tay nàng, nói.

“Dạ!” Huyền nhi gạt lệ, lui xuống!

Vân Hiểu Nguyệt nằm ở đây, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên, một giọng nói trong sáng tràn l้น kinh ngạc lọt vào tai: “Nương nương biết y thuật? Thật sự là một điều ngoài ý muốn lớn lớn đó nha!”

“Ai?” Vân Hiểu Nguyệt rùng mình, theo tiếng nhìn lại, thấy một nam tử áo trắng phiêu phiêu đứng trên cành liễu, đang đứng ở cách đó không xa, trong tay nắm cầm chiết phiến, cười hì hì nhìn mình!

34. Chương 34: Ra Tay Quá Nặng

“Công phu của Vương gia thật tuyệt! Chỉ là, người đường đường nam tử, vụng trộm lén vào Hậu cung như vậy, không ổn đâu nhé!” Thả lỏng thân thể, miễn cưỡng tựa vào ghế, Vân Hiểu Nguyệt híp mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói.

“Haha, Điệp nhi Hoàng tẩu đừng nên giận, làm bị thương Hoàng chất bảo bối của ta sẽ không tốt lắm đâu! Ta đến thăm nương nương, vốn định cho nương nương một niềm bất ngờ, không ngờ ta lại phát hiện một bí mật vô cùng ngạc nhiên!” Tần Vũ nhảy xuống dưới, cọt nhả nói.

“Ngạc nhiên? Ta xem là kinh hãi mới đúng! Thấy ngài, có cái gì mà ngạc nhiên chứ!” Bĩu môi, Vân Hiểu Nguyệt khinh thường nói.

“Thôi được! Nhưng, thư của Trần Viễn, có tính là ngạc nhiên hay không nhỉ?” Lấy ra một phong thư, Tần Vũ cười hì hì hỏi.

“Thư của đại ca?” Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, vui vẻ nở nụ cười: “Đưa đây!”

“Chắc chắn, đúng là tình thân huyết thống có khác, nhìn xem, Hoàng huynh ta tự mình đến, cũng không thấy nương nương hưng phấn như vậy!” Tần Vũ chua giọng nói.

“Sao có thể giống nhau được chứ? Xú tiểu tử, lập tức đưa thư cho ta, mặc kệ ngài đấy!” Vân Hiểu Nguyệt hờn giận nghiêng người đoạt lấy thư, nhẹ nhàng mở ra: Điệp nhi, vì huynh công vụ quán thân, cho nên lỡ hẹn, Điệp nhi chờ trách, vì huynh ngày khác hồi kinh, nhất định sẽ hầu chuyện lâu dài với Điệp nhi, mong nhớ! Huynh: Trần Viễn.

“Thật là, đại ca của ta vừa trở về đã phái ra ngoài, hại ta không có thời gian trò chuyện cùng đại ca, tức chết mất!” Quyết miệng, Vân Hiểu Nguyệt nắm lá thư ít ỏi mấy chữ, thở phà nói.

“Điệp nhi Hoàng tẩu quyền luyến đại ca như vậy sao! Nếu Hoàng huynh biết, nhất định sẽ ghen tị! Đúng rồi, xin hỏi y thuật của Hoàng tẩu là ai truyền thụ vậy?” Tần Vũ ngồi vào chiếc ghế một bên, mỉm cười hỏi.

“Tự học thành tài! Nếu không phải ta đọc sách nhiều, hôm nay chẳng phải là để kẻ gian hại đứa bé này thành công rồi sao?” Cười lạnh, Vân Hiểu Nguyệt nhìn bát canh hạt sen đã lạnh như băng trên bàn, theo bản năng ôm lấy bụng mình.

“Cái gì? Có người hạ độc? ?” Tần Vũ sợ hãi kêu một tiếng, tuần nhan lập tức trầm xuống: “Độc gì?”

“Túy Mỹ Nhân! Kẻ hạ độc thật sự là quá độc rồi, xem ra, Hậu cung quả nhiên nơi cái giết người không thấy máu!”

“Túy Mỹ Nhân?” Tần Vũ thì thầm, trong nháy mắt, ánh mắt trở nên kỳ quái, giống như là phẫn nộ, giống như là thương tiếc, kỳ quái!

“Sao, ngài biết kẻ hạ độc?” Vân Hiểu Nguyệt làm bộ như vô tình hỏi.

“Không... sao có thể chứ? Hoàng tẩu, xem ra, về sau người hãy vạn phần cẩn thận! Đúng rồi, ở đây ta có một ngọc bội nhận biết trăm loại độc, chỉ cần chạm vào thứ có độc, ngọc bội sẽ hóa hồng, tặng cho nương nương để ngừa vạn nhất!” Tần Vũ nói xong, cởi ra một chiếc ngọc bội ở cổ, mang theo nhiệt độ cơ thể nhét vào tay của Vân Hiểu Nguyệt.

“Ách, ta không nhận đâu!” Vân Hiểu Nguyệt vội vàng nhét trở lại!

Có thể khiến người thứ hai đứng đầu Thanh Long quốc bên người đeo, tất là kì trân, sao có thể dễ dàng nhận lấy?

“Điệp nhi Hoàng tẩu, coi như đây là lễ vật ta đưa cho tiểu chất nhi đi! Người nhận lấy đi, ta có việc gấp, xin đi trước, cáo từ!” Tần Vũ mỉm cười, đưa về trong tay Vân Hiểu Nguyệt, vận khinh công, bay ra ngoài.

“Nhận ra trăm độc?” Vân Hiểu Nguyệt hứng thú thả ngọc bội vào trong bát canh sen, ngọc bội trong suốt lập tức biến thành màu phấn hồng.

“Wow, thật đúng là như vậy! Không ngờ, tiểu tử này tốt như vậy, tặng vật trân quý như vậy cho đứa bé, về sau, không sợ bị ai hạ độc nữa!” Vân Hiểu Nguyệt vui vẻ đeo ngọc bội quai đên cổ, tùy tay lấy một cuốn sách một bên, lẳng lặng hưởng thụ ánh dương ngày xuân ấm áp.

=====

Một đường chạy gấp, Tần Vũ mang vẻ mặt lửa giận, như tia chớp vọt vào Ngự Thư Phòng.

“Vũ đệ, xảy ra chuyện gì vậy?” Tần Ngạo vừa mới lâm triều xong, đang ngồi ở bàn học phê duyệt tấu chương, thấy Tần Vũ, kinh ngạc hỏi.

“Hoàng huynh, vì sao hạ độc nàng? Đó là con của huynh, sao huynh có thể nhẫn tâm làm như vậy?” Tiến lên túm lấy áo Tần Ngạo, Tần Vũ rống to.

“Hạ độc? Ai? Hạ độc ai? Vũ đệ, đệ đang nói cái gì?” Tần Ngạo sửng sốt, hất tay Tần Vũ dích ra, chậm rãi vuốt phẳng nếp uốn quần áo, miễn cưỡng hỏi.

“Trừ huynh ra, còn ai có cấm được Túy Mỹ Nhân? Hoàng huynh, sao huynh biến thành như vậy, ngôi vị Hoàng đế với huynh còn quan trọng hơn con ruột của mình sao? Ba năm trước, con của Ý quý phi, là tự tay huynh xoá sạch, đơn giản là phụ thân nàng kiêu ngạo ương ngạnh, có liên quan đến kẻ thù bên ngoài. Nhưng, Ý quý phi xác thực không được tốt, không xứng làm mẫu thân của chất nhi ta, nên ta không ngần ngại! Nhưng còn Diệp nhi? Nàng hồn nhiên thiện lương như vậy, thông minh đáng yêu như vậy, không phải huynh thật lòng yêu nàng sao, chẳng lẽ đều là giả? Huynh không thể bởi vì chuyện của Vân tướng, lại giận chó đánh mèo như vậy! May là Diệp nhi chưa ăn, nếu không hậu quả không chịu nổi! Hoàng huynh, ta tuyệt đối không cho phép huynh làm thương tổn Diệp nhi, nếu không, ta đi nói ấu hầu, nói huynh vẫn cho các phi tần được sung hạnh uống thuốc, muốn khiến Diệp nhi sẩy thai!” Tần Vũ nắm chặt hai tay, hốc mắt đỏ ngầu tức giận nói.

“Hay ột lá gan lớn!” Tần Ngạo giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên!

“Trẫm là Hoàng huynh của đệ, lại này Hoàng thượng của Thanh Long quốc, Trẫm làm việc, cần đệ đồng ý sao? Tần Vũ, Trẫm biết Vân Nhược Diệp tài hoa hơn người, phong hoa tuyệt đại, ngay cả đệ cũng tâm động, nhưng đệ phải nhớ, nàng sống là người của Trẫm, chết là ma của Trẫm, là phi tử của Trẫm, chỉ có Trẫm mới có thể quyết định sống chết của nàng, không tới phiên đệ ra mặt thay nàng ở đây!”

“Huynh... Không thể nói lý!” Tần Vũ tức giận đến giờ quyền tấn công Tần Ngạo, trong lúc nhất thời, trong Ngự Thư Phòng thoát ra tiếng vang không ngừng!

Thị vệ trông cửa hai mặt nhìn nhau, cũng không dám thở lớn một tiếng, thị nữ lạnh run, bởi vì tình huynh đệ giữa Hoàng thượng cùng Vương gia luôn luôn rất tốt, chưa bao giờ thấy bọn họ ra tay nặng như hôm nay, mọi người đều sợ hãi nơm nớp lo sợ chờ đợi!

Thật lâu sau, rốt cục, thư phòng im lặng lại, rồi sau đó thấy Tần Vương, nửa bên mặt sưng đỏ, tím xanh đập cửa mà đi!

Trong Thư phòng, Tần Ngạo nhìn một đồng hồ hỗn độn chung quanh phòng, nghiêm mặt ngồi vào ghế, lau đi vết máu nơi khoe miệng, nhặt lên một quyển tấu chương dưới chân, chậm rãi mở ra, trong con ngươi đen sâu thẳm tỏa ra băng lãnh nhẹ nhàng, dường như nỉ non thì thào: “Diệp nhi, Trẫm chỉ có thể làm như vậy, mới có thể giữ được mạng cho nàng! Nàng cũng biết, Trẫm đã thu thập đủ bằng chứng phụ thân Vân tướng của nàng phản quốc. Mà ông ta lại công nhiên dâng tấu thêm một lần nữa, lợi dụng đứa con trong bụng nàng, ép Trẫm lập nàng làm Hậu, quần thần phản ứng mãnh liệt, yêu cầu trảm toàn bộ Vân gia. Hiện tại

tình cảnh khó khăn, Trầm tuy là Hoàng thượng, không không lo lắng cho Thanh Long quốc. Nay tam quốc sóng ngầm liên tiếp, không thể vì nàng mà làm dao động nền tảng lập quốc của Thanh Long quốc ta, để cơ nghiệp tổ tông hủy ở trong tay Tần Ngạo này. Trầm muốn giữ nàng, nhất định phải đổi lấy đứa bé ấy! Xin lỗi, Điệp nhi, về sau, Trầm nhất định sẽ yêu nàng gấp bội, đợi đến ngày Thanh Long quốc nhất thống thiên hạ, Trầm nhất định phong nàng làm Hậu!”

Trầm tư thật lâu sau, Tần Ngạo giấu đi đau đớn trong mắt, cao giọng quát: “Người đâu, bãi giá Trích Liễu Cung!”

35. Chương 35: Cãi Nhau

Suốt một ngày không nhìn thấy Tần Ngạo khiến Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy rất kỳ quái. Nhưng nếu hần không đến quấy rầy, vừa hay mình có thêm nhiều thời gian làm chuyện cá nhân, Vân Hiểu Nguyệt không chút phật lòng, hờn hờ luyện đàn tranh, đọc y thư, tìm hiểu thảo dược. Nhưng thái độ kì quái của Huyền nhi từ sau bữa trưa, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thấu hết, rốt cục nén không được.

“Huyền nhi, rốt cuộc em làm sao vậy, giống như mất hồn mất vía vậy đó?”

“Nương nương, có một chuyện, nô tỳ không biết có nên nói hay không!” Huyền nhi chần chờ một chút, thì thào.

“Nói đi, không sao đâu!” Cúi đầu tiếp tục nhận phân biệt các loại thuốc, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười.

“Hoàng thượng, ngài... sau khi lâm triều, Hoàng thượng đến Trích Liễu Cung, hiện tại là chỗ ở của Thần phi nương nương, dùng bữa trưa, Hoàng thượng lại đến chỗ Hoàng hậu nương nương, đến bây giờ còn chưa đi ra!”

“Vậy à?” Động tác của Vân Hiểu Nguyệt dừng một chút, lại cười nói: “Huyền nhi, từ lúc nào mà em lăm lăm chuyện như vậy? Hoàng thượng là một nam nhân bình thường, lúc hần cần, tự nhiên tìm người giải tỏa, Hậu cung có nhiều nữ nhân như vậy, hần sủng hạnh ai, liên quan gì đến ta?”

“Nhưng nương nương ơi, Hoàng thượng từng nói ngài chỉ yêu một người là nương nương, chỉ sủng một người?” Huyền nhi thở phà phì cảm thấy tổn thương vì bất công!

“Ngốc, nếu như có thể tin lời nam nhân nói, heo nái cũng có thể leo cây, huống chi nam nhân ấy lại là một vị vua có ba ngàn giai nhân? Được rồi, ta không tức giận, em tức giận cái gì? Có lẽ đêm nay Hoàng thượng sẽ không tới đây, lát nữa đóng cửa cung đi, dùng bữa tối, mọi người nghỉ ngơi sớm, thế nào?” Cười nhẹ, lơ đãng chút cảm giác không thoải mái trong lòng, Vân Hiểu Nguyệt đặt thảo dược trong tay xuống, chuẩn bị dùng cả buổi tối để tu luyện nội công. Trong khoảng thời gian này đều là luyện ban ngày, cũng không có cơ hội đến phía sau rừng cây thí nghiệm gì hết, chỉ cảm thấy nội công mạnh lên nhanh chóng. Vân Hiểu Nguyệt rất muốn biết mình có thể bay qua bờ tường cao hay không, nên quyết định đêm nay đi thử xem, cho nên ra lệnh như vậy.

“Vâng!” Huyền nhi nháy mắt mấy cái, nuốt vào những lời tính dùng để khuyên giải an ủi, nhận lệnh xong lui sang một bên, cùng Vân Hiểu Nguyệt đi vào phòng ngủ.

“Đi thôi, khi nào dùng bữa thì bảo ta!” Tựa vào bên giường, Vân Hiểu Nguyệt cười nhẹ.

“Vâng!” Nhìn Huyền nhi đóng cửa lại, Vân Hiểu Nguyệt lôi ra bộ “Ngọc nữ tâm kinh”, tiếp tục luyện tập, vừa mới luyện thêm một tầng mới, đột nhiên, giọng nói vui sướng của Huyền nhi truyền đến: “Nương nương, Hoàng thượng tới!”

Nhìn sắc trời bên ngoài đã âm u, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên dâng lên một cảm giác hờn giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Đã biết!” Nói xong, cất sách đi, cầm lấy quyển sách nào đó một bên, không yên lòng đọc.

“Điệp nhi, không thoải mái sao?” Tần Ngạo đi vào phòng, thấy Vân Hiểu Nguyệt không ngẩng đầu lên, lo lắng hỏi.

“Hoàng thượng tới rồi? Ngại quá, không biết Hoàng thượng đại giá quang lâm, nô tì không tiếp đón từ xa, thực xin lỗi!” Chóp mũi người thấy mùi vị là lạ, khác với mùi Long Diên Hương trước kia, khiến giác quan của Vân Hiểu bốc lên, luồng khí cũng vô thức trào lên.

“Làm sao vậy, khó chịu sao?” Tần Ngạo bước đến bên giường, nhìn sắc mặt khó coi của Vân Hiểu Nguyệt, đưa tay kéo nàng vào trong lòng.

“Cách ta xa một chút!” Vân Hiểu Nguyệt như điện giật đẩy hấn ra, ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Nô tì miễn cảm với hương vị lạ, xin người từ nay về sau làm mọi chuyện xong xuôi, rửa mặt chải đầu sạch sẽ, được không?” Nói xong, nhin không được che miệng nôn một trận!

“Nàng...” Đôi mắt mím cười nhanh chóng hiện lên một tia chật vật, sắc mặt Tần Ngạo lạnh lùng, đứng lên, tức giận nói: “Vân Nhược Diệp, đừng tưởng rằng Trẫm sủng ái người, người có thể muốn nói gì thì nói, chuyện của Trẫm đến phiên một nữ nhân có thể quản sao? Người là phi tử của Trẫm, các nàng cũng là phi tử của Trẫm, Trẫm sủng hạnh các nàng có tội gì?”

Haha, thật sự buồn cười, ta có quản người sao? Vân Hiểu Nguyệt khinh thường nhìn ngựa đực một cái, ngọn lửa trong lòng tăng vọt, cười lạnh phản bác: “Hoàng thượng, người hiểu nhầm rồi, nô tì khi nào thì quản người? Người thích cùng ai thì cùng người đấy, chẳng qua, xưa nay nô tì thích sạch sẽ, khăn cầu Hoàng thượng trước khi đến Sắc Diệp Cung để ý sạch sẽ một chút, để tránh làm ô nhiễm không khí, không được sao?” Quạt cường ngẩng cổ, Vân Hiểu Nguyệt không kềm chế được nói.

“Người dám chỉ trích Trẫm?” Tần Ngạo nổi trận lôi đình, xanh mặt đi tới bên giường, bắt lấy tay của Vân Hiểu Nguyệt, chỉ vào cổ của nàng quát âm lên: “Người là đồ yêu nữ không tuân thủ nữ tắc*, chẳng phải cũng sau lưng Trẫm câu tam đáp tứ hay sao. Nói, ngọc bội này, vì sao lại trên cổ người?” Xem kia tư thế, hận không thể giết nó ra!

(*quy tắc của nữ giới ‘~)

“Buông!” Vân Hiểu Nguyệt phát hỏa, dùng sức rút ra bàn tay bị nắm đau buốt, xoa xoa rồi kêu lên: “Không tuân thủ nữ tắc? Con mắt nào của người thấy ta câu tam đáp tứ? Đây là lễ vật Tần Vũ đưa cho đứa bé, ta cùng hấn trong sạch, không giống người nào đó, nơi nơi gieo vi khuẩn bệnh truyền nhiễm!”

Tất nhiên Tần Ngạo không hiểu cái gì gọi là vi khuẩn bệnh truyền nhiễm, nhưng, nửa câu đầu, hấn hiểu. Khuôn mặt yêu mị như hồ ly tức giận đến trắng bệch, chỉ vào Vân Hiểu Nguyệt rống lên: “Ngọc bội này, là Phụ hoàng để lại cho Tần Vũ làm tín vật đưa cho chính phi, chỉ có Tần Vương phi mới có được ngọc bội này, hiện tại nó trên cổ người, người còn nói hai người các người không có cái gì? Có phải muốn Trẫm dựng hình, người mới nói hay không?”

Tiểu tử chết tiệt, lại gây phiền toái cho ta! Vân Hiểu Nguyệt vừa nghe đã choáng, trong lòng hung hăng mắng một câu, ngẩng đầu, không thuận theo nói: “Vật này là đồ chết, người là sống! Con của ta hôm nay thiếu chút nữa bị người ta hại, hấn thấy ta tình cảnh khó khăn mới tặng cho ta phòng thân, làm sao? Đừng nói, người muốn ta trả ngọc bội lại cho hấn, để kẻ gian hại con ta sao? Ta nói cho người biết, nếu người dám bắt ta, ta tìm Thái Hậu. Thái Hậu mẫu thân nói, nếu người dám bắt nạt ta, bà sẽ làm chủ cho ta, hừ!” Vân Hiểu Nguyệt quăng một ánh mắt xem thường cho hấn, ngồi trên giường thở hồng hộc: Bà nội nó, tức giận đúng là không tốt, mết chết đi được!

“Có người hại nàng, ai, nàng có làm sao không?” Nghe Vân Hiểu Nguyệt nói như vậy, cơn tức giận của Tần Ngạo bay sạch, vội vàng ngồi vào bên giường hỏi.

“Hừ! Con của ta là dễ dàng bị hại như vậy sao? Hiện tại có ngọc bội này, độc gì ta cũng không sợ, cho nên Hoàng thượng, người cứ yên tâm đi sủng hạnh mỹ nhân của người đi, con ta có ta bảo vệ, vậy là đủ rồi!” Tức giận liếc trắng mắt, xét thấy thái độ người nào đó đã tốt lên, giọng nói của Vân Hiểu Nguyệt cũng nhẹ đi rất nhiều!

“Vậy là tốt rồi, hừ chết Trẫm! Thực xin lỗi, là Trẫm trách lầm nàng, đi, dùng bữa với Trẫm, được không?” Khẩu khí của Tần Ngạo lập tức mềm đi, dịu dàng nói.

“Không!” Vân Hiểu Nguyệt ôm kín miệng mình.

“Được được được, Trầm đi tắm! Kỳ thật, Trầm chỉ tán gẫu cùng các nàng ấy mà thôi, không làm gì, Điệp nhi, Trầm đã nói sẽ chỉ yêu một người, Trầm nhớ rõ, nàng chờ Trầm!” Ánh mắt ảo não của Tần Ngạo lướt qua cổ của Vân Hiểu Nguyệt, sững nịch cười cười, xoay người đi ra ngoài. Nhìn theo bóng dáng của hắn, khóe miệng Vân Hiểu Nguyệt nhin không được vẽ ra nụ cười, tự nhiên cũng không nhìn thấy, trong nháy mắt, bao áy náy trong đôi mắt Tần Ngạo đã thay bằng cái lạnh như băng.

36. Chương 36: Khó Bề Phân Biệt

Vừa tỉnh lại, Tần Ngạo đã sớm vào triều, neho mắt nhìn ánh dương ấm áp bên ngoài, Vân Hiểu Nguyệt gọi Huyền nhi đến giúp rửa mặt sạch sẽ, ăn bữa sáng, rồi ngồi vào bàn đu bên ngoài nhàn nhã đọc sách. Đường lúc đang xem say sưa, đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập vang lên, sau đó Huyền nhi với sắc mặt bối rối, vội vàng chạy tới: “Nương nương, Hoàng hậu nương nương đi cùng một nhóm nương nương đang đi về chỗ người!”

“Hử?” Vân Hiểu Nguyệt hứng thú ngẩng đầu, “Các nàng chưa bao giờ đặt chân tới Sắc Điệp Cung, hôm nay tới là muốn làm gì? Huyền nhi, đặt ghế ngồi của ta đến dưới giàn hoa, ta ở đó tiếp đãi bọn họ!”

“Vâng!”

Thú vị lắm! Hôm qua yêu nghiệt mới đến đó, hôm nay đã sang tận chỗ ta, chín phần là muốn tới thị uy, được!

Tựa vào ghế, Vân Hiểu Nguyệt miễn cưỡng nhấm nháp hoa quả Huyền nhi đưa qua, vui vẻ hưởng thụ. Chỉ chốc lát sau, chợt nghe tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, rồi sau đó một đàn thị nữ, thị vệ ưỡn ẹo tiến vào, tiếp đó Hoàng hậu mặc phượng bào được hai cung nữ nâng tay, chậm rãi đi đến, đằng sau đi theo là một đội ngũ mỹ nữ cho rằng trang điểm đẹp thì sẽ xinh đẹp, chậm rãi đi tới chỗ mình. Nhìn tốc độ của họ, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm giác họ rất có phong thái của ngôi sao màn bạc, chỉ thiếu một cái thảm đỏ, ha ha, hay nhỉ!

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Điệp nhi thân mình nặng nề, không tiện hành lễ, xin người thứ lỗi!” Vân Hiểu Nguyệt tươi cười đầy mặt, đứng dậy phát tay thăm hỏi với Hoàng hậu.

“Ồi chà, Điệp nhi muội muội hiện tại là quốc bảo của Thanh Long quốc chúng ta đó, mau nằm đi, đừng để mình mệt ha?” Hoàng hậu vội vàng đi lên trên, nhẹ nhàng đỡ nửa người trên của Vân Hiểu Nguyệt, nhẹ nhàng chậm chạp giúp nàng nằm xuống.

Ách? Diễn cái quái gì đây? Nhìn nét mặt căng thẳng của Hoàng hậu, Vân Hiểu Nguyệt ngẩn người, cười nhạt rồi nằm xuống, cảm giác này Hoàng cung thật sự là chán ngấy, mỗi người đều đội một cái mặt nạ, phút phút giây giây diễn kịch, chán phèo, vẫn là Viễn tốt nhất. Đột nhiên, Vân Hiểu Nguyệt bắt đầu nhớ anh chàng hay thẹn thùng kia, khi nào thì huynh mới trở về?

“Tham kiến Điệp quý phi, Điệp quý phi vạn an!” Một đám mỹ nhân thướt tha nhiều vẻ hành lễ, giọng nói nũng nịu làm bừng tỉnh Vân Hiểu Nguyệt đang trầm tư.

“Các vị muội muội xin đứng lên!” Nhẹ nhàng vẫy tay, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười trả lời.

“Tạ Điệp quý phi nương nương!”

Đội ọi người ngồi vào chỗ của mình, Hoàng hậu mở miệng : “Hôm qua, Hoàng thượng đến chỗ bản cung, nói bản cung phải trông giữ Hậu cung thật tốt, làm một vị mẫu nghi thiên hạ thật tốt, làm thê tử tốt của người. Bản cung nghĩ lại, rút ra kinh nghiệm xương máu, cho nên hôm nay cùng mọi người đến thăm Điệp nhi muội muội, để Hoàng thượng có thể an tâm xử lý quốc sự, không cần hao tâm tổn sức ở chúng ta, chúng muội muội thấy thế nào?” Mặt cười hơi hơi đỏ lên, Hoàng hậu ngượng ngùng cười nhẹ nói khẽ, sóng mắt đung đưa đó, xuân tình nhộn nhạo, phong tình vạn chủng.

“Dạ, nô tì tuân mệnh! Hôm qua Hoàng thượng cũng nói với nô tì, phải quan tâm Điệp nhi muội muội thật tốt. Điệp nhi à, trước kia tỷ tỷ có nhiều điều không phải, còn xin muội muội tha thứ!” Nhu phi giành nói trước, xấu hổ cúi đầu, đỏ mặt thi lễ.

Ồi, đây không phải là thị uy sao? Yêu nghiệt chết tiệt, còn nói cái gì cũng chưa làm, lừa ai, nhìn vẻ mặt của hai nữ nhân này, chắc chắn người ngày hôm qua cho các nàng ăn no rồi, hừ! Nói người là ngựa đực còn không nhận, dám gạt ta, tức chết mất, xem buổi tối ta chinh người như thế nào!

“Nhu phi mời ngồi, việc nhỏ mà thôi!” Vân Hiểu Nguyệt chưa bỏ ý cười, mỉm cười nói.

“Điệp nhi muối muối quả là rộng lượng! Đúng rồi, tỷ tỷ tự tay nấu một nồi canh bổ, nhân còn nóng mau ăn đi! Tỷ tỷ nấu rất lâu đó!” Hoàng hậu phát tay, một cung nữ bưng cái bát ngọc tới, Vân Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng mở ra, mùi thơm nức truyền vào mũi.

“Tỷ tỷ dùng nhân sâm thượng thừa, cỗ linh chi nấu với ngao, nghe nói thai phụ ăn đồ này tốt lắm! Nếu muối thích, tỷ tỷ về sau mỗi ngày đều làm uội. Nào, còn nóng, mau ăn đi, lạnh sẽ không tốt lắm!” Hoàng hậu cười tủm tỉm đi tới, cầm lấy thìa ngọc, múc một ngụm đưa tới bên môi Vân Hiểu Nguyệt.

“Cám ơn Hoàng hậu nương nương, nô tì tự mình làm được!” Tiếp nhận bát ngọc, Vân Hiểu Nguyệt đặt tới chóp mũi cẩn thận ngửi, quả nhiên, vẫn có hương vị Túy Mỹ Nhân. Chẳng qua, lần này liều lượng rất nhẹ, không cẩn thận sẽ không ngửi thấy!

Thật sự là “Độc nhất là lòng dạ đàn bà”, xem ra, thuốc lần trước, cũng là ả hạ! Còn bảo làm mỗi ngày cho ta á, không để ta chết, xem ra, người sẽ không bỏ qua! Hừ, Vân Hiểu Nguyệt ta sao có thể tha cho người?

“Huyền nhi, khi nào thì Hoàng thượng đến chỗ này vậy?” Quay đầu, Vân Hiểu Nguyệt không lộ thanh sắc hỏi.

“Hồi nương nương, một canh giờ trước, Hoàng thượng đã tới, nhưng Tiểu Tam báo lại, Hoàng thượng lập tức đi rồi!” Huyền nhi cung kính trả lời.

“Vậy sao? Hoàng hậu nương nương vất vả như vậy nấu canh uội như vậy, Điệp nhi cảm kích vô cùng, chờ Hoàng thượng tới, nhất định phải nói Hoàng thượng cảm ơn tỷ tỷ, thế nào?” Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nói.

“Muội muội, đây là việc tỷ tỷ phải làm, nào có thể mong được thưởng?” Hoàng hậu mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói.

“Sao tỷ tỷ có thể nói như vậy? Người là quốc hậu một nước, lại tận tâm chiếu cố một phi tử như vậy, chính là tấm gương của nữ tử khắp thiên hạ, đáng ngợi khen!” Nụ cười của Vân Hiểu Nguyệt càng sâu, ngọt ngào nói.

“Ha ha, Điệp nhi đang ngợi khen ai vậy?” Đột nhiên, tiếng cười sang sảng đích truyền vào trong tai mọi người, vừa ngẩng lên đã thấy Tần Ngạo mặc long bào, vui vẻ đi tới, dáng vẻ phong thần tuấn lãng, làm mê mẩn ánh mắt mọi người, trừ Vân Hiểu Nguyệt.

“Bái kiến Hoàng thượng!” Tất cả nữ nhân mắt đưa mặt hồng, nũng nịu hành lễ.

“Bình thân! Đều đến thăm Điệp nhi phải không? Ha ha... Hoàng hậu làm tốt lắm!” Đi đến ngồi xuống bên người Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo vui vẻ nói.

“Đây là chuyện nô tì phải làm!” Hoàng hậu đỏ bừng mặt, vui sướng vô cùng.

“Wow? Canh thơm quá, nào, Trẫm giúp Điệp nhi uống, thế nào?” Thấy bên người Vân Hiểu Nguyệt có một cái bát ngọc, Tần Ngạo bưng lên, sủng nịch nói.

“Đây là canh Hoàng hậu nương nương tỉ mỉ chuẩn bị cho thần thiếp!” Vân Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái.

“Ha ha, tốt lắm, Hoàng hậu có tâm như vậy! Nào, Điệp nhi, đừng lãng phí tâm ý của Hoàng hậu!” Tần Ngạo cười càng vui vẻ, khen ngợi nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu nhất thời má ngọc đỏ hồng, đầu cúi càng thấp!

“Vậy ư? Chỉ sợ là có rắc rối khác!” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng cười, nhấc tay vụng trộm cởi xuống ngọc bội Tần Vũ đưa cho, lập tức quăng vào bát ngọc, sau đó, quả nhiên linh nghiệm, ngọc bội đổi thành màu hồng nhạt.

Nhất thời, một mảnh yên lặng, Nụ cười của Tần Ngạo đọng ở trên mặt, tức giận trong mắt nhanh chóng chông chất, quăng bát ngọc xuống đất, một cước đá Hoàng hậu còn đang kinh ngạc ngã xuống đất: “Tiện nhân, dám hạ độc con Trẫm?”

Hoàng hậu lập tức ngậy đại, sau đó tê tâm liệt phế khóc kêu: “Hoàng thượng minh giám, nô tì không hạ độc Diệp nhi muội muội! Hôm qua lời của người khiến nô tì biết mình đã sai, cho nên sáng sớm đã chuẩn bị bát canh này, nô tì thật sự không hạ độc! Ô ô...”

“Không hạ độc? Ngọc bội trong tay Diệp nhi là thần ngọc có thể nhận ra trăm độc, người giải thích như thế nào? Đồ tiện nhân, lòng dạ hẹp hòi, không xứng làm Hậu! Người đâu, nhốt Hoàng hậu vào thiên lao, chờ đợi xử trí!” Tần Ngạo giận tím mặt, gào to.

“Không... Hoàng thượng minh giám, nô tì thật sự không làm, ta thề với trời, ta không làm! Ô ô... Diệp nhi, ta thật sự không làm hại muội, cầu muội nói với Hoàng thượng! Ô ô...” Hoàng hậu nước mắt tràn lan, tiếng đập đầu vang lên, nhanh chóng đổ máu.

“Hoàng hậu nương nương, đối với ta mà nói, chuyện này không có gì, nhưng đứa bé này quan trọng hơn, cho nên bất kỳ ai muốn làm thương tổn con ra, nhất định phải trị, quyết không dung tha! Cho nên Hoàng hậu à, ta không giúp được người, người yên tâm, chỉ cần thẩm tra không phải là người hạ độc, Vân Nhược Diệp ta nhất định khôi phục danh phận Hoàng hậu cho người!” Vân Hiểu Nguyệt đứng lên, nhìn tất cả phi tần chung quanh một cái, nói như trăm đĩnh chặt sắt, khí thế không giận mà uy khiến mọi người kinh sợ!

“Được, ta tin người!” Hoàng hậu chậm rãi đứng lên, lau khô nước mắt hai má, thống khổ nhìn Tần Ngạo còn đang xanh mặt, theo thị vệ đi xuống!

“Còn không mau cút đi! Nói cho các người nghe, Diệp nhi là người Trẫm yêu nhất, nếu ai dám hại nàng, ta quyết không dung tha!” Tần Ngạo lửa giận hừng hực đá đổ cái bàn một bên, phẫn nộ quát.

“Vâng... Thần... Nô tì cáo lui!” Tất cả mỹ nhân sợ tới mức hoa dung thất sắc, run run lui xuống!

“Diệp nhi, may là nàng thông minh, nếu không hậu quả không gánh nổi! Được rồi, tiện nhân kia, Trẫm nhất định sẽ thẩm vấn kỹ càng, đòi lại công đạo cho nàng!” Tần Ngạo ôm Vân Hiểu Nguyệt, dịu dàng nói, trong con người đen sâu thẳm, yên lặng nhìn từng mảnh bát nhỏ, hàn ý nhanh chóng tụ lại.

“Tạ Hoàng thượng!” Lặng lặng tựa vào trước ngực hắn, khoe miệng Vân Hiểu Nguyệt gợi nụ cười châm chọc, có lẽ độc này, đích xác không phải Hoàng hậu hạ! Bởi vì lúc Nhu phi gần đi đắc ý tươi cười, Vân Hiểu Nguyệt không nhìn sai. Còn có vài phi tử khác của hắn, vẻ mặt kỳ quái, nàng đã thu hết vào đáy mắt, thật đúng là khó bề phân biệt! Viễn, chừng nào thì huynh mới trở về? Không có sự âm thầm tìm hiểu của huynh, những chuyện này với ta, thật đúng là làm không tốt!

37. Chương 37: Phong Ba Phế Hậu

“Hoàng huynh, rốt cuộc huynh phải ép buộc tới khi nào? Huynh có biết hay không, hiện tại văn võ cả triều ai nấy lòng người hoảng sợ, mục đích huynh chen ép phe phái của Hoàng hậu là gì? Không phải huynh từng nói, phải lợi dụng họ để đoạt lại binh quyền trong tay Vân tướng sao, vì sao lại dẫn tới cục diện ngày càng hỗn loạn như hiện tại? Hoàng huynh, rốt cuộc huynh đang chơi trò gì?” Tại Ngự Thư Phòng, sau vài ngày ầm ứ ở nhà, Tần Vũ biết được tin tức Hoàng hậu bị tống Thiên lao, rốt cuộc nhịn không được, liền chạy đến đây chất vấn.

“Chơi? Ha ha... từ này của Vũ đệ quả là tinh diệu! Trẫm chính là đang chơi, chơi trò một hòn đá ném hai con chim, bắt bách quan phải hàng phục!” Miễn cưỡng tựa vào lưng ghế, Tần Ngạo tà tứ cười lớn.

“Hoàng huynh, sao huynh lại biến thành như vậy? Cho dù là huynh muốn trừ họa lớn cũng không thể lợi dụng những nữ tử đáng thương đó! Hoàng hậu tuy rằng ghen tị, nhưng không muốn giết Hoàng tử, lại là huynh làm, đúng không?”

“Tần Vũ, đệ đưa ngọc bội cho Nhược Diệp, Trẫm đã nhìn. Đệ bảo Trẫm giữ mạng lại cho nàng, Trẫm cũng đã làm theo. Đệ còn muốn thế nào? Bảo vệ nàng, biện pháp tốt nhất là biến nàng thành người đệ nhất trong Hậu cung, không phải sao? Chưa kể, phụ thân Tiểu Ngự Sử của Hoàng hậu cũng là hạng người giống

Vân tướng, đều là những kẻ kiêu ngạo ương ngạnh, ỷ vào thân phận nguyên lão mà không coi Trầm ra gì. Điều Trầm muốn là nhất thống Thiên hạ, bọn họ năm lần bảy lượt không chịu giao lại binh quyền, cản trở kế hoạch của Trầm, còn thông đồng với địch phản quốc, sao Trầm có thể dễ dàng tha thứ? Rất khó phải không, muốn Trầm đợi đến khi Thanh Long quốc phải sửa họ phải không?” Tần Ngạo lạnh giọng đáp.

“Chuyện đó... ý của Hoàng huynh là muốn chém hai vị lão thần?” Tần Vũ ngẩn ngơ một lát, không thể tin hỏi.

“Tiểu Ngự Sử, Trầm có thể chuẩn tầu cho lão cáo lão hồi hương, nhưng Vân tướng, không thể không giết! Hẳn tướng rằng Trầm không biết hấn lén sắp đặt gián điệp bên cạnh Trầm, nên Trầm biết thời biết thế, lợi dụng người của hấn để tiêu trừ cảnh giác của hấn. Vũ đệ, kẻ có bụng dạ khó lường như vậy, nhất định giết không tha!” Về mặt Tần Ngạo tràn đầy sát khí, không có một con đường sống nào để cứu vãn.

“Gián điệp, ai?” Tần Vũ ngơ ngác hỏi.

“Tư Đồ Viễn, thống lĩnh thị vệ của ta. Năm đó Trầm xuất cung gặp chuyện, là hấn cứu Trầm, còn vì Trầm mà bị trọng thương, Trầm không ngờ, hấn lại là người của Vân tướng! Nhưng, Trầm không giết hấn, bởi vì hấn coi như là người quang minh lỗi lạc, tận tâm tận trách, chỉ cần diệt Vân tướng, Trầm tin hấn sẽ bỏ gian tà theo chính nghĩa, trở thành tài tướng đắc lực của Trầm. Trầm phân minh trong việc dùng người, nhân tài như vậy, giết thì đáng tiếc!” Híp phượng mắt, Tần Ngạo lạnh lùng nói.

“Tư Đồ Viễn? Chính là đệ nhất cao thủ ư, huynh đã phái hấn đi đâu?”

“Trầm phái hấn đến biên cảnh truyền thánh chỉ triệu Trần Viễn hồi kinh, hấn ở tạm lại chỗ đại quân, chờ mọi chuyện ở Kinh thành xong xuôi, Trầm sẽ triệu hấn hồi kinh. Nhưng, nếu hấn vẫn ngu ngốc trung với Vân tướng, Trầm cũng sẽ không lưu tình!”

“Hoàng huynh...” Tần Vũ cúi đầu thở dài, “Thần đệ không còn lời nào để nói, đạo của bậc Đế vương, thần đệ không hiểu, thần đệ chỉ hy vọng huynh sẽ không làm chuyện gì để mình hối hận, người khác đệ mặc kệ, nhưng nếu huynh làm thương tổn Nhược Diệp, đệ tuyệt không ngồi yên đâu! Huynh đã không biết quý trọng, đệ sẽ đưa nàng đi, đi rất xa, Hoàng huynh, đệ đã nói là sẽ làm!” Ngắc đầu, ánh mắt sáng trong của Tần Vũ nhìn thẳng Tần Ngạo, không chút sợ hãi.

“Ha ha... Không ngờ, đệ thật đúng là coi trọng nàng, nhưng Tần Vũ, nàng sẽ là Hoàng hậu của Trầm, những nữ nhân khác, đệ cứ lựa chọn, Hoàng huynh tặng cho đệ là được!” Tần Ngạo nhin không được cười lớn, nhưng, nụ cười kia, lạnh sâu nơi đáy mắt.

“Thần đệ là kẻ háo sắc sao? Chỉ cần Hoàng huynh đối xử tử tế với Nhược Diệp, thần đệ tự nhiên coi nàng như Hoàng tẩu, xin cáo lui!” Thở dài, Tần Vũ cung kính thi lễ, đi ra khỏi Ngự Thư Phòng.

“Vậy ư?” Lẳng lặng nhìn bóng dáng Tần Vũ đi ra, Tần Ngạo đột ngột cười lạnh ra tiếng: “Vân Nhược Diệp, nàng thật đúng là hồ ly tinh! Mê hoặc Trầm và Tư Đồ Viễn không tính, bây giờ còn mê hoặc Tần Vũ, Trầm muốn xem, trong lòng nàng, rốt cuộc có Trầm hay không! Diệp nhi, đừng tưởng rằng Trầm không biết Tư Đồ Viễn đang âm thầm bảo vệ nàng. Nhưng, người nào bảo vệ nàng cũng thế mà thôi. Để triều đình Thanh Long quốc ổn định, đứa con này là mấu chốt! Không thể dùng thuốc, Trầm cũng có cách để đoạt lấy nó. Diệp nhi, về sau, Trầm sẽ cho nàng rất nhiều đứa con khác, xin lỗi...!” Yên lặng nhìn tầu chương đặt trên bàn thật lâu, Tần Ngạo tuyệt bút vung lên: Chuẩn tầu!

Tầu này, rõ ràng là tầu chương phé Hậu do Vân tướng viết.

Chiếu này vừa ra, triều đình đại loạn, nhất là phe phái của Hoàng hậu càng thêm hận Vân tướng đến thấu xương, từ đầu bí mật thành chiến công khai. Khi lâm triều, quan lại hai phái tranh cãi kịch liệt, ồn ào không can ra được. Rốt cục, bùng nổ thành sự kiện lần đầu tiên có mặt trong lịch sử Thanh Long quốc – “Trầm quan xin từ”, hơn một trăm quan lại thuộc phe Hoàng hậu, tập thể quỳ gối tại Kim Loan Điện, dùng chiếc mũ ô sa trên đầu để “uy hiếp” Tần Ngạo phải điều tra Vân tướng, cùng lúc dâng lên mấy trăm tội danh lớn nhỏ của Vân tướng. Tần Ngạo giận tím mặt, “vạn bất đắc dĩ” phải đưa Vân tướng cùng người gây ra họa – Tiểu Ngự Sử – toàn bộ tống vào Thiên lao, “tạm thời” thu hồi binh quyền, chờ đợi kiểm chứng, sẽ phán quyết sau. Về phần Vân Trần Viễn, tự nhiên cũng bị liên lụy, bị tước chức quan, bỏ vào đại lao!

Vân Hiểu Nguyệt tại nơi thâm cung, lại bị Tần Ngạo cố ý giấu diếm, tự nhiên không biết bên ngoài đã đổi

trời. Nhưng, trên đời nào có vách tường nào mà gió không thể lùa qua? Vân gia suy sụp là chuyện bao nhiêu người ngóng trông, nhất là phi tần trong cung đều cho rằng vì thế lực của Vân gia nên Vân Hiểu Nguyệt mới được sủng ái như vậy. Nay Vân gia bị niêm phong, mọi người đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, muốn đến chế giễu. Song người nọ vẫn có được sự sủng ái của Hoàng thượng, mọi người không dám đi thị uy, ngăm bần tai nhau, ước gì nàng sớm biết, tốt nhất là chịu đả kích thật sâu vào, long thai sẽ bị hư! Vì thế, thông qua miệng lưỡi bọn nô tỳ, tin tức này rất nhanh lọt vào tai Huyền nhi.

“Nương nương, nương nương, chuyện chẳng lành!” Vừa nghe được tin này, Huyền nhi quá sợ hãi, nghiêng ngả lão đảo trở về nói cho Vân Hiểu Nguyệt.

“Chuyện gì mà ngạc nhiên vậy?” Nằm ở ghế, Vân Hiểu Nguyệt đang uống nước trái cây, thấy dáng vẻ của Huyền nhi bèn kinh ngạc hỏi.

“Lão gia... Lão gia cùng thiếu gia bị Hoàng thượng phế chức quan rồi!”

“Cái gì?” Vân Hiểu Nguyệt chấn động, như bị điện giật ngồi dậy, không thể tin hỏi lại: “Là ai nói?”

“Trên dưới trong cung đều đang xôn xao! Lão gia cùng phụ thân của Hoàng hậu nương nương là Tiểu Ngự Sử đều bị bắt, nói là bởi vì cả hai làm ầm ĩ chuyện phế Hậu, Hoàng thượng giận dữ bèn phế quan toàn bộ!”

“Không thể nào?” Vân Hiểu Nguyệt nhanh chóng bình tĩnh: “Nếu chỉ là chuyện này, đại ca của ta không thể bị liên quan! Đúng rồi, mẫu thân ta thế nào?” Đối với mỹ nhân mẫu thân yêu thương mình hết mực, Vân Hiểu Nguyệt rất yêu quý, vội vàng hỏi.

“Phu nhân bị giam lỏng, không thể tiến cung! Nương nương, phải làm sao bây giờ? Huyền nhi lo lắng quá!” Hai mắt của Tiểu nha hồng hồng, thương tâm nói.

“Hoàng thượng ở đâu?”

“Nghe nói ở chỗ Nhu phi nương nương! Hôm nay, Hoàng thượng không đến Sắc Diệp Cung, nếu lão gia... Ôi, nương nương, người nói phải làm gì bây giờ? Ô ô...”

“Đừng khóc, hấn không đến đây, đã nói lên ccũng có vấn đề! Ta tự mình đi tìm hấn, xem hấn giải thích như thế nào!” Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng cười, đi ra khỏi tẩm cung.

=====

“Hoàng thượng, Diệp quý phi nương nương đang đến đây!” Một thị vệ lặng lẽ đi vào, nói nhỏ vào bên tai Tần Ngạo đang thưởng thức vũ khúc uyển chuyển của Nhu phi.

“Đã biết rồi sao? Tốt lắm, tất cả canh giữ cách cửa cung 500 thước cho Trẫm, nói Thái y đứng hầu sẵn ở bên ngoài!”

“Rõ!”

Diệp nhi, Trẫm không thể không làm như vậy, nếu không ba ngày sau, Trẫm sẽ phải chém cả nàng mất! Nàng yên tâm, Trẫm yêu nàng, tất nhiên sau này sẽ phong nàng làm Hậu. Về phần biểu tỳ luôn bắt nạt nàng này, Trẫm nhất định sẽ trừ bỏ thay nàng!

“Tốt! Vũ điệu của Nhu phi quả nhiên vô cùng duyên dáng, còn khiến Trẫm thích hơn cả Diệp nhi! Đến đây, lại đây, để Trẫm yêu thương ái phi!” Bên môi nở nụ cười mỉa hoặc chúng sinh, Tần Ngạo vỗ tay nói.

“Hoàng thượng...” Trong mắt Nhu phi hiện ra mừng rỡ như điên, nũng nịu dạ vâng một tiếng, điệu đà đi qua, theo động tác của nàng, từng tầng lụa mỏng như vũ y chậm rãi rơi xuống đất...

38. Chương 38: Đâu

“Diệp quý phi nương nương, Hoàng thượng có lệnh, ngoại trừ phi tần, những người khác không thể vào!” Bị một đám người vây quanh trước Ý Nhu Cung, còn chưa tới gần đã bị một tổng quản thị vệ ngăn cản.

Yêu nghiệt đang chơi trò gì?

Vân Hiểu Nguyệt sững sốt, cười nhạt: “Huyền nhi, em ở lại đây, mình ta vào trong!”

“Nương nương, nhưng mà...”

“Nghe lời đi! Tất cả đến hoa viên bên kia chờ bản cung, bản cung sẽ qua đó rất nhanh.” Vỗ vỗ tay Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười.

“Vâng!”

Hít sâu một hơi, Vân Hiểu Nguyệt đi dọc theo con đường đá hai bên, chậm rãi đi đến Ý Nhu Cung!

Quả nhiên không hổ là cung điện của sủng phi, rường cột chạm trổ, tinh xảo hơn rất nhiều so với Sắc Điệp Cung của mình, cũng xa hoa hơn rất nhiều. Vừa thưởng thức, Vân Hiểu Nguyệt vừa tán thưởng trong lòng, đột nhiên, một âm thanh kỳ quái truyền vào màng nhĩ nàng: “A... Hoàng thượng, người mạnh quá, ư ư... Nhanh một chút, nhanh nữa, thiếp yêu người, a...” Giọng nữ phóng túng như đau đớn, lại như vui sướng mềm mại kêu lên liên tục, tiếng thở dốc hỗn loạn của nam tử, thẳng ngu cũng biết bên trong đang làm cái gì. Vân Hiểu Nguyệt lập tức đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, giống như có bị cái gì bóp chặt, không tài nào thở nổi.

“Ta thích người mất rồi, yêu nghiệt, bằng không, ta sẽ không đau lòng thế này...!” Gục đầu, Vân Hiểu Nguyệt ôm ngực mình, tự giễu: “Nam nhân quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vừa nói yêu dứt lời với mày, vừa đi gieo hạt giống nơi khác. Vân Hiểu Nguyệt, mày là đồ ngu, vô ý đặt hắc trong lòng mất rồi. Cũng may mày chưa yêu hắn, nhiều lắm chỉ là thích mà thôi, nếu không thì thảm quá! May mắn, còn có Viễn, ít nhất tình yêu của hắn, là toàn tâm toàn ý, không có dối trá. Yêu nghiệt chết tiệt, muốn dùng cách này thử ta, không có cửa đâu! Tần Ngạo ơ! Tần Ngạo, Vân Hiểu Nguyệt ta không phải Vân Nhược Điệp nhu nhược kia. Bỏ cô nương quyết định, bắt đầu từ một giây này, cho người chết triệt để!”

Đứng tại chỗ ngẩn ngơ nửa ngày, để nỗi đau dần dần lắng lại, Vân Hiểu Nguyệt thu lại những suy nghĩ lung tung, xóa đi một chút hảo cảm vừa nảy mầm không lâu với Tần Ngạo, ngẩng lên một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, nhấc chân đi vào.

Chính giữa đại sảnh có đặt một chiếc ghế mềm khổng lồ, là nơi đang trình diễn một màn kịch tình: Nhu phi cả người lỏa lồ, đang ngồi vắt qua giữa hai chân Tần Ngạo vẫn ăn mặc chỉnh tề, ả đang nhiệt tình lắc lư, mái tóc hỗn độn, bộ ngực đầy đặn run run mạnh mẽ, đáng vẽ mãi miết ra sức. Chẳng qua, người mà ả muốn lấy lòng, tuy rằng vẻ mặt hưởng thụ, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài lại híp lại nhìn về phía mình, sâu thẳm mà bình tĩnh.

Tựa vào cây cột một bên, Vân Hiểu Nguyệt thả lỏng cơ thể, giấu đi khổ sở nơi đáy mắt, ra vẻ hứng thú thưởng thức “Đồng cung sống”, trên mặt vẫn là nụ cười xinh đẹp, vừa lòng thấy con mắt yêu nghiệt ngẩn ra, rồi sau đó thảm hại cùng tức giận tràn đầy trong đó.

Haha... Vân Hiểu Nguyệt nhin không được cười to dưới đáy lòng, đột nhiên phát giác, một tí tẹo khổ sở vừa rồi chợt biến mất không còn chút tung tích. Yêu nghiệt, ngay cả cái cách ngu xuẩn như vậy cũng đã dùng, còn nói gì mà hắn là Hoàng đế cơ trí nhất trong lịch sử Thanh Long quốc, quả thật một chút cũng không nhìn ra.

Đột nhiên, một tiếng thét “a...” cao vút vang lên, rồi sau đó thấy Nhu phi mềm nhũn tựa vào lồng ngực Tần Ngạo thở dốc, giọng nói nhơn nhớt phát ngáy: “Hoàng thượng... Nô tì còn muốn, được không?”

Yên lặng nhìn nụ cười mây nhạt gió nhẹ của Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận vì hành vi hôm nay, trong nháy mắt, ngữ khí lạnh băng: “Cút!”

“Ách...” Nhu phi ngẩn ngơ, lập tức ngoan ngoãn rời đi, vừa quay người lại, liền thấy Vân Hiểu Nguyệt đứng bên cạnh cửa.

“Điệp nhi muội muội tới sao, ngại quá đi, tỷ tỷ say sưa quá, không chú ý, xin lỗi nha!” Đắc ý cười nhìn Vân Hiểu Nguyệt, Nhu phi cứ lỏa lồ như vậy đi đến phía đông quần áo vứt bừa bãi, chậm rãi nhặt lên mặc ở trên người, chẳng nhìn ra chút ngượng ngùng gì. Chắc chắn, không hổ là nữ nhân của yêu nghiệt, dạy dỗ quả là tốt!

“Điệp nhi tìm Trầm có việc gì sao?” Tần Ngạo thấy thần sắc Vân Hiểu Nguyệt không chút gợn sóng, sắc mặt xanh mét hỏi.

“Hoàng thượng, nô tì nghe nói gia phụ cùng gia huynh bị bắt vào ngục, muốn đến chứng thực một chút thôi!”
Đứng thẳng người, Vân Hiểu Nguyệt cũng không thèm nhìn Nhu phi, bình tĩnh hỏi.

“A? Muốn xin xỏ, đúng không! Vân tướng đắc tội nhiều như vậy, Trẫm bảo vệ hấn làm sao đây? Chính nàng tự xem đi!” Ánh mắt Tần Ngạo chợt lóe, cầm lấy một tờ tấu chương trên bàn, ném vừa đứng đến dưới chân Nhu phi. Nhu phi đang chuẩn bị ngồi xuống, thấy vậy liền sửng sốt, vừa định cúi người nhặt lên, đã nghe Tần Ngạo quát: “Để nàng ta tự mình nhặt!” Nói xong, rời khỏi chỗ ngồi, đứng ở dưới bậc thềm.

Ta nói người bảo vệ ông ta bao giờ? Hừ, tự mình xem thì tự mình xem, đồ yêu nghiệt!

Vân Hiểu Nguyệt tức giận đi qua, chậm rãi cúi người.

Nhìn động tác của Vân Hiểu Nguyệt, vẻ mặt Tần Ngạo hòa giữa đấu tranh và không muốn, yên lặng nhìn nụ cười của nàng, hai đấm nắm chặt. Đến khi Vân Hiểu Nguyệt sắp đứng lên, Tần Ngạo nhắm mắt, áy náy nhìn thoáng qua Vân Hiểu Nguyệt, phất tay một cái, một nguồn lực đánh vào đầu gối Nhu phi. Nhu phi liền mềm nhũn chân, theo bản năng ngã đổ vào lưng Vân Hiểu Nguyệt, cả người liền đè trên người nàng. Tất cả tâm tư của Vân Hiểu Nguyệt lúc này đang đặt ở tấu chương, căn bản chưa kịp phòng bị, bị đè vậy liền nặng nề ngã xuống cái ghế cứng ở một bên, bụng dưới không sai một phân, đổ vào tay vịn của ghế.

“A...” Kêu một tiếng, một cơn đau đớn truyền đến từ bụng dưới, Vân Hiểu Nguyệt kinh hãi, nhanh chóng đẩy Nhu phi ra, không lường được rằng Nhu phi túm được vạt áo của mình. Trong lúc lôi kéo, Vân Hiểu Nguyệt bị kéo theo, một lần nữa, bụng nàng đập mạnh vào đầu gối Nhu phi. Cơn đau kịch liệt khiến hai mắt Vân Hiểu Nguyệt đen thẫm lại, ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ý thức cũng mơ hồ dần!

Không được, đây là con của Nhược Diệp, ta nhất định phải bảo vệ nó! Cấn mạnh môi mình, mặc cho làn môi như cánh hoa máu tươi đầm đìa, Vân Hiểu Nguyệt vội vàng lấy kim châm ra, vùng vẫy cắm vào huyệt vị trên bụng. Đáng tiếc nàng đang trực diện đối mặt với khả năng thất bại, cái thai đã bất ổn, cho dù Vân Hiểu Nguyệt cứu chữa đúng lúc, phía dưới vẫn chậm rãi chảy ra chất lỏng ấm nóng nói cho nàng biết, đứa con này đã xảy ra chuyện!

“Nhược Diệp, xin lỗi!” Lần đầu tiên, Vân Hiểu Nguyệt bật khóc, tuyệt vọng nhắm mắt lại, chỉ kịp nói với sư phụ Thái y đang vẻ mặt lo lắng: “Cứu nó”, liền chìm vào bóng đêm khôn cùng!

Dòng máu đỏ tươi chảy nhiều như vậy, nhiều như vậy, nhiễm đỏ cả cái quần màu trắng của Vân Hiểu Nguyệt, khuôn mặt tái nhợt như tro tàn, lệ rơi ngừng đều lọt vào mắt Tần Ngạo. Đột nhiên, nỗi hối hận vô cùng đến nỗi hít thở cũng không thông bao phủ hấn thật sâu: “Cứu mẹ con nàng, bằng không, Trẫm sẽ chém toàn bộ các người!” Tần Ngạo vội vàng ôm Vân Hiểu Nguyệt vào phòng, gào thét với đám Thái y.

“Dạ!” Thái y sợ tới mức lạnh run, vội chạy tới bên giường toàn lực cứu chữa!

“Xin lỗi, Diệp nhi, Trẫm sai rồi! Là Trẫm nóng lòng muốn thành công, làm thương tổn nàng và con, nhất định hai mẹ con sẽ không có chuyện gì, Trẫm thề, về sau nhất định yêu mẹ con nàng hết lòng, Diệp nhi...” Bị “đuối” ra khỏi phòng, Tần Ngạo ôm đầu, ngồi trên ghế thống khổ rên rỉ, giọt lệ trong suốt rơi trên long bào đã thấm vết máu, hóa thành sắc hồng đỏ vừa tươi đẹp vừa thê lương!

39. Chương 39: Lỡ Mất Dịp Tốt

“Đây là ở đâu?” Trong bóng đêm, Vân Hiểu Nguyệt một bên tự hỏi, một bên dẫm những bước chân nặng nề, đột nhiên, phía trước xuất hiện ánh sáng, Vân Hiểu Nguyệt đã đi một quãng đường dài bèn không chút do dự chạy vào bên trong vùng ánh sáng ấy!

“Về nhà rồi, tốt quá!” Trước mắt mọi thứ đều quen thuộc khiến Vân Hiểu Nguyệt hưng phấn hô lên, “Viễn Thần, Huyền Nhi, mấy người đâu rồi?” Dọc theo cầu thang, Vân Hiểu Nguyệt chạy vào phòng mình, không có ai? Vẫn không có ai? Tất cả mọi nơi đều không thấy bóng dáng bất kì ai, phòng bếp phủ một lớp bụi dày, giống như đã rất lâu rồi không có người ở.

“Một đám chết tiệt, dám bỏ rơi mình, đừng để đây tìm được, nếu không mấy người nhất định phải chết!” Đưa tay cầm lấy điện thoại, lại kinh ngạc phát hiện bàn tay nàng xuyên qua nó.

“Vì sao, vì sao lại như thế này?” Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, dường như nổi điên sờ vào sô pha, sờ vào TV, quả nhiên, vẫn là xuyên qua.

“A a a a...” Vân Hiểu Nguyệt tuyệt vọng hét lên, mở mắt ra, lại kinh ngạc phát hiện, mình đã đi tới một vườn hoa rất lớn, nơi nơi đều là kỳ hoa dị thảo, mùi thơm lạ lùng thoảng qua mũi, một bé gái ngồi giữa đóa hoa ngũ sắc, cánh tay mập mập với về phía nàng, cười khanh khách không ngừng: “Ôm một cái, ôm một cái!”

“Trẻ con?” Theo trực giác, Vân Hiểu Nguyệt cảm giác đây là con gái Nhược Diệp, vội vàng chạy qua muốn ôm nó, không ngờ một cơn gió nhẹ thổi qua, mình lại bay lên, càng bay càng xa, sau đó nhanh chóng rơi xuống một cái ao, theo xoáy nước bị cuốn xuống đáy!

“Đừng, con ơi...” Một tiếng gọi thê lương, Vân Hiểu Nguyệt dùng sức mở mắt, tỉnh lại.

“Nương nương, nương nương, người rốt cục tỉnh lại rồi! Ô ô... Hù chết Huyền nhi, Trương Thái y, mau đến, nương nương tỉnh rồi!”

Trương Thái y chạy vọt vào, thấy đôi mắt Vân Hiểu Nguyệt mở lớn, vừa khóc vừa nói.

“Sư phụ, Diệp nhi như thế nào rồi?” Vân Hiểu Nguyệt suy yếu mở miệng hỏi, âm thanh thô nghẹn, dọa chính mình nháy dưng.

“Diệp nhi, haiz...” Trương Thái y thở dài: “Con đã mê man ba ngày ba đêm, nếu không tỉnh, chúng ta cuống chết mất!”

“Ba ngày ba đêm?” Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, cố gắng vận động cái đầu như đã rỉ sắt, cảnh tượng trước khi hôn mê dần dần hiện lên.

“Con ta! Sư phụ, hài tử của con, người có bảo vệ nó không?” Lo lắng giữ chặt tay Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt lòng như lửa đốt.

“Xin lỗi! Diệp nhi, sư phụ vô dụng, hài tử, không giữ nổi!” Trương Thái y đau lòng trả lời, một bên Huyền nhi lại òa một tiếng khóc rống lên!

“Không thể giữ lại sao?” Thất thần lặp lại, Vân Hiểu Nguyệt đau khổ nhắm mắt lại. Trái tim... Chầm chậm rơi xuống đáy cốc. Lệ... không kìm nén được chảy ra: Nhược Diệp, xin lỗi, là tỷ tỷ vô dụng, ngay cả đứa con duy nhất của muội cũng không thể bảo vệ! Tỷ tỷ nhìn thấy nó rồi, là một bé gái xinh xắn. Đáng tiếc, tỷ tỷ không có phúc có nó. Nhược Diệp, xin lỗi, rất xin lỗi...

“Nương nương, người đừng khóc, khóc không tốt ắt, ô ô... Đều tại Nhu phi làm hại, nương nương, Hoàng thượng đã bắt Nhu phi vào Thiên lao, nói là chờ người tỉnh, người muốn xử trí như thế nào cũng được! Ô ô... Nương nương, nương nương đáng thương của em!” Huyền nhi quỳ gối bên giường, khóc như đứt từng khúc ruột!

“Nhu phi?” Bên môi nở một nụ cười lạnh, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên mở ra mắt, lạnh lùng nói: “Huyền nhi, đỡ ta đứng lên!”

“Không được!” Trương Thái y lập tức ngăn cản: “Diệp nhi, thân thể của con bị thương quá nặng, hiện tại suy yếu như vậy, nhất định phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nghe lời ta, đừng làm tổn thương thân mình, Hoàng thượng nếu nói cho con xử lý, sẽ không nuốt lời!”

“Vậy sao?” Thả lỏng thân thể, Vân Hiểu Nguyệt vận khí, trái tim đau nhức khiến trán nàng lập tức lấm tấm mồ hôi, xem ra, đan điền cũng bị thương, tạm thời không thể vận khí, quả thật cần tĩnh dưỡng.

“Nương nương, người sao thế, người đau lắm sao?” Huyền nhi lo lắng nhìn sắc mặt khó coi của Vân Hiểu Nguyệt, vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

“Không... Không có việc gì, để ta nghỉ ngơi một lát!” Nhắm mắt lại, Vân Hiểu Nguyệt cố gắng đấu tranh với đau đớn, Trương Thái y đứng một bên lập tức rút ngân châm, nhanh chóng cắm vào vài huyệt vị của nàng, cảm giác đau đớn nhanh chóng giảm bớt.

“Huyền nha đầu, giúp nương nương nhà ngươi uống một ít canh bổ, sau đó ngủ một giấc, ta đi bốc thuốc!” Thở dài, Trương Thái y thương tiếc nhìn Vân Hiểu Nguyệt từ từ nhắm hai mắt, cuối cùng cũng không nói gì, lui xuống.

Vân Hiểu Nguyệt có gỏi lót sau đầu, chậm rãi uống chén canh nóng hằm hạp, Vân Hiểu Nguyệt cảm giác thoải mái hơn, nở nụ cười mơ hồ rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tâm tính thiện lương đau! Tuy nói là con của Điệp nhi, nhưng cũng là linh hồn Vân Hiểu Nguyệt nàng nuôi dưỡng nó, nó cho nàng niềm vui cùng hy vọng! Nhưng, đột nhiên, mất nó cứ như vậy, bảo nàng phải chấp nhận như thế nào?

Con yêu, chắc con cũng rất chờ mong mẹ phải không, nếu không, con sẽ không bảo mẹ ôm con. Là mẹ vô dụng khiến con bị người khác hại! Con của mẹ, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ báo thù cho con!

Vuốt bụng mình, Vân Hiểu Nguyệt âm thầm thề dưới đáy lòng, bắt đầu hồi tưởng lại khoảnh khắc đó, nghĩ ngợi, một sự hoài nghi xuất hiện dưới đáy lòng: Nhu phi đang yên đang lành, vì sao đột nhiên vấp ngã? Hơn nữa đúng chỗ như vậy, ngay lúc mình không hề phòng bị, không kịp đứng vững?. Nếu không có ai đẩy lực ở sau lưng, sao có thể có lực va chạm lớn như vậy?

Sự bình tĩnh cùng sức phán đoán của một sát thủ bắt đầu sống lại, Vân Hiểu Nguyệt nén xuống nỗi đau, một lần nữa tái diễn quá trình “gây án” trong óc, càng nghĩ, tâm càng lạnh: Lúc ấy, chỉ có Tần Ngạo ở đấy, hẳn có võ, cao sâu khó lường. Sau khi Nhu phi mây mưa xong vốn đã vô lực, tự nhiên dễ dàng ngã sấp xuống, nếu có hần trợ lực, tương đương với việc bụng mình lúc đó trực tiếp nhận chưởng lực của hắn, tất nhiên không thể giữ nổi đứa con. Về phần những chuyện xảy ra sau này, chẳng qua là bắt Nhu phi gánh tội danh mà thôi!

Nhưng, con là của hắn, vì sao hắn lại có thể? Nào có người làm phụ thân mà tự tay giết chết con ruột mình? Tàn nhẫn quá! Không, nhất định không đâu!

Vân Hiểu Nguyệt cắn môi, không muốn tin suy đoán của mình, nhưng tất cả căn cứ đều cho thấy, Tần Ngạo là nghi vấn lớn nhất, thêm cả chuyện của Vân gia, Vân Hiểu Nguyệt càng cảm thấy này lần mất con này, Tần Ngạo không thoát khỏi có liên quan!

Lệ, lại một lần nữa chảy xuống. Tâm, càng đau !

Tần Ngạo, nếu đứa con này thật là tự tay người hại chết, như vậy, Vân Hiểu Nguyệt ta xin thề, nhất định phải bắt người hoàn lại bằng nỗi đau lớn hơn ngàn lần vạn lần. Còn Nhu phi, bất luận là thủ phạm hay là tông phạm, ta đều bắt ả một mạng đền một mạng!

“Điệp nhi, còn đau không?” Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng truyền vào trong tai, sau đó hai má truyền đến xúc cảm ấm áp, Vân Hiểu Nguyệt như bị điện giật, mở hai mắt đăm lệ, nhìn vào trong đôi mắt tràn đầy đau đớn cùng áy náy ấy.

40. Chương 40: Bỏ Người Đấy, Thì Sao?

Lặng lặng nhìn chăm chăm vào ánh mắt xinh đẹp trước mắt, Vân Hiểu Nguyệt nhìn rất sâu, không nói lời nào, cũng không nháy mắt, nàng thấy trong đó tràn đầy thương tiếc, nhưng nàng cũng không bỏ qua vẻ hối hận thật sâu trong đó!

Quả nhiên người có liên quan! Tần Ngạo ơ là Tần Ngạo, vì sao?

Trái tim dần dần chìm vào vực sâu không đáy, Vân Hiểu Nguyệt đau đớn nhắm mắt lại, để suy nghĩ của mình hoàn toàn tỉnh táo, sau đó chậm rãi mở mắt ra, lạnh lùng mà thông thả hỏi: “Đứa bé này, là của người?”

“?” Thân thể Tần Ngạo cứng đờ, cánh tay còn dừng lại bên má Vân Hiểu Nguyệt, nhẹ nhàng trả lời: “Đúng!”

“Như vậy, cho ta một lý do, lý do để một phụ thân tự tay giết chết con mình?” Hàn ý nhanh chóng tràn ngập quanh thân Vân Hiểu Nguyệt, giọng nói đã lạnh như băng!

“Trẫm... Điệp nhi, Trẫm... Trẫm là Hoàng đế, làm việc cần giải thích với phi tử sao? Nàng phải nhớ, Trẫm đây là vì bảo vệ nàng, nếu không, ngày hôm qua nàng sẽ... Thôi được rồi, Điệp nhi, nàng cơ thể suy yếu, nghỉ ngơi tốt đi, lát nữa Trẫm sẽ đến thăm nàng!” Khuôn mặt Tần Ngạo lúc đỏ lúc trắng, ấp úng nửa ngày, đột nhiên cúi mặt, phẩy tay áo bỏ đi.

“Đứng lại! Tần Ngạo, nói cho người biết, từ giờ trở đi, ta hưu* người, bởi vì người không xứng làm trưởng phu của ta, càng không xứng làm phụ thân con ta. Người làm Hoàng đế kiêu gì vậy? Một Hoàng đế nếu dùng sự hy sinh cốt nhục của chính mình để giữ giang sơn, như vậy, giang sơn này, một ngày nào đó sẽ bị mất trong tay hắn, mất tất cả. Lập tức rút ngay, biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt của ta ngay!” Dùng hết tất cả khí lực, Vân Hiểu Nguyệt phấn nộ quát lên, bất chấp thân phận của hắn và mình, bởi vì gương mặt đáng ghê tởm này, nàng thật sự không muốn gặp lại!

(*bỏ, li dị theo ngôn ngữ cổ đại~)

“Hưu Trẫm? Người... Người dám nói như vậy sao, không muốn sống nữa sao?” Tần Ngạo giận dữ, bay vút đến bên giường, bàn tay bóp cổ Vân Hiểu Nguyệt, vẻ mặt xanh mét, hắn gầm lên.

“Đúng vậy! Vân Nhược Điệp ta sẽ làm Hoàng phi đầu tiên hưu phu, thế nào? Tần Ngạo, ta khinh bỉ người, người ngoại trừ dùng thân phận Hoàng thượng khinh thường nữ nhân, uy hiếp nữ nhân, người còn có thể cái gì? Có bản lĩnh thì giết ta đi!” Trong tay đã giấu ngân châm, Vân Hiểu Nguyệt quật cường đối diện với hắn, dõi theo ánh mắt đàng đàng sát khí của hắn.

“Hay, hay, hay lắm! Không hổ là nữ nhi tốt một tay Vân tướng dạy dỗ ra, không thể nhìn bằng mắt thường, dám nhục mạ vua của một nước. Không giết người, Trẫm trị thiên hạ như thế nào!” Tần Ngạo không giận mà còn cười, bàn tay to bắt đầu siết chặt, ánh mắt lạnh liệt!

Vân Hiểu Nguyệt vươn tay ra, vừa định phóng ngân châm trực tiếp vào phía sau lưng hắn, không ngờ một tiếng gào to bất ngờ khiến cánh tay Tần Ngạo run lên, thả lỏng sức lực.

“Hoàng huynh, huynh muốn làm gì?” Tần Vũ xông lên, đẩy Tần Ngạo ra, chắn trước giường Vân Hiểu Nguyệt quát hỏi.

“Cút ngay! Trẫm đã nói, phi tử của Trẫm, sinh tử do Trẫm quyết định!”

“Không được! Trừ phi bước qua xác ta, không thì huynh đừng mơ tưởng có thể làm tổn thương một sợi tóc của Điệp nhi!” Tần Vũ nói như trảm đinh chặt sắt.

“Đệ... Hay lắm, Vân Nhược Điệp, hay lắm! Hừ, Trẫm nói cho người biết, cho dù chết, người cũng là người của Trẫm. Cả đời này, người chỉ có thể đứng bên người Trẫm! Trẫm một lòng cứu người, lại là sai sao? Từ hôm nay trở đi, người ở yên trong Sắc Điệp Cung, chỗ nào cũng không cho đi!” Gầm lên xong, ánh mắt Tần Ngạo đau xót, phất tay hất đổ đồ đạc trong tầm cung rồi xông ra ngoài!

“Hừ!” Vân Hiểu Nguyệt thu hồi ngân châm, cười lạnh một tiếng, nhắm hai mắt lại.

“Điệp nhi, Hoàng huynh là...” Xoay người, Tần Vũ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Ta hưu hắn, hắn then quá giận, muốn giết ta!” Vân Hiểu Nguyệt bình tĩnh mở miệng.

“Cái gì?” Tần Vũ kêu sợ lên một tiếng, ngẩn ngơ.

“Hừ, ta hưu hắn, thì sao nào? Hoàng huynh tốt đẹp của người ám toán hại chết con ta, còn đường hoàng nói là bảo vệ ta? Loại nam nhân này, còn cần làm gì? Ta không giết hắn đã là rất nhân từ rồi!” Mở đôi mắt lạnh như băng, Vân Hiểu Nguyệt trả lời.

“... Điệp nhi, Hoàng huynh làm như vậy, là vì cứu một mạng cho nàng! Gần như tất cả quan lại trong triều đều ép Hoàng huynh ban cho nàng tội chết, hơn nữa phụ thân Hoàng hậu cùng quần thần lấy mũ ô sa áp chế Hoàng huynh, nếu nàng không chết, họ sẽ từ quan. Thanh Long quốc hiện tại thế cục khó khăn, tam quốc có xu thế liên minh, nếu triều đình loạn lạc, Thanh Long quốc sẽ rơi vào thế nguy hiểm! Cuối cùng Hoàng huynh suy nghĩ mọi cách, chọn phương án dùng đứa con trong bụng nàng đổi lấy tính mạng nàng. Khi ta đưa ngọc bội cho nàng, huynh ấy cũng không nói gì, cho đến tận ngày đó nàng gặp chuyện, ta chạy vào trong cung chất vấn, huynh ấy mới khóc nói cho ta biết. Chính là khi người thấy nàng cả người đầy máu nằm một chỗ, người đã rất hối hận! Hoàng huynh nói, thà bắt người phải tự mình ra chiến trường, còn

hơn làm thương tổn đến mẹ con nàng. Điệp nhi, Hoàng huynh thật lòng yêu nàng. Ba ngày này, ngoại trừ vào triều, người luôn chờ bên giường chờ nàng tỉnh rồi giải thích. Huynh ấy là vua của một nước, nàng lại nói hừ, sao huynh ấy có thể chịu được?” Tần Vũ ngồi vào mép giường, nhẹ nhàng nói.

“Haha, buồn cười quá! Tần Vũ, nếu giải thích mà hữu dụng trong lời nói, cần cảnh sát... không phải, cần bộ khoái* để làm gì? Hơn nữa, Vân Nhược Điệp ta một khi đã nói, như bát nước đã hắt không lấy lại được, kẻ trượng phu ấy, ta hừ chắc rồi! Đừng khuyên ta nữa, hiện tại điều ta muốn biết nhất là mẫu thân cùng đại ca của ta, họ thế nào?” Lời nói lúc trước của Tần Ngạo khiến trong lòng nàng nảy sinh một niềm xấu, vừa mới nói chuyện khác, chưa kịp hỏi, hiện tại bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng phải biết.

(*viên chức chuyên giúp phát trát đòi và lệnh bắt giữ cho nha môn thời trước)

“Điệp nhi, nàng vừa tỉnh dậy, thân mình rất yếu, bồi dưỡng cơ thể tốt trước đã, được không?” Tần Vũ ngăn ra, ánh mắt bối rối.

“Nói! Lập tức, lập tức!” Cảm giác niềm xấu đang tới càng ngày càng mãnh liệt, Vân Hiểu Nguyệt nhin không được lớn tiếng ra lệnh!

41. Chương 41: Ta Thành Cô Nhi!

“Điệp nhi, ta... ta không thể nói, đừng hỏi nữa, quan tâm đến bản thân trước đã, được không?” Tần Vũ nhẹ nhàng nỉ non, sự lo lắng tràn ngập trong mắt hắn.

“Tần Vũ, ta không phải người không chịu nổi sự đả kích, nỗi đau mất con ta cũng có thể thừa nhận, huống chi là những chuyện khác? Người nói đi, ta muốn xem, Vân Nhược Điệp ta rốt cuộc thảm đến mức nào!” Yên lặng nhìn Tần Vũ, Vân Hiểu Nguyệt nói từng chữ một.

“Nàng... Thật sự là một nữ tử quật cường!” Thở dài thật sâu, Tần Vũ nói nhỏ: “Điệp nhi, Hoàng huynh vốn đã ban chỉ, trừ nàng ra, sẽ trừng phạt cả người Vân gia. Sau đó thấy nàng gặp chuyện, Hoàng huynh tự nhốt mình tại Ngự Thư Phòng, sau đó chỉ chém phụ thân Vân tướng của nàng, niêm phong Vân phủ, bãi trừ chức quan của đại ca nàng, giam ở Thiên lao chờ ngày xử trí. Điệp nhi, đừng trách Hoàng huynh, kỳ thật huynh ấy đã cố hết sức, nhưng không ngờ... Không ngờ... Điệp nhi, sau khi mẫu thân nàng biết Vân tướng bị trừng, tự sát trong khuê phòng, đến khi phát giác thì đã quá muộn. Điệp nhi, xin lỗi, nếu ta sớm qua thì sẽ không như vậy, nàng đừng quá đau lòng!” Nhìn nỗi bi thương sâu nặng trong mắt Vân Hiểu Nguyệt, Tần Vũ lo lắng khuyên nhủ.

“Mẫu thân của ta là người mẹ tốt đến thế nào! Là ta không có phúc, không có duyên được hầu hạ dưới gối người, sao có thể ngu như vậy chứ!” Lệ, dọc theo khóe mắt chảy xuống, Nhược Điệp, xin lỗi muội, ta không thể bảo vệ người nhà của muội, là ta bất tài, chỉ mong trời xanh có mắt, để mẫu thân muội đầu thai đến địa cầu, được sống như một người phụ nữ tự do!

“Vậy còn đại ca của ta?” Sau khi trải qua nỗi thương tâm mất mẹ, Vân Hiểu Nguyệt chậm rãi hỏi.

“Trần Viễn hân... Điệp nhi, ta thật sự không ngờ, xin lỗi nàng, đáng lẽ ta phải trông chừng hắn, không ngờ... Điệp nhi, đại ca Trần Viễn của nàng... hắn, cũng đi rồi!” Hốc mắt Tần Vũ phấp phồng, che mặt mình, nỉ non!

“Đi?” Vân Hiểu Nguyệt lập tức mơ hồ, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn giống như bị xé rách, đau đến nỗi ngay cả hít thở cũng không thông!

Đại ca của ta, chàng trai tựa như trích tiên, chàng trai dịu dàng tuyệt mỹ, người sở hữu hơi thở ấm áp nhất trên đời, người khiến mình thích ngay từ ánh mắt đầu tiên, nay con người ấy đã đi? Điều này phải tin làm sao? Phải chấp nhận thế nào đây?

“Vì sao, vì sao lại như vậy? Tần Vũ, đại ca của ta không bị ban chết, sao huynh ấy lại...? Người gạt ta, đúng không?” Giữ chặt tay Tần Vũ, Vân Hiểu Nguyệt không thể tin, bắt đầu truy vấn.

“Là sự thật! Trần Viễn hân, là uống thuốc độc tự sát! Hắn chỉ để lại một phong thư, nói cho chúng ta biết, hắn sẽ nhận tội thay nàng, bảo Hoàng huynh đối xử tử tế với nàng, bởi vì nàng là muội muội hắn yêu thương nhất. Điệp nhi, khi ta thấy thân thể lạnh băng của hắn, ta quả thực không thể tin được! Ta đã hy vọng đây là giả đến thế nào, Trần Viễn sẽ giống như trước đây, cười ôn hòa với ta, hắn là người thông minh như vậy,

trẻ như vậy đã sở hữu kỳ tài có một không hai, sao lại làm chuyện ngu ngốc như thế? Điệp nhi, nàng đừng khóc, Trần Viễn dặn chúng ta không được nói cho nàng, nhưng ta sao có thể nhẫn tâm lừa nàng? Điệp nhi, Điệp nhi, nàng sao rồi? Đừng làm ta sợ, Thái y, Thái y!!!” Nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của Vân Hiểu Nguyệt, bên môi trào ra máu tươi, Tần Vũ sợ tới mức gào lên!

“Phụt...” Mở miệng, nôn ra nghịch huyết trong lồng ngực, Vân Hiểu Nguyệt cố sức hỏi: “Hiện tại, họ ở đâu?”

“Người nhà đã lĩnh về an táng! Điệp nhi, chờ nàng khỏe lên, ta nhất định sẽ đưa nàng đi tế bái họ, nàng bị thương đến như vậy, nghỉ ngơi tốt đi, coi như ta xin nàng, được không?” Tần Vũ vừa lau vết máu bên môi nàng, thỏn thức nói.

“Điệp nhi, sao lại như vậy? Vương gia, Điệp quý phi không chịu nổi đả kích, sao người còn nói cho nương nương biết chuyện!” Trương Thái y vội vàng chạy vào, vừa thấy Vân Hiểu Nguyệt thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng dùng châm cứu, ghen ngào oán giận.

“Ta... Ta không sao! Đại ca đi rồi, mẫu thân cũng đi rồi, từ nay về sau, lại chỉ còn mình ta! Ha ha... Hay lắm, ta lại thành cô nhi, tốt quá, thật tốt quá! Vì sao lại bỏ ta lại, vì sao? Đối trá, tất cả đều kẻ đối trá, yêu ta cũng là đối trá, ta hận!!!” Bị phẫn rống giận, Vân Hiểu Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt đen sẫm lại, không biết chuyện gì nữa!

“Trương Thái y, nàng không sao chứ!” Tần Vũ sốt ruột không biết làm gì.

“Haiz... Bị thương quá độ, hơn nữa thân thể suy yếu, không biết sẽ hôn mê bao lâu! Vương gia, cầu người đừng làm Điệp quý phi nương nương bị kích động, nếu không lão thần không thể giữ được mạng của nương nương đâu!” Trương Thái y nước mắt ngấn dài, đau lòng nói.

“Được được được, ta đi! Trương Thái y, ta cam đoan sẽ không vào đây nữa, lão nhất định phải chữa khỏi cho nàng! Mẫu hậu đi lễ Phật, nếu lão nhân gia người trở về, biết Điệp nhi thế này sẽ đau lòng chết mất! Trương Thái y, nhất định phải cứu nàng, ta đi, lập tức đi!” Tần Vũ nói năng lộn xộn, nhìn Vân Hiểu Nguyệt đang hôn mê, phi thân bỏ đi.

“Điệp nhi số khổ, con bảo sư phụ phải mở miệng thế nào đây. Lần này con bị thương quá nặng, về sau chỉ sợ rất khó mang thai nữa! Điệp nhi, Điệp nhi đáng thương!” Một bên lau lệ, Trương Thái y lau sạch vết máu bên môi nàng!

“Nương nương?” Huyền nhi tay bưng chén thuốc vội vàng đi vào, thấy trong phòng hỗn độn liền hoảng sợ, buông khay thuốc chạy qua, nước mắt rơi xuống!

“Trương Thái y, tại sao lại như vậy? Nương nương không sao chứ!”

“Huyền nhi, chăm sóc nương nương nhà ngươi tốt, ta đi đổi thuốc khác.” Thở dài, Trương Thái y mất đồ hồng đi ra ngoài.

=====

Vân Hiểu Nguyệt lẳng lặng đứng một chỗ, chung quanh tối đen, lại nhớ tới con đường lần trước đi qua. Chẳng qua, lúc này, trước mắt nàng xuất hiện cảnh huấn luyện ở Sát thủ minh.

“Vân Hiểu Nguyệt, cô đã đến đây thì không còn là đại tiểu thư nữa, cô phải chịu cách huấn luyện giống mọi người!”

“Vân Hiểu Nguyệt, cô phải nhớ, một sát thủ không có tình cảm, nếu có nó, cô sẽ mất sức phán đoán của mình!”

“Vân Hiểu Nguyệt, một sát thủ ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có thể nhanh chóng thích ứng, cô phải học cách dùng sự tỉnh táo nhất để tự bảo vệ mình, sau đó lợi dụng tất cả ai bên cạnh để giải quyết vấn đề.”

...

Huấn luyện viên nghiêm khắc ở phía đó dạy từng câu một, năm đó mình không để ý những câu đó lắm, hiện tại nghe lại thấy thân thiết như vậy, giàu triết lý như vậy!

Nâng bàn tay hư không chạm vào chính mình trước kia, đau lòng càng ngày càng lắng đọng lại, biến thành một vết thương, một vết thương đang chậm rãi kết vảy...

“Huấn luyện viên, không sai! Ta là ai, ta là Vân Hiểu Nguyệt, là đệ tử người tự hào nhất, là quân sư vĩ đại của Sát thủ minh, cho dù thay đổi thân thể, nhưng ta vẫn là ta! Cho nên, không có chuyện gì có thể làm khó ta, Vân Hiểu Nguyệt, mau tỉnh lại, rời khỏi Hoàng cung, sống làm chính mình đi!” Giơ hai tay, Vân Hiểu Nguyệt ngửa mặt lên trời gào lớn, mặc cho nước mắt rơi đầy hai gò má, chính vào lúc này, nàng quyết định, chỉ cần khôi phục sức khỏe, nàng sẽ báo thù, sau đó — rời cung!

42. Chương 42: Cự Tuyệt

Lần này tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Chậm rãi mở mắt ra, Vân Hiểu Nguyệt lẳng lặng nhìn chung quanh một lượt, vẫn là tấm cung quen thuộc, và còn Huyền nhi đang tựa vào bên giường ngủ gà ngủ gật.

“Huyền nhi, vất vả cho em rồi!”

“Nương nương, người rốt cục tỉnh lại rồi, hức hức... Huyền nhi lo lắng muốn chết!” Huyền nhi lập tức bình tĩnh, mở to mắt, vừa mừng vừa sợ khóc kêu.

“Nha đầu ngọc, ta tốt lắm, không sao hết, em thì sao, vẫn trông chừng trước giường ta đúng không!” Nhìn đôi mắt sưng đỏ như mắt thỏ của Huyền nhi, khẳng định mấy ngày không ngủ rồi, Vân Hiểu Nguyệt cảm động hỏi.

“Nương nương, người vẫn mê man bất tỉnh, Huyền nhi lo lắng sắp chết rồi! Em đi nấu canh, người uống một chút cho ấm, được không?”

“Được!”

Nhìn Huyền nhi hưng phấn chạy đi, Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên cười: Ở đây, ít nhất còn có Huyền nhi, cô bé thật tâm đối tốt với mình, đến lúc đó, nhất định phải đưa cả Huyền nhi cùng đi!

“Nương nương, trong đó có bỏ thêm rất nhiều dược liệu trân quý, đều là Hoàng thượng cùng Vương gia sai người đưa tới, hăng còn nóng, người mau uống đi!” Bưng bát ngọc, Huyền nhi lót phía sau đầu của nàng, cẩn thận bón.

Sau khi uống hết, cả người thoải mái hơn, nằm lâu như vậy, ngoại trừ phần bụng đau nhức, những chỗ khác không có vấn đề gì, lần trước học máu, cảm thấy huyết mạch cũng thông hơn rất nhiều, vận khí nhẹ nhàng, chỗ bị thương sẽ không đau như trước, xem ra đúng là có phúc trong họa!

“Huyền nhi, em đi nghỉ đi!” Vỗ nhẹ tay Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt mỉm cười nói.

“Nương nương, người... không có việc gì chứ?” Thấy tâm tình của Vân Hiểu Nguyệt ra vẻ không có gì khác biệt, Huyền nhi nhìn không được lo lắng hỏi.

“Ta ư? Huyền nhi à, việc cấp bách bây giờ là chăm sóc thân thể thật tốt để làm cái chuyện khác, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì có thể làm ta bị thương nữa đâu, đi đi!” Hạ mí mắt, dấu đi đau đớn tận tim, Vân Hiểu Nguyệt thản nhiên trả lời.

“Vâng!”

Sau khi Huyền nhi rời đi, trong tấm cung khôi phục yên tĩnh vốn có, nhích người tựa vào đầu giường, nhìn ánh dương ấm áp ngoài cửa sổ, nghe tiếng chim hót râm ran, nỗi đau lại dần dần tràn ngập...

Cái chết của phụ thân Nhược Diệp là có trong dự kiến, có thể nghe ra từ trong khẩu khí của Tần Vũ, Vân tướng được sủng quá nên sinh kiêu căng, tất nhiên phải chịu kết quả này. Nhưng làm một người cha, ông ta cũng rất yêu thương mình. Còn có người mẹ dịu dàng xinh đẹp kia, chết như vậy thật là khiến người ta khổ sở. Và cả cái chết của người huynh trưởng tao nhã càng khiến mình không thể chấp nhận! Vân Hiểu Nguyệt không phải con ngọc, lúc này nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, khi mình nói gả Huyền nhi cho hắn, hắn đã có phản ứng kích động, còn cả di ngôn, đều chứng minh một chuyện: Người gọi là đại ca kia, nhất định

yêu muội muội của mình. Nhưng tình yêu cấm kỵ này, hắn không nói nên lời. Vì giúp muội muội đạt được nguyện vọng, hắn đã tự tay đưa người mình yêu vào Hoàng cung, còn mình trốn đến biên cương chữa vết thương lòng. Hôm nay, người bạn mà hắn tín nhiệm nhất vì quyền thế đã tự tay giết phụ thân hắn, gián tiếp hại chết mẫu thân hắn, mà muội muội hắn bản thân đang chìm trong nguy hiểm. Có lẽ trong lúc mất hết can đảm, hắn đã lựa chọn cách kịch liệt nhất, ngu xuẩn nhất, nhưng cũng là hữu hiệu nhất, giúp đỡ và bảo vệ người mà hắn yêu.

“Đại ca, huynh thật quá vội vàng! Vì sao huynh không đợi đến khi gặp lại ta? Huynh có biết hay không, ta không phải Nhược Diệp, ta có thể bảo vệ mình, chờ ta thoát khỏi Hoàng cung, chúng ta có thể cùng nhau trường kiếm thiên nhai, tiêu dao cả đời! Trần Viễn ơi là Trần Viễn, trên đời này, chỉ sợ không còn người nào có thể khiến ta nhớ nhung đến vậy, ta sẽ vĩnh viễn nhớ huynh, vĩnh viễn...” Nhẹ nhàng thở dài, Vân Hiểu Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi chảy lệ, có lẽ chỉ có hơi nóng của nước mắt mới làm giảm bớt đau đớn trong lòng nàng.

“Diệp nhi... xin lỗi!” Đột nhiên, lời nỉ non nhẹ nhàng vang lên bên tai, sau đó, có một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng lau đi hàng lệ bên má nàng.

“Tần Vũ, người có việc gì thế?” Lặng lặng nhìn đôi mắt tràn đầy thương tiếc của Tần Vũ, vẻ mặt mỗi một mà tiêu tụy của hắn khiến Vân Hiểu Nguyệt sững sốt.

“Diệp nhi, hôm nay ta đến, là muốn nói cho nàng, ta đã an bài thỏa đáng hậu sự của người nhà nàng, nàng an tâm đi!”

“Vậy à? Cảm ơn!” Cười nhẹ, Vân Hiểu Nguyệt tránh khỏi tay hắn, nhẹ nhàng trả lời.

“Còn nữa, mấy ngày nay, ta đã suy nghĩ rất lâu, ta phát hiện mình thật sự yêu nàng. Diệp nhi, chờ nàng bình phục, ta đưa nàng đi, được không? Nàng không thích hợp với Hoàng cung, còn ở đây thêm nữa, nàng sẽ chết! Ta không thể nhìn nàng bị thương thêm một lần nữa, ta sẽ lên đưa nàng rời cung, chu du thiên hạ, được không?” Đột nhiên, Tần Vũ ngồi xuống, nắm tay Vân Hiểu Nguyệt, đỏ mặt nói.

“Yêu ta?” Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ngơ, kinh ngạc.

“Đúng vậy! Kỳ thật, ta đã sớm biết nàng từ trong miệng Trần Viễn, nhưng Trần Viễn bảo vệ nàng rất kỹ, ta không có cơ hội làm quen. Buổi tối ngày đó là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta phát hiện nàng không giống Diệp nhi nhu nhược trong lời Trần Viễn. Khi đó, tim ta đã bắt đầu loạn nhịp. Sau này, với vũ điệu của nàng, sự nghịch ngợm cùng trí tuệ, dần dần bắt trọn trái tim ta. Diệp nhi, thấy Hoàng huynh dần dần làm thương tổn nàng, ta rất đau lòng. Diệp nhi, ta thật sự không chịu nổi. Theo ta đi, được không? Ta thề, cả đời này ta sẽ đối tốt với nàng, chỉ yêu một người là nàng...” Tần Vũ bối rối nói.

Lặng lặng nhìn Tần Vũ, Vân Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy thật sự châm chọc: Ha ha, yêu ta? Như vậy, người hắn đã biết hết tất cả những gì Tần Ngạo dự định làm, cũng không thèm nói cho ta biết, cái này gọi là yêu? Người biết Trần Viễn hồi kinh chỉ còn con đường chết cũng không nói cho huynh ấy một tiếng, cái này gọi là yêu? Hừ, loại tình yêu pha đủ loại tạp chất này, ta vác không nổi! Tần Vũ, người là đệ đệ của hắn, điều ta muốn làm nhất, không phải đi theo người, mà là bẻ gãy cổ người! Nhưng, ta sẽ không làm như vậy, bởi vì người không sai, nhưng yêu người ư, tuyệt đối không thể.

“Tần Vũ, Vân Nhược Diệp ta nếu đã dám hừ Hoàng đế Thanh Long quốc, trên thế giới này chẳng còn chuyện gì khiến ta e ngại nữa. Cho nên, ý tốt của người, lòng ta xin nhận, cảm ơn người vẫn quan tâm ta như vậy. Ngọc bội này, người cầm lại đi thôi!” Tháo ngọc bội nhận biết trăm loại độc từ cổ ra, Vân Hiểu Nguyệt trả lại cho hắn.

“Đúng, Diệp nhi luôn kiên cường như vậy, sao lại cần sự bảo vệ của ta được chứ? Nhưng, bổn vương đã tặng ai vật gì sẽ không lấy lại. Ngọc bội này, không cần trả lại cho ta, nàng cần nó hơn ta. Diệp nhi, cầm nó đi, ta không có hy vọng xa vời, chỉ hy vọng khi nàng thấy nó có thể nhớ tới ta, như vậy là đủ rồi! Ta đi đây, nghỉ ngơi tốt nhé, mấy ngày sau ta sẽ đến thăm nàng, được không?” Tần Vũ cười khổ, buông bàn tay nắm Vân Hiểu Nguyệt.

“Được, cảm ơn!” Vân Hiểu Nguyệt không chối từ, bởi vì khi nàng ra đến giang hồ, quả thật rất cần bảo bối này.

“Đi đây, nghỉ ngơi tốt đi!” Âm đạm than nhẹ, Tần Vũ nhìn thoáng qua Vân Hiểu Nguyệt, rồi đi ra ngoài.

Đôi mắt không gợn sóng nhìn bóng dáng suy sụp của hắn biến mất ở cửa, Vân Hiểu Nguyệt cười nhẹ, nhắm mắt lại, bắt đầu vận khí chữa thương.

43. Chương 43: Tình Yêu Của Người, Ta Khinh!

Nhắm mắt cảm nhận luồng khí từ từ chạy trong gân mạch, những chỗ đau âm ỉ nay đã được thay thế bằng cảm giác sáng khoái. Vân Hiểu Nguyệt mừng rỡ. Nàng biết, chỉ cần mình luyện tập thêm, ngày bình phục hoàn toàn không còn lâu.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Đột nhiên, ngoài cửa truyền vào tiếng hô đồng thanh, Vân Hiểu Nguyệt cả kinh, vội vàng thu lại chân khí vào đan điền, điều chỉnh hô hấp đến mức vững vàng nhất, nhắm mắt lại, giả bộ ngủ, bởi vì nàng thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tới gần bên giường, sau đó mép giường bên đó hơi lún xuống, thân thể tỏa ra mùi Long Diên Hương nhẹ nhàng nhích lại gần mình.

Vân Hiểu Nguyệt không nhúc nhích, chỉ nằm im, bàn tay trong chăn đã giấu sẵn ngân chân, chỉ cần yêu nghiệt chết tiệt này có bất kì hành vi gây rối gì, đừng trách nàng không khách khí.

Tần Ngạo lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ bình yên trong giấc ngủ trước mắt, đôi mắt phượng đẹp đẽ thay đổi, có chút thương tiếc, có chút áy náy, tự trách ngập tràn trong đó. Hắn vươn tay, cẩn thận chỉnh lại tấm chăn bằng gấm lên ột chút, che khuất bờ vai lộ ra của Vân Hiểu Nguyệt, rồi sau đó tựa vào thành giường, im lặng cùng nàng. Đột nhiên trong tim hắn cảm thấy lắng lại, hương thơm quen thuộc làm dịu êm nỗi lo lắng cùng sự hỗn loạn vô cùng nơi đáy lòng. Hít thở sâu một hơi, hắn nở nụ cười.

Hắn nhớ tới những hành vi khác một trời một vực với quá khứ trong mấy ngày nay của mình, không chỉ vô tâm với triều chính, khi lâm triều chỉ ngồi ngẩn người, hơn nữa bất luận triệu phi tần nào thị tẩm, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt nũng nịu, tư thế xinh đẹp, còn có mùi thơm ngọt lịm kia, một sự chán ghét không tên sẽ dâng lên. Những phi tần đó vừa vào cửa đã bị mình đuổi ra. Những chuyện bất thường này, đều nói cho hắn một chuyện thật, hắn, thật sự yêu thương nữ tử tuyệt mỹ, vừa quật cường lớn mật lại trí tuệ ở Sắc Diệp Cung.

Nhưng làm vua của một nước, bị một nữ nhân chỉ vào mũi máng, còn tuyên bố hưu, thật sự khiến hắn điên mất rồi! Lần trước sau khi phần nộ với nàng, lao ra khỏi Sắc Diệp Cung, vốn định lập tức đưa nàng vào Lãnh cung, nhưng thánh chỉ đã viết, ngọc tỷ đặt trong tay thật lâu, tấu chương này, không phê chuẩn nổi. Hơn nữa nghe nói sau khi mình đi, Vân Hiểu Nguyệt học máu, rồi lại mê man bất tỉnh lại một lần nữa, sự lửa giận sớm đã bị sự lo lắng thay thế, quãng chiều thư kia ngay, lập tức phái tất cả ngự y trong Thái y viện đến khám, còn đưa toàn bộ dược liệu quý hiếm trong cung đến Sắc Diệp Cung. Chỉ là hắn ngại vấn đề mặt mũi, đều là nửa đêm mới vụng trộm vào phòng của nàng. Kia là khuôn mặt tái nhợt, làn môi trắng bệch, đều khiến hắn vô cùng hối hận. Mỗi khi nhớ đến đứa con bị chính tay mình bóp chết, nhớ đến ánh mắt thù hận của nàng đều khiến hắn đau lòng không thôi, do dự rất lâu, rốt cuộc sau khi nghe thị vệ báo lại, nàng đã tỉnh, nỗi vui mừng thay thế tôn nghiêm, hắn đã bỏ lại các trọng thần còn đang bàn chuyện ở Ngự Thư Phòng, vội vàng chạy tới Sắc Diệp Cung.

Quả nhiên, nhìn nàng, bên nàng, đều khiến hắn thả lỏng cả người, như vậy, nếu có thể khiến nàng lại yêu mình, đó sẽ là chuyện hạnh phúc thế nào! Lúc này, hắn quyết định, không cần chờ đến về sau, chỉ cần Vân Hiểu Nguyệt phục hồi sức khỏe, hắn lập tức phong nàng làm Hậu, độc sủng một người, nếu nàng không muốn mình chạm vào những nữ nhân khác, hắn sẽ giải tán toàn bộ Hậu cung ba ngàn, cho dù nàng không dễ mang thai lại thì sao chứ? Chỉ cần mình cố gắng, có thể sẽ lại có con, nếu không, còn có Vũ đệ. Dù sao đi chăng nữa, cả đời này, hắn, tuyệt không buông tay!

“Diệp nhi, Trẫm, quả thật yêu nàng! Mấy ngày nay, Trẫm ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu đều là hình bóng của nàng, mỗi tối đều vụng trộm tới thăm nàng, hối hận giằng xé trái tim Trẫm. Xin lỗi, Diệp nhi, thật sự xin lỗi, Trẫm đã bị dã tâm che mù hai mắt, đã làm nàng bị thương, Trẫm sai rồi, nàng tha thứ cho Trẫm, được không?”

Phụ thân của nàng thật sự đã làm chuyện có lỗi với Thanh Long quốc, Trầm vì an nguy của bách tính, không thể không giết hấn, nhưng mẫu thân cùng đại ca của nàng, Trầm thật sự không muốn họ chết! Trong triều đại loạn, Trầm không thể không dày đại ca nàng thành thứ dân, nhưng Trầm đã nghĩ chờ về sau có cơ hội, nhất định sẽ phục hồi chức quan cho hấn. Đúng vậy, trước kia, Trầm từng muốn giết cả đại ca nàng, nhưng nàng khiến Trầm không xuống tay được! Trầm nhìn ra, nàng không muốn rời xa hấn, Trầm không muốn nàng thương tâm, chỉ không ngờ, Trần Viễn... hấn, vì nàng, hấn tình nguyện tự sát!

Điệp nhi, nàng biết không, Trần Viễn cùng ta lớn lên, kỳ thật Trầm trong lòng Trầm rất bội phục hấn, cũng rất coi trọng hấn, cái chết của hấn khiến Trầm vô cùng thương tâm. Nhưng, khiến Trầm đau lòng nhất, chính là con của chúng ta! Điệp nhi, đừng hận Trầm, Trầm là Hoàng đế, sự lo lắng đầu tiên là an nguy của Thanh Long quốc. Giữa con và nàng, Trầm chọn nàng. Trầm vốn định cho nàng dùng cách an toàn để sảy thai, nhưng ngọc bội của Vũ đệ khiến Trầm không thể không lựa chọn biện pháp mạnh này. Nhưng Trầm thật sự thật không ngờ, tiện nhân Nhu phi dám đổ thêm dầu vào lửa, cố ý nhân cơ hội dùng đầu gối đá nàng, hại nàng bị thương nặng như vậy, về sau chỉ sợ... Điệp nhi, xin lỗi, thật sự xin lỗi, Điệp nhi, Trầm thề, về sau nhất định yêu nàng, chờ nàng khỏi hấn, Trầm lập tức phong nàng làm Hậu. Nếu nàng mất hứng, Trầm lập tức giải tán Hậu cung, chỉ xin nàng đừng hận Trầm như vậy. Điệp nhi, nàng tha thứ cho Trầm, được không, được không?”

Tần Ngạo nhẹ nhàng nói xong, giọt lệ hối hận rơi trên mặt Vân Hiểu Nguyệt, cách một tấm chăn bằng gấm, từ từ đặt tay lên bụng Vân Hiểu Nguyệt, sự hối hận tội cùng cùng đau đớn thâm tình đều đặt trên người Vân Hiểu Nguyệt. Nhưng, lại không vào nổi trái tim nàng...

Yêu ta? Vớ vẩn! Nếu không hiện tại đang giả bộ ngủ, Vân Hiểu Nguyệt thật muốn cất tiếng cười to, đại ca thanh nhã xuất trần, mẫu thân dịu dàng xinh đẹp, đứa con đáng yêu nhưng vô duyên với mình trong mộng, lại một lần nữa rõ ràng hiện lên trước mắt, vết thương đã khép vẩy nay bị xé rách ra, đau đớn, chà đạp trái tim Vân Hiểu Nguyệt: Yêu ta sao? Tần Ngạo, người có biết, đã quá muộn không! Từ khoảnh khắc người đá Vân Nhược Điệp khỏi giường rồng, người đã mất đi tư cách yêu nàng. Nay, vì Hoàng quyền, người lần lượt hại chết người nhà của Nhược Điệp, hại chết đứa con của Nhược Điệp, nay người còn mặt mũi chạy tới nói yêu ta ư? Ha ha, tình yêu của người, ta khinh! Cho nên, Tần Ngạo à, Vân Hiểu Nguyệt ta thề, nhất định phải cho người nếm thử nỗi đau mất đi người người yêu nhất, ta muốn người vĩnh viễn sống trong hối hận, cho đến lúc chết!!!

Trong căn phòng chợt yên tĩnh, Tần Ngạo đã lâu chưa có giấc ngủ đầy đủ, dựa vào thành giường dần dần nhắm mắt. Đợi đến khi tiếng hít thở dần dần đều đều vang lên, Vân Hiểu Nguyệt mở mắt ra, lạnh lùng nhìn gương mặt tiêu tụy của Tần Ngạo, một nụ cười lạnh như băng mà đầy châm chọc hiện lên trên khóe miệng, rồi sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thương.

44. Chương 44: Nghe Lén Chân Tướng

Những ngày tiếp theo, Vân Hiểu Nguyệt trở nên trầm mặc hơn rất nhiều, im lặng hơn rất nhiều, nằm suốt trên giường. Ngoại trừ uống thuốc, dùng bữa, thời gian còn lại đều dùng để tập nội công, khôi phục võ công!

Ngày nào Tần Vũ cũng đến Sắc Điệp Cung ngồi một lúc, chẳng qua, Vân Hiểu Nguyệt không quan tâm đến hấn, thái độ dần dần xa cách khiến Tần Vũ rất bất lực. Về phần Tần Ngạo, từ bữa thổ lộ tâm sự với Vân Hiểu Nguyệt lần đó, chiều nào hấn cũng đến chỗ Vân Hiểu Nguyệt trò chuyện. Lúc đầu, Vân Hiểu Nguyệt còn nổi giận dùng đòn bảo hấn rút đi, nhưng Tần Ngạo quả là đã hạ quyết tâm chết cũng không đi, sau khi thấy quát mắng vài lần không hiệu quả, Vân Hiểu Nguyệt liền áp dụng thái độ hoàn toàn coi thường, mặc xác hấn nói gì, làm gì, mình cũng coi như không nhìn thấy. Nàng ăn thì vẫn ăn, ngủ thì cứ ngủ, chẳng qua cái giường này, dùng hồng đến gần, bằng không nàng sẽ lấy kiếm mà hầu hạ!

Tần Ngạo vốn còn tìm may mắn, đã được Vân Hiểu Nguyệt cảnh cáo còn không tin, thử mớ vào giường, Vân Hiểu Nguyệt quả thật không chút khách khí lấy thanh đoản kiếm đặt dưới gối ra đâm tới, cũng may bệnh nặng chưa lành, chẳng có sức lực, nếu không bụng hấn sẽ bị đâm thành một cái lỗ lớn, dù vậy, vẫn máu tươi chảy ròng. Tần Ngạo biết mình đuối lý, không cho bất luận ai nói chuyện này ra ngoài, để Trương Thái y bí mật băng bó, giấu diếm mọi người. Cũng chính là từ lần đó về sau, hấn biết điều hơn rất nhiều,

mỗi ngày chỉ tro mắt đến sau bữa trưa rồi chạy về, nhưng thái độ lạnh lùng trước nhau như một của Vân Hiểu Nguyệt khiến Tần Ngạo khoanh tay hết cách, cuối cùng bàn với Thái Hậu.

Thái Hậu sau khi trở về từ chuyến đi vái Phật, nghe nói Vân Hiểu Nguyệt bất hạnh sảy thai, đau lòng suýt té xỉu. Chẳng qua, Thái Hậu không biết này đứa con này là do Tần Ngạo tự tay phá, còn tưởng rằng không cẩn thận, Vân Hiểu Nguyệt cũng không muốn vạch trần huynh đệ Tần gia, dù sao thì Thái Hậu đã lớn tuổi, không chịu nổi dả kích. Huống chi ở trong cung, nếu nói có gì đáng giá cho nàng lưu luyến thì đó là tình thương của Thái Hậu.

Từ đó về sau, Thái Hậu rất hay tới, mỗi ngày đều tới khuyên nhủ Vân Hiểu Nguyệt. Cũng chỉ khi đối mặt với Thái Hậu, Vân Hiểu Nguyệt mới hơi có vẻ tươi cười, mở miệng trò chuyện, chuyển biến của Vân Hiểu Nguyệt khiến Thái Hậu đau lòng không thôi. Vì muốn Vân Hiểu Nguyệt vui vẻ, mỗi ngày những trò vui mới không ngừng được đưa vào trong cung. Nhưng tất cả các thứ ấy đã không thể khiến Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy hứng thú, tâm nguyện duy nhất lúc này của nàng chính là đưa Huyền nhi cùng Viễn rời cung. Nhưng Viễn thì không thấy người đâu, nàng thì không thể hỏi trực tiếp. Vì thế Vân Hiểu Nguyệt bảo Huyền nhi dò hỏi đám thị vệ, chỉ cần biết chỗ hẩn đi, sau khi rời cung đi tìm cũng như nhau.

Một tháng trôi qua, vết thương thân thể đã hoàn toàn bình phục, võ công cũng khôi phục cơ bản, nhảy khỏi bức tường cao hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng vết thương trong lòng, có lẽ cả đời này cũng khó mà lành hẳn!

Tối nay, Vân Hiểu Nguyệt đuổi tất cả cung nữ đi, nàng mặc y phục dạ hành, trang bị đầy đủ, chuẩn bị đến dò Ngự Thư Phòng. Vì ban ngày Huyền nhi trở về nói cho nàng, Tư Đồ Viễn bị phái đến biên cương, nhưng cụ thể chỗ nào thì không biết, cho nên nàng chuẩn bị đến Ngự Thư Phòng tìm bản truyền lệnh mà nàng từng thấy Tần Ngạo lấy ra, nàng biết nó ở đâu.

Vận khinh công, đi lướt trên nóc nhà, trong lòng Vân Hiểu Nguyệt có chút vui sướng. Có võ công rồi, lúc chuẩn đi, dù là thiên quân vạn mã cũng có thể thông dong rồi đi. Trong thiên hạ này còn có chỗ nào mà không đi được?

Đi đến Ngự Thư Phòng, Vân Hiểu Nguyệt kinh ngạc phát hiện, đã trễ thế này mà Tần Ngạo vẫn ở đó. Bên trong truyền ra tiếng nói chuyện nhẹ nhàng, Vân Hiểu Nguyệt quỳ rạp xuống nóc nhà, nhắc một mảnh ngói ra nhìn vào, bên trong còn có Tần Vũ.

“Hoàng huynh, huynh xác định sẽ làm như vậy? Văn võ toàn triều sẽ không dễ dàng đồng ý đâu!” Về mặt Tần Vũ ưu sầu, ngồi ở trên ghế.

“Vũ đệ, Trẫm tâm ý đã quyết, đây là do Trẫm thiếu Điệp nhi, cho nên Trẫm nhất định phải giải tán Hậu cung, đệ cũng thấy đấy, hiện tại thái độ của Điệp nhi đối với Trẫm, lạnh đến tận băng. Dù Trẫm đã hạ lệnh cưỡng chế tất cả phi tần không được rời cung, nhưng sự tồn tại của chúng nhất định sẽ làm Điệp nhi không thoải mái. Vũ đệ, không giải tán Hậu cung, Trẫm càng không có cơ hội được Điệp nhi tha thứ! Còn nữa, Trẫm sẽ phát vàng bạc, cho dù rời cung, cũng không đói chết được!” Tựa vào ghế, Tần Ngạo thở dài trả lời.

“Hoàng huynh, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, người làm như vậy là không công bằng với phi tần! Aiz, quên đi, chỉ sợ họ biết cũng không đồng ý. Huống hồ Hoàng huynh à, lần này Điệp nhi bị thương, Thái y đã xác định về sau nàng rất khó mang long thai, huynh thật sự không muốn có con nối ngôi hay sao?”

Cái gì? Ta không thể mang thai? Vân Hiểu Nguyệt quá sợ hãi, vỗ nhẹ bụng mình, đau lòng. Khó mang thai ư! Hay, hay lắm, Tần Ngạo, Nhu phi, các người độc lắm, Vân Hiểu Nguyệt ta không báo thù này, thế không làm người.

Cấn môi, Vân Hiểu Nguyệt cưỡng chế đau lòng, nàng vẫn muốn nghe, nghe xem nam nhân chết tiệt này hiện tại như thế nào, có phải hối hận đến chết hay không?

Quả nhiên!

“Vũ đệ, đệ đừng nói nữa, Trẫm hối hận đến nỗi muốn một quyền đánh chết mình! Cho dù Điệp nhi không thể có con để truyền ngôi, không phải còn có đệ sao? Vũ đệ, Trẫm tâm ý đã quyết, không nói nữa, được không?” Tần Ngạo nói đến đây, giọng nói đã nghẹn ngào, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, giọt lệ trong suốt rơi trên Long bào vàng rực của Tần Ngạo!

Ha ha, tốt lắm! Vân Hiểu Nguyệt không phát ra một âm thanh nào, cười đau đớn: Tần Ngạo, người cũng có ngày hôm nay đây! Người chờ đi, nỗi đau lớn hơn còn ở đằng sau. Khó mang thai thì sao chứ? Vừa đứng lúc cho bốn cô nương thả sức chơi đùa, chỉ cần ta muốn, bằng y thuật của ta, muốn có con sẽ không thành vấn đề. Nhưng người, sau này sẽ rất thảm!

“Aiz... Hoàng huynh, như vậy, cũng nên triệu Tư Đồ Viễn về kinh rồi! Người muốn giải tán Hậu cung, nhất định sẽ có rất nhiều người phản đối, đến lúc đó việc của người sẽ sơ sót. Điệp nhi bệnh nặng chưa lành, nếu khiến những kẻ bụng dạ khó lường kia ra tay lần nữa, có lẽ là hết cách trở về được! Dù sao chẳng nữa, Tư Đồ Viễn cũng là người của còn sót lại Vân gia, hẳn chắc chắn sẽ tận tâm bảo vệ Điệp nhi, võ công của hắn lại cao cường, không phải người sẽ càng yên tâm sao?”

Viễn? Bọn họ biết Viễn là người mà cha Nhược Điệp phái tới nằm vùng ư? Vân Hiểu Nguyệt vừa định rời đi lập tức dừng lại, trong lòng cả kinh, lại lần nữa nằm úp sấp xuống nghe.

“Tư Đồ Viễn...” Tần Ngạo ngẩng đầu, nâng tay lau đi giọt lệ bên khóe mắt, nhẹ nhàng thở dài: “Đúng vậy, nên triệu hắn về kinh âm thầm bảo vệ Điệp nhi, hắn tuy là người của Vân gia, nhưng là kẻ sĩ hiểu rõ đúng sai. Lần này diệt trừ được Vân tướng, hắn cũng có công, chờ hắn hồi kinh, Trẫm sẽ thưởng cho hắn, hy vọng có thể bù lại chút ít áy náy!”

Cái gì? Vân Hiểu Nguyệt sợ hãi suýt nữa bật ra thành tiếng, lập tức ôm miệng mình, ngẩn ngơ tại chỗ: Viễn cũng liên quan tới chuyện này? Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đêm nay, ta nhất định phải biết rõ ràng tất cả chân tướng!

45. Chương 45: Tình Lạnh Lòng Đau

“Tư Đồ Viễn có công? Công gì? Thần đệ không hiểu chuyện gì, không biết Hoàng huynh có thể giải thích cho đệ chút được không?”

“Nơi này không có người ngoài, hai huynh đệ ta có gì mà không thể nói chứ?” Khóe miệng Tần Ngạo giật nhẹ, tiếp tục nói: “Sau khi ám vệ của Trẫm tra ra thân phận thật của Tư Đồ Viễn, Trẫm từng muốn giết hắn, nhưng sau khi thử vài lần, Trẫm phát hiện người này tuy là cao thủ Vân gia bí mật nuôi trồng, nhưng hiểu rõ sai trái. Sau khi hắn theo Trẫm tiến cung vẫn tận tâm tận lực bảo vệ Trẫm, trung hậu thành thật, trầm tính ít nói, không có ham mê bất lương, là một hộ vệ hiếm có. Cho nên Trẫm cố ý vô tình tiết lộ cho hắn tin Vân tướng cùng Hộ Bộ Thượng Thư của Bạch Hổ quốc là Liễu Bằng thường xuyên bắt liên lạc, cũng ám chỉ đã âm mưu vị của Vân tướng cho hắn, sau đó theo dõi nghiêm mật. Quả nhiên, sau khi biết những chuyện đó, hắn không báo tin cho Vân tướng, mà lựa chọn im lặng. Trẫm biết, người này trung tâm với Thanh Long quốc ta.

Ngày đó, Trẫm nâng cốc nói chuyện với hắn, cũng đã hứa chỉ xử trí một mình Vân tướng, nô bộc, tạp dịch trong phủ, bao gồm cả cha mẹ hắn, Trần Viễn cùng Vân phu nhân đều được miễn hình pháp, hắn mới đồng ý với Trẫm đi trộm văn kiện bí mật liên lạc giữa Vân tướng và Liễu Bằng, tuy chỉ có mấy phong thư, nhưng đủ để Vân tướng không thể chối cãi, ngoan ngoãn đền tội!

Sau này Trẫm biết hắn kỳ thật là ám vệ Vân tướng huấn luyện để bảo vệ Điệp nhi, mục đích trà trộn vào trong cung ngay từ đầu đã là bí mật giám sát Trẫm, sau này khi Điệp nhi vào cung thì bảo vệ Điệp nhi, những hành vi ngầm của Vân tướng, hắn không hề biết, Trẫm mới thoáng yên lòng.

Lần này đi Nam Cương tuyên chỉ triệu Trần Viễn về, Trẫm cố ý phái hắn đi, sau đó sai ám vệ theo đuôi, Trẫm muốn xem xem hắn có đem chuyện của Vân tướng mật báo cho Trần Viễn hay không. Nếu có, hắn cũng sẽ không trở về được. Sự thật chứng minh: Hắn, là trung thần, không hề nói gì cho Trần Viễn, Trẫm mới yên tâm để hắn tạm giữ đại quân.

Nay tất cả mọi chuyện đã như bụi rơi sau lưng, cũng là lúc nên triệu hắn về kinh, nhưng cha mẹ hắn đã tự vẫn theo chủ, Trẫm đã không tuân thủ lời hứa với hắn, đây là chuyện Trẫm nợ hắn. Chờ hắn trở về, Trẫm sẽ cho hắn làm tổng quản Ngự Lâm quân Hoàng thành, thống lĩnh tam quân Hoàng thành, và vẫn âm thầm bảo vệ Điệp nhi như cũ. Trẫm cũng sẽ truy phong cha mẹ hắn, sau đó ngự ban một tiểu thư khuê các tài đức vẹn con nhà đại quan làm phu nhân hắn. Vũ đệ, đệ thấy thế nào?”

Tần Ngao chậm rãi nói hết, Vân Hiểu Nguyệt trên nóc nhà nghe thấy mà lòng đau như cắt, nước mắt thành dòng rơi tựa trên châu, làm ướt tấm ngói lưu ly trước mặt.

Viễn, vì sao, vì sao mà ngay cả huynh cũng có điều giấu diếm ta? Chẳng lẽ đây là điều huynh gọi là yêu ư? Đồ ngốc, đồ ngu, ngu ngốc, ta hận huynh chết đi được! Cho nên, ta tuyệt không thể tha thứ cho huynh nữa rồi, nếu huynh sớm nói cho ta biết chuyện này, tối thiểu thì ta có thể ngăn cản cái chết của mẫu thân và đại ca, chứ không phải chờ tất cả mọi người đi hết, ta cuối cùng mới biết, đã chẳng làm gì được nữa! Quả nhiên, đàn ông cổ đại đều coi thường phụ nữ, ngu đến nỗi khiến người ta phát điên. Tư Đồ Viễn ơi là Tư Đồ Viễn, huynh đã trung với Thanh Long quốc đến thế, hãy cứ cưới người nào mà yêu nghiệt chết tiệt tìm cho huynh, rồi cả đời làm tay sai cho hắn đi, Vân Hiểu Nguyệt ta lại sợ không tìm thấy đàn ông tốt hay sao? Tư Đồ Viễn, huynh đã làm tổn thương trái tim ta như vậy, ta cũng không cần chờ huynh trở lại nữa, ngay đêm nay ta sẽ bắt đầu chuẩn bị, sau vài ngày nữa sẽ hỏa thiêu Sắc Điệp Cung, bắt huynh hối hận cả đời!

Hai người bên dưới còn nói cái gì nữa, Vân Hiểu Nguyệt không nghe vào dù là một chữ. Nàng cắn môi, nắm chặt hai đấm, Vân Hiểu Nguyệt chạy như chớp về tấm cung của mình, nàng phải giải tỏa, nếu không sẽ điên thật mất!

Nhảy vào cửa sổ, ném mình vào trong tấm chăn bằng gấm, Vân Hiểu Nguyệt khóc rống lên!

Trong đầu, tất cả đều là dáng vẻ ngượng ngùng đáng yêu của Tư Đồ Viễn, còn có ánh mắt dịu dàng ấy, sự yêu chiều bất đắc dĩ khi bị mình trêu chọc ấy, càng nhớ, tim càng đau, nước mắt chảy ra càng dữ dội, không làm sao mà ngừng được, giống như phải khóc hết cho đến khi tất cả đau lòng trôi ra ngoài. Cổ họng nghẹn đắng, mắt sưng vù lên, ngay cả tấm chăn bằng gấm cũng bị cắn nát, rách cục, đến khi nước mắt chảy khô, trái tim ấy cũng dần dần lạnh cứng lại.

Mơ mơ hồ hồ nằm trên giường, Vân Hiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn trần nhà, một cảm giác mát lạnh vây quanh nàng, chậm rãi tràn vào đáy lòng, đóng băng trái tim đã vỡ nát, cho đến khi nàng không còn cảm thấy đau đớn nữa, và cũng chẳng tìm ra một chút dịu dàng nào.

Quả nhiên huấn luyện viên đã nói đúng, tình cảm nam nữ là thứ không bền chắc nhất, nếu muốn làm một sát thủ thành công, ngoại trừ bản thân, không thể dễ dàng tin tưởng bất kì ai, đây mới là phương pháp tự bảo vệ mình tốt nhất!

Từ giờ phút này, ta muốn làm Vân Hiểu Nguyệt phóng khoáng trước kia, một Vân Hiểu Nguyệt không coi sinh vật giống đực ra gì, một Vân Hiểu Nguyệt có thù tất phải báo lại trăm lần, một Vân Hiểu Nguyệt thà phụ cả thiên hạ, chứ không để thiên hạ phụ ta. Ta sẽ dạo chơi khắp dị thể này, hành hạ đến cùng những nam nhân thói tha tự cho là đúng ấy, báo thù cho tất cả phụ nữ đang chịu khổ chịu khổ khắp thiên hạ!

“Vân Hiểu Nguyệt, mày làm được!” Xoay người nhảy xuống giường, Vân Hiểu Nguyệt vỗ vỗ mặt mình, tự bơm hơi: “Rời khỏi huynh đệ họ Tần, rời khỏi Tư Đồ Viễn, đêm nay chuẩn bị đồ đạc, đêm mai làm thịt Nhu phi, đêm kia hỏa thiêu Sắc Điệp Cung, đưa Huyền nhi cao chạy xa bay, nơi thói nát này đã không còn gì đáng giá để ta lưu luyến nữa rồi!”

Lấy một chiếc khăn đen bịt mặt lại, đóng băng toàn bộ đau xót vào đáy lòng, mở cửa sổ ra, Vân Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu, đi đến phòng ăn, nơi đó có thứ mình cần, nếu muốn diễn trò hay, ắt không thể thiếu thứ đó!

Phòng ăn ở phía Bắc Hoàng cung. Đi qua hoa viên và một rừng cây nhỏ, tránh các thị vệ tuần tra, Vân Hiểu Nguyệt đi tới cái kho phía sau, chỗ đó có rất nhiều dầu để thắp, còn có rất nhiều rượu, chỉ cần lấy mỗi thứ một nửa, hoàn toàn có thể đốt Sắc Điệp Cung sạch không tì vết!

Thị nữ trông coi đã tựa vào cạnh cửa để ngủ, Vân Hiểu Nguyệt đi nhẹ huyệt đạo của họ, lấy chìa khóa mở cửa, đi đến tận cùng bên trong, trộm lấy hai vại lớn, lấy đầy đủ những thứ mình cần, sau đó khôi phục tất cả về nguyên trạng, lén lút nhảy lên nóc nhà, chạy về tấm cung.

Lúc này đã là canh ba sáng sớm, thị nữ trong phòng ăn đều rời giường đi chuẩn bị bữa sáng cho Hoàng cung, Vân Hiểu Nguyệt đang ẩn nấp, đột nhiên, lời thủ thi của một vài cung nữ truyền vào trong tai, khiến trong lòng nàng rục rịch, không khỏi dừng lại, nghiêng tai lắng nghe.

46. Chương 46: Nỗi Đau Mất Huyền Nhi

“Tiểu Thúy, tỷ đã nghe gì chưa, Hoàng thượng đã phế toàn bộ nương nương, chỉ chừa lại Điệp quý phi nương nương ở Sắc Điệp Cung đó, chắc chắn, đây chính là tin mới nhất, Điệp phi nương nương kia đúng là hồ ly tinh đầu thai ư?”

“Đồ ngốc, nào có hồ ly tinh, tỷ từng thấy Điệp quý phi nương nương ở đằng xa, đúng là đại mỹ nhân, xinh đẹp hơn cả tiên trên trời, trong cung không có nương nương nào sánh bằng mỹ mạo của người đâu, nếu tỷ là nam nhân chắc chắn cũng mê muội vì người mất!”

“Đúng rồi, muội còn nghe nói, thọ yến Thái Hậu lần trước, điệu múa của Điệp quý phi nương nương khiến tất cả đại thần mê mẩn, nữ tử tài mạo song toàn như vậy lại mang long thai, tự nhiên khiến các nương nương khác ghen ghét, cho nên Nhu phi nương nương đã đặt bẫy khiến Điệp quý phi nương nương sảy thai, nghe nói Nhu phi nương nương đang ở tThiên lao, bị đánh thê thảm lắm!”

“Suýt... nhỏ mồm thôi, tỷ còn nghe nói, các nương nương trong cung đều biết Hoàng thượng vì muốn Điệp quý phi nương nương vui đã đuổi các nương ra khỏi cung, ai cũng hận nương nương đến chết, lúc này, không biết lại có ai muốn hại Điệp quý phi nương nương hay không nữa, aiz...”

“Thật sao? Điệp quý phi nương nương thật đáng thương, đúng là hồng nhan bạc mệnh!”

“Đúng vậy, aiz...”

“Các người muốn chết sao, ăn nói huyền thuyên! Chuyện của chủ tử, nô tài chúng ta có thể đoán mò sao? Đừng nói nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng, đến lúc đó, Điệp quý phi nương nương không sao mà đầu chúng ta khó giữ trước. Tiểu Ngọc, mau đi làm chuyện của mình đi, lại muốn ăn mắng hả!”

“Biết rồi ạ!”

Một tiếng vang xì xì xỏ xỏ truyền đến, bọn thị nữ không nói gì nữa, Vân Hiểu Nguyệt cười lạnh, nàng cũng không tin lắm mấy tin vặt vãnh của thị nữ. Cho dù có kẻ nào muốn hại ta, cũng phải nhìn xem chúng có năng lực này hay không đã. Dám chọc giận ta, đáng chết, ta sẽ không buông tha cho bất kì ai!

Lặng lẽ hồi cung, thay y phục dạ hành, nằm trên giường, bận rộn một buổi tối, Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ chốc lát sau đã chìm vào mộng đẹp.

Sau đó, ước chừng ngủ được bốn năm canh giờ, Vân Hiểu Nguyệt tỉnh lại, đã là buổi chiều, mở ra mắt, cao giọng gọi: “Huyền nhi, Huyền nhi!”

“Hồi bẩm nương nương, Huyền tổng quản đến phòng ăn chuẩn bị bữa tối cho người!” Cung nữ Tiểu Vân đi vào, cung kính hồi đáp.

“Bữa tối? Bẩm cung đã ngủ đã bao lâu?” Vân Hiểu Nguyệt nhìn ánh dương bên ngoài, kỳ quái hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, người đã ngủ bốn canh giờ, bữa trưa đã sớm qua, Huyền tổng quản thay đồ ăn nóng đến rất nhiều lần nhưng người không tỉnh, nên dặn nô tỳ chờ ở ngoài phòng, còn Huyền tổng quản đi truyền lệnh.”

Chết thật, ngủ tận chín giờ lận, chẳng trách tinh thần tốt như vậy! Vân Hiểu Nguyệt hơi sững sốt, lại hỏi: “Có ai đến tìm bản cung không?”

“Hoàng thượng cùng Vương gia, Thái Hậu nương nương đều tới, thấy người ngủ say nên không quấy rầy người, đều đã về hết!”

“Được, chuẩn bị rửa mặt!” Vân Hiểu Nguyệt ra lệnh.

Rửa mặt chải đầu xong, uống hết một chén trà nóng, cảm thấy bụng có chút đói, nàng sai cung nữ bưng một ít điểm tâm lên ăn đỡ đói, Vân Hiểu Nguyệt ngồi trên giường, bắt đầu vận khí luyện công, sau vài giờ, lúc mở mắt, trời đã tối đen!

“Ồ? Nha đầu Huyền nhi sao khuya thế này rồi mà còn chưa về?” Vân Hiểu Nguyệt cảm thấy rất kỳ quái, nhảy xuống giường, đi về phía cửa.

“Tiểu Vân, Huyền nhi chưa về sao?” Thấy Tiểu Vân đứng trước cửa, Vân Hiểu Nguyệt có chút sốt ruột hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, Huyền tổng quản chưa về, các tỷ muội trong cung đã ra ngoài tìm!”

“Cái gì? Tìm bao lâu rồi?” Trong lòng Vân Hiểu Nguyệt “lộp bộp” một chút, nàng bối rối, sốt ruột hỏi.

“Một canh giờ thừa nương nương, vẫn chưa có ai về!”

“Chết tiệt, không phải lại bị phi tử nào bắt đi đấy chứ, hừ, chúng ta đi tìm, nếu ai dám đánh Huyền nhi, ta lấy đầu của ả xuống!” Vân Hiểu Nguyệt lập tức tức giận, vén váy đi ra ngoài cung.

Vừa chạy tới cửa cung, Tiểu Viên vội vàng chạy đến, thấy Vân Hiểu Nguyệt, vội vàng gọi: “Nương nương, Điệp phi nương nương, tìm thấy Huyền tổng quản rồi!”

“Tìm thấy rồi? Người đâu, sao người không về?” Vân Hiểu Nguyệt dừng lại, kinh ngạc hỏi.

“Huyền tổng quản, Huyền tổng quản... Oa...” Còn chưa nói hết, Tiểu Viên đã khóc rống lên, vừa khóc vừa nghẹn ngào chỉ đến phía sau: “Thị vệ đại ca, thị vệ đại ca nâng Huyền tổng quản đã về, hu hu...”

“Nâng?” Vân Hiểu Nguyệt ngẩn ra, nhìn về một đám người phía xa xa vội vàng chạy tới cùng chiếc cán trong tay họ, lửa giận lập tức bùng cháy tận trời, lạnh lùng hỏi: “Là ai đánh?”

“Hu hu... Nương nương, người hãy làm chủ cho Huyền tổng quản, con người tốt như vậy sao lại bị người ta hại, hu hu...” Tiểu Viên lập tức yếu đuối, khóc càng thương tâm!

Bị người ta hại? Không thể? Nghe vậy, Vân Hiểu Nguyệt lập tức choáng váng, cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân xông vào tận tim, khiến nàng đông cứng tại chỗ, không thể tin được nghe tiếng khóc “hu hu” dần dần đến gần, nhìn vật thể hình người bọc trong tấm vải trắng trên cáng, lệ, không thể ức chế đã trào ra.

“Huyền nhi...” Nỉ non ngồi xổm xuống, run run vạch tấm vải trắng đó ra, khuôn mặt xinh đẹp của Huyền nhi hắt vào trong mắt, vẫn là gương mặt quen thuộc này, tối hôm qua vẫn vây quanh nàng, một người sống sờ sờ với nét mặt tươi cười như hoa, hiện tại lại nằm trên tấm ván gỗ lạnh tựa băng, Huyền nhi sẽ không bao giờ có thể cười với nàng được nữa, cũng không bao giờ có thể ngọt ngào gọi nàng là “Nương nương”, quãng chuyện này quãng chuyện kia của nàng được nữa! Đôi mắt trừng to kia, nét mặt sợ hãi cùng miệng mũi đầy bùn đất kia, khiến Vân Hiểu Nguyệt lòng đau không thể kìm nén nổi!

Vì sao? Vân Hiểu Nguyệt ta rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao lại đối xử với ta như vậy? Tất cả những người bên cạnh ta đều đi hết rồi, ngay cả Huyền nhi, một thiếu nữ thiện lương đến vậy cũng bị người ta hại chết, ông trời ơi, ông muốn dồn ta đến bước đường nào ông mới cam tâm!

Ngồi chồm hồm bên thi thể Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt khóc tựa đứt từng khúc ruột, thật lâu sau, thật lâu sau... nàng mới vươn bàn tay run run, một lần cuối nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đã lạnh giá của Huyền nhi, nàng dùng chiếc khăn bằng gấm, lau nước mắt, cẩn thận lau bùn đất trên mặt Huyền nhi, rồi sau đó nhẹ nhàng vuốt đôi mắt đang mở trừng trừng của Huyền nhi từ từ khép lại, đau khổ nói: “Huyền nhi, là tỷ tỷ không bảo vệ muội được, xin lỗi... Muội hãy an tâm mà đi, cho dù phải huyết tẩy Hoàng cung, tỷ tỷ cũng nhất định phải tìm cho bằng được hung thủ, báo thù uội! Sau đó tỷ tỷ sẽ an táng muội bên cạnh Trần Viễn đại ca mà muội yêu nhất, hy vọng hai người đời đời kiếp kiếp không chia lìa!”

Lau khô nước mắt, Vân Hiểu Nguyệt nhìn thị nữ một bên khóc nức nở, lạnh lùng nói: “Chuẩn bị nước ấm, tắm rửa sạch sẽ cho Huyền nhi muội muội của bản cung, thay quần áo sạch sẽ, bố trí đại diện thành linh đường, chờ bản cung về!”

“Hu hu... dạ, thưa nương nương!”

“Các người tìm thấy Huyền nhi ở đâu?” Quay đầu, Vân Hiểu Nguyệt nhìn vài thị vệ đứng một bên đích, lạnh lùng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, là ở ao hoa sen cách Tê Phượng Cung của Hoàng hậu nương nương không xa, chúng thuộc hạ nhìn thấy một chiếc giấy thù trong đám cỏ ở bên bờ, sau đó vớt ao, cứu lên rồi thì Huyền cô nương đã tắt thở! Bởi vì vội vã nên thuộc hạ chưa kịp hỏi bẩm Hoàng thượng, nay thuộc hạ xin cáo lui!”

“Hửn? Hừ...” Vân Hiểu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại nói: “Tất cả mọi người ở đây, không cho phép ai nói chuyện này ra ngoài, bốn người các người đưa ta đến ao sen đó!”

“Chuyện này... Rõ!” Bốn người nhìn về mặt đằng đằng sát khí của Vân Hiểu Nguyệt, vội vàng cầm miệng, khom người dẫn đường phía trước, Vân Hiểu Nguyệt nhắc váy theo sau.

47. Chương 47: Giết Không Tha (Thượng)

Đứng bên cạnh ao, nhìn đáy ao rất sâu, dường như trước mắt nàng đang hiện ra khuôn mặt đau khổ đang giãy dụa của Huyền nhi, Vân Hiểu Nguyệt vô cùng đau lòng, nước mắt không kiềm nén được chảy xuống: Huyền nhi, nếu tỷ sớm uội biết tỷ sẽ dẫn muội đi, có phải muội sẽ tránh được kiếp nạn này không? Đáng tiếc, thế giới này không cho phép hối hận, Huyền nhi, vậy hãy để tỷ tỷ tự tay báo thù uội!

Che giấu cảm xúc, Vân Hiểu Nguyệt đứng ở mép ao, cẩn thận quan sát vị trí phát hiện ra giấy thù: bùn đáy bên mép ao không có dấu vết gì, chứng minh Huyền nhi không phải trượt chân ngã xuống nước mà là bị ai đó ném vào. Nhớ lại hình dáng lúc chết của Huyền nhi, bụng không bị trương phình, bùn đất trong miệng mũi là bị nhồi vào từ bên ngoài, cũng không có dấu vết đã trải qua chống cự kịch liệt, chứng minh là Huyền nhi sau khi bị đánh ngất đã bị ném vào trong nước, giấy dũa trong bùn đất nhưng không có kết quả mà chết. Là ai? Là kẻ nào tàn nhẫn như vậy!

Nắm chặt nắm đấm, Vân Hiểu Nguyệt nhìn bốn phía: Nơi này cách Tê Phượng Cung của Hoàng hậu không quá 500 thước, bởi vì là hậu viện, có vẻ hẻo lánh, cho nên không có người qua lại, đi xa chỗ này một chút là tấm cung của Tần Ngạo, rồi đến Ý Nhu Cung trước kia Nhu phi từng sống.

Tần Ngạo thì không thể, như vậy, hiềm nghi lớn nhất, ngoại trừ Tê Phượng Cung thì chính là Ý Nhu Cung, đương nhiên cũng không thể loại trừ có kẻ muốn vu oan giá họa, tốt nhất là tự mình đi thăm dò!

“Hoàng hậu có phải bị giam lỏng ở trong cung hay không?” Trầm tư một lát, Vân Hiểu Nguyệt bình tĩnh hỏi.

“Vâng, sau khi Hoàng hậu nương nương bị cấm cung chưa từng bước khỏi tấm cung một bước!”

“Vậy ư? Vậy còn thị nữ bên người?”

“Hồi bẩm nương nương, chúng thuộc hạ không phải thị vệ của Hoàng hậu, cho nên không biết nhiều chuyện, người có muốn thuộc hạ tìm thị vệ phụ trách tuần tra hồi hay không?” Một nam tử thấp lùn cung kính hỏi.

“Không cần! Các người ở chỗ này chờ ta, không được đi đâu, chờ bản cung trở về, hiểu chưa?”

“Rõ!”

“Tốt lắm, đêm nay, bản cung có rất chuyện quan trọng muốn nhờ các vị hỗ trợ, chỉ cần làm tốt, bản cung sẽ trọng thưởng!”

“Làm việc cho nương nương là vinh hạnh của thuộc hạ, thuộc hạ chờ nương nương sai bảo!”

Vừa lòng gật đầu, Vân Hiểu Nguyệt chậm rãi đi đến Tê Phượng Cung, đến gần cửa sau của cung điện, thấy bốn bề vắng lặng, Vân Hiểu Nguyệt nhảy lên, lặng yên không một tiếng động núp trên nóc nhà, đi đến phòng ngủ của Hoàng hậu, cũng may sắc trời đã tối, lại là lúc ăn tối, không sợ có người nhìn thấy.

“Hu hu... Xin nương nương hãy cứu nô tài, nô tài thật sự không cố ý, Hu hu...” Đột nhiên, phía dưới truyền đến tiếng khóc khiến Vân Hiểu Nguyệt chú ý, nàng nằm úp sấp người, nhắc một miếng ngói lên nhìn xuống, quả nhiên đây là phòng của Tiểu hoàng hậu, lúc này, có hai cung nữ đang vừa quỳ vừa khóc trên mặt đất, trong đó có một cung nữ đang kéo góc váy của Tiểu hoàng, cầu xin điều gì đó.

“Hai đồ cầu nô tài các người, bảo các người bắt người, các người lại giết chết ả, sao bản cung lại nuôi đồ vô dụng này chứ. Cút! Bản cung cứu không nổi các người, đây là Hạc Đình Hồng, các người hẳn là biết nên làm như thế nào!” Sắc mặt Tiểu Hoàng hậu xanh mét, một cước đá người vắng ra, lấy một cái bình sứ từ trong tay áo ra, ném xuống.

“Nương nương, Hoàng hậu nương nương, chúng nô tỳ theo người nhiều năm như vậy, vẫn tận tâm hầu hạ nương nương, không hề hai lòng, xin nương nương minh giám! Thật sự là do tiện nhân kia làm kiêu gì cũng không đi theo nô tỳ, nên nô tỳ mới đánh ả ngất, ai ngờ ả lại đột nhiên tỉnh dậy, liều chết giãy dụa, nô tỳ nhất thời tình thế cấp bách, đẩy một cái, ả đập vào cầu đá, rồi không còn thở nữa! Nô tỳ sợ hãi, cuống quýt

đìm ả vào ao hoa sen, không ngờ tiện nhân này lại được coi trọng như vậy, thoát cái đã có người ra ngoài tìm, rồi bị tìm được, Hu hu... Nương nương, chúng nô tỳ là cung nữ thân cận nhất của người, nô tỳ chết không đáng tiếc, nhưng nếu làm liên lụy đến nương nương thì phải làm sao đây? Nương nương, người tạm tha cho nô tỳ, cầu xin nương nương, Hu hu...” Cung nữ bị đá ra lại mếu máo chạy đến.

“Hừ, tiện nhân kia dụ dỗ Hoàng Thượng, còn nói cái gì mà giúp bản cung chứ, nay nếu như bản cung bị phế, tiện nhân kia chính là Hoàng hậu, đáng chết, đồ ngu các người làm đổ vỡ kế hoạch của bản cung, bản cung sắp bị các người làm cho tức chết rồi! Quên đi quên đi, chết thì chết, xem như ta không may, các người quỳ cho đến khi nào tỉnh ra cho bản cung, hừ!” Lại đá cung nữ kia ra, về mặt Tiểu Hoàng hậu tàn nhẫn, nổi giận đùng đùng quá lớn.

“Tạ ơn nương nương không giết, Hu hu...” Hai cung nữ mừng rỡ, tiếng đập đầu vang lên, Vân Hiểu Nguyệt trên nóc nhà nghe xong vô cùng giận dữ, móng tay siết sâu vào trong thịt, nàng cắn chặt răng, ức chế nỗi xúc động muốn nhảy xuống đi làm thịt ba nữ nhân này. Vân Hiểu Nguyệt nhảy xuống bên hiên, đi về phía cây cầu, nàng không thể để ba nữ nhân kia chết dễ dàng như vậy được, nàng muốn chúng nếm thử những khổ sở mà Huyền nhi đã từng phải chịu!

“Đi với bản cung!” Đi khỏi khu rừng nhỏ, nàng lạnh lùng ra lệnh với bốn thị vệ kia, đi dọc theo cầu đá bằng cẩm thạch, Vân Hiểu Nguyệt đi thẳng vào Tê Phượng Cung, xuyên qua những hành lang dài, thị nữ ven đường nhìn thấy dáng vẻ đàng đàng sát khí của Vân Hiểu Nguyệt đều cúi đầu nép sang một bên, cũng không dám thở mạnh!

Một cước đá văng cửa tấm cung, Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng nhìn ba người đang kinh ngạc, “Trời lại, đưa đi!”

“Nhưng... Nhưng mà!”

“Có bản cung chịu trách nhiệm, mau lên!”

“Rõ!”

“Vân Nhược Diệp, bản cung vẫn là Hoàng hậu, người muốn làm gì?” Tiểu Hoàng hậu sững sốt một lát, giây dựa gào lên.

Rút kiếm của thị vệ ra, Vân Hiểu Nguyệt không chớp mắt, chĩa thẳng vào Tiểu Hoàng hậu, kẻ kiếm vào cổ ả, lạnh lùng nói: “Nếu người còn dám nói thêm câu nữa, ta sẽ làm thịt người!”

Sát khí lạnh như băng khiến mọi người run lên, Tiểu Hoàng hậu hoa dung thất sắc, nước mắt chảy ròng, ngậm miệng để thị vệ đưa ra ngoài Tê Phượng Cung!

Đoàn người đi đến bên cầu, Tiểu Hoàng hậu run run mở miệng: “Vân... Vân Quý phi đưa bản cung đến nơi này... để làm gì?”

“Làm gì ư?” Vân Hiểu Nguyệt quay đầu lại, nhìn hai cung nữ đã sợ tới mức nói không nên lời, cười lạnh “Cho người xem trò hay, đảm bảo người sẽ thích!”

Đi lên trước, nàng kéo cung nữ đã chính tay đẩy Huyền nhi luôn luôn vui vẻ của nàng vào trong nước đến bên cầu, âm thầm điểm huyệt đạo của ả, sau đó trói chặt ả bằng dây thừng vào lan can cầu đá, sau đó cởi bỏ huyệt đạo, bóp chặt khuôn mặt ả, cười lạnh: “Huyền nhi nhà ta là do người đẩy xuống đây, phải không?”

“Oa... Nương nương tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, xin người tha cho nô tỳ! Hoàng hậu nương nương, cứu nô tỳ, oa...” Vừa nghe được lời này, cung nữ kia sợ tới mức cả người run run, lớn tiếng khóc cầu xin.

“Chát chát chát...” Vân Hiểu Nguyệt tát mạnh vào mặt ả nhiều cái, oán hận nói: “Dám giết muội muội của ta, các người đều phải chôn cùng!” Nói xong, một cước đá ả xuống dưới cầu đá, “bùm” một tiếng, cung nữ “ngã lộn nhào” vào trong nước, chỉ nghe tiếng nước “ào ào” rung động, dây thừng bị co rút mạnh!

48. Chương 48: Giết Không Tha (Hạ)

30 giây sau, Vân Hiểu Nguyệt bảo một thị vệ kéo dây thừng lên, sắc mặt cung nữ kia đã tái nhợt, miệng đầy mũi bùn đất, đã không còn khí lực mà nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt sợ hãi đến cực điểm cầu xin!

“Người cũng biết sợ ư? Vậy lúc người khiến Huyền nhi của ta chết đuối, người có nghĩ rằng cô ấy sẽ sợ hãi thế nào không? Hôm nay, ta muốn người ném thử những thống khổ của Huyền nhi, cho nên người chết chắc rồi!” Lạnh lùng vỗ vỗ mặt cung nữ kia, Vân Hiểu Nguyệt vung tay lên, thị vệ dừng lại một chút, nhìn sắc mặt lãnh khốc của Vân Hiểu Nguyệt, nhẹ buông tay, cung nữ lại rơi xuống nước, dây thừng lại rung rung, lúc này, rõ ràng mỏng manh hơn trước rất nhiều.

Cứ lặp lại như thế, Vân Hiểu Nguyệt lạnh lùng quan sát, tất cả mọi người lại sợ tới mức lạnh run, không ai dám mở miệng nói chuyện, Tiểu Hoàng hậu choáng váng, mãi cho đến lúc cung nữ này không còn thở nữa mới bị lên cầu, Vân Hiểu Nguyệt mới quay đầu, nhìn về phía một cung nữ khác cùng Tiểu Hoàng hậu.

“Nương nương, người... Người cho nô tỳ chết thoải mái đi, nô... Nô tỳ không đẩy Huyền cô nương, cầu người, cầu người...” Một cung nữ khác đột nhiên quỳ dập đầu trên mặt đất, thủ đoạn tra tấn của Vân Hiểu Nguyệt khiến ả sợ tới mức chỉ dám cầu xin cái chết thoải mái!

“Được, ta thành toàn cho người!” Trường kiếm vung lên, đâm thẳng vào trái tim cung nữ đang quỳ trên mặt đất, một kiếm chí mạng. Sau đó nàng cũng không thèm nhìn mặt đất dính đầy máu tươi, Vân Hiểu Nguyệt rút trường kiếm đang máu tươi đầm đìa ra, đặt trên cổ Tiểu Hoàng hậu, lạnh lùng hỏi: “Còn người, muốn chết như thế nào?”

Tiểu Hoàng hậu sợ tới mức phát run, không dám nói câu nào, nếu không phải được hai thị vệ bên cạnh giữ vững, nàng đã sớm rỉ ra thành một đồng rỗng!

“Điệp nhi, dừng tay!” Vân Hiểu Nguyệt vừa định có động tác, một tiếng quát lo lắng khiến Vân Hiểu Nguyệt hơi khựng lại một chút, hàn ý trên người quá nặng, xoay người thôi cũng lạnh lẽo: “Người muốn che chở cho ả?”

“Không phải! Điệp nhi, dù sao ả cũng là Hoàng hậu, làm như vậy, nàng cũng khó trốn khỏi chịu tội, buông kiếm xuống, Trẫm nhất định làm chủ cho nàng, trách phạt ả, được không?” Nhìn hai xác chết một bên, Tần Ngạo biến sắc, lo lắng khuyên bảo.

“Đúng vậy, Điệp nhi, Hoàng huynh nói rất đúng, buông kiếm xuống, được không?” Tần Vũ theo sau vội vàng bổ sung.

“Haha, buồn cười quá, trách phạt? Trách phạt gì? Chúng đã hại chết Huyền nhi, chẳng lẽ không đáng chết hay sao?”

“Ta ta ta... Là Nhu phi dạy ta làm như vậy, ả nói nếu muốn giết chết người thì phải xuống tay với người người tin tưởng nhất, ta không muốn giết nó, chỉ muốn uy hiếp thôi... Hoàng thượng, cứu thiếp, ả là ma quỷ, ma quỷ, hu hu...” Thấy Tần Ngạo, Tiểu Hoàng hậu lập tức phản ứng, gào khóc trốn tránh trách nhiệm.

Nhu phi? Nụ cười lạnh bên môi Vân Hiểu Nguyệt càng sâu, mĩa mai nhìn thoáng qua Tần Ngạo, chất vấn: “Thế nào? Không phải nói đã quản giáo Nhu phi sao, một kẻ trong Thiên lao cũng có thể gây nên sóng gió, Hoàng thượng à, cái gọi là trách phạt của người, thật khiến nô tì đại khai nhân giới đấy! Hoàng hậu, người đừng trốn tránh trách nhiệm nữa, nhưng, nếu Hoàng thượng cùng Vương gia đều bảo vệ người, ta không thể giết người, nhưng tội chết có thể miễn, mang vạ khó mà thoát, cái chết của Huyền nhi, một kiếm này coi như xong!” Tiếng nói vừa dứt, Vân Hiểu Nguyệt lao mũi kiếm xuyên thủng bả vai Hoàng hậu, ngân châm vốn giấu sẵn trong tay đâm vào gân mạch của ả nhanh như điện xoẹt, theo sự chuyển động của máu, mười hai canh giờ sau, ngân châm sẽ đâm vào tâm mạch, sinh mệnh nữ nhân này, cũng sẽ đi tới điểm cuối, hơn nữa, sẽ là đau đớn vô cùng!

Cho người chết thoải mái người không cần, là người ép ta, chẳng trách ta được! Cười lạnh rút kiếm ra ném đi, Vân Hiểu Nguyệt cũng không thèm nhìn Hoàng hậu đang gào lên như heo bị giết, lướt qua Tần Ngạo cùng Tần Vũ, đi đến Thiên lao. Vẫn còn một người, nàng phải giết ả mới khiến Huyền nhi an tâm lên đường!

“Điệp nhi, nàng muốn đi đâu?” Dáng vẻ của Vân Hiểu Nguyệt khiến Tần Ngạo cảm thấy sợ hãi không hiểu, vội vàng đuổi theo.

“Thiên lao!”

“Được, Trẫm đi cùng nàng!”

Vân Hiểu Nguyệt chẳng thèm quan tâm đến hắn, chỉ một mực đi thẳng, ước chừng một canh giờ sau, rốt cục đã tới thiên lao.

“Tham kiến Hoàng thượng, quý phi nương nương!”

“Miễn lễ! Đưa Trẫm cùng nương nương đến chỗ Nhu phi!”

“Dạ!”

Thiên lao rất âm u, cũng rất ẩm ướt, đi đến tầng tối nhất, ngục tốt đưa hai người vào một gian tù, mở cửa ra, Vân Hiểu Nguyệt đi lên đầu tiên.

Đập vào mắt nàng là cảnh Nhu phi hai tay hai chân đều bị xiềng xích, cả người thấp thoáng máu tươi nằm trong một đồng cỏ rác đang rên rỉ, nhưng kỳ quái, gương mặt của ả vẫn rất sạch sẽ!

“Hừ, kêu la cái gì, có thể đưa ra cái cách ngu xuẩn ấy, chứng minh hình phạt còn rất nhẹ!” Vân Hiểu Nguyệt cười lạnh, tùy tay rút ra thanh kiếm của ngục tốt, vỗ vỗ lên mặt Nhu phi.

“Ai? Là người!” Nhu phi chậm rãi mở mắt, thấy Vân Hiểu Nguyệt, hận thù tận xương lập tức bắn ra từ đôi mắt đã mất đi vẻ sáng bóng động lòng người: “Ồ tiện nhân, người còn chưa chết sao? Ha ha... Hay, cuối cùng chính ta đã khiến người mất con, ta có chết cũng sáng mắt!”

“Tiện nhân, câm miệng cho Trẫm!” Tần Ngạo tiến lên từng bước, nổi giận nói.

“Hoàng... Hoàng thượng!” Nhu phi cố sức quay đầu, thấy Tần Ngạo, ánh mắt lập tức biến thành vui sướng: “Hoàng thượng, người còn nhớ nô tì? Tốt quá, rốt cục người đã thăm nô tì, ngày nào nô tì cũng giữ mình sạch sẽ, sợ Hoàng thượng gặp nô tì lại không nhận ra, Hoàng thượng, nô tì vẫn xinh đẹp như vậy, đúng không?”

“Ha ha...” Vân Hiểu Nguyệt nhìn dáng vẻ Nhu phi, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này thật sự là rất đáng thương! Dùng hết tâm cơ đến nỗi bị bỏ tù chỉ vì một nam nhân không biết yêu là gì, thậm chí đến chết cũng chẳng biết, đây chính là công dã tràng, là hoa trong gương, trăng trong nước! Nhưng, cho dù thế thì sao chứ? Nếu chọc đến nàng, Vân Hiểu Nguyệt nàng sẽ không để ả chết thoải mái như vậy đâu!

“Hoàng thượng, người ngài yêu, là ả, hay là ta?” Đột nhiên nở nụ cười tuyệt mỹ, Vân Hiểu Nguyệt đến gần Tần Ngạo, mỉm cười hỏi.

“Điệp nhi, nàng tha thứ cho Trẫm rồi?” Tần Ngạo thấy nụ cười xinh đẹp của Vân Hiểu Nguyệt, lập tức vui, vội vàng ôm lấy nàng, thâm tình nói: “Người Trẫm yêu, đương nhiên là Điệp nhi!”

“A... Không, gạt người! Hoàng thượng, người yêu nô tì, người yêu nô tì, đúng không?” Nhu phi lập tức cuồng loạn, giọt nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống, gương mặt tái nhợt méo mếu, vô cùng xấu xí!

Tần Ngạo chán ghét nhìn ả một cái, khinh thường: “Trẫm yêu người lúc nào, cho tới bây giờ Trẫm chưa từng yêu người, hạng nữ nhân tâm tư ác độc như người cứ chờ chết già trong ngục đi!”

“Không... đây không phải thật sự, không phải thật sự...” Nhu phi thê thảm gào khóc đến tê tâm liệt phế, rồi sau đó trong miệng trào ra máu tươi, đầu ngã sang một bên rồi ngất!

Đau lòng không? Nhu phi, sự đau lòng ấy của người đem so sánh với Điệp nhi, so sánh với ta, không thể nào bằng được, cho nên, sao ta lại có thể dễ dàng bỏ qua người như vậy?

Đẩy tay Tần Ngạo ra, Vân Hiểu Nguyệt đi lên trước, đâm kiếm thật sâu vào đùi Nhu phi, “A...” Nhu phi hét lên một tiếng, tỉnh lại.

“Hoàng... Hoàng thượng cứu thiếp, cứu thiếp!” Gian nan cử động cơ thể, Nhu phi chảy mồ hôi như mưa hạ, khóc lóc kêu than, Vân Hiểu Nguyệt nghe vậy, nghiêng đầu giọng mỉa mai nói: “Hoàng thượng, ả, người còn muốn giúp không?”

“Điệp nhi, Trầm... Ở bên ngoài chờ nàng!” Tần Ngạo giật mình, thật sâu nhìn thoáng qua Vân Hiểu Nguyệt, xoay người đi ra ngoài.

“Không...” Nhu phi thê thảm kêu lên, tuyệt vọng nhìn thân ảnh Tần Ngạo biến mất, ngã vào trong đám cỏ rác gào thét khóc rống lên.

“Nhu phi, từ đầu đến cuối, cho tới bây giờ hần chưa từng yêu ngươi, ngươi chẳng qua là một món đồ chơi của hần mà thôi, chỉ là đối tượng cho hần lợi dụng mà thôi! Ngươi hại chết con của ta, bây giờ lại kích động Hoàng hậu hại chết Huyền nhi, Nhu phi, không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng ta!” Chậm rãi rút trường kiếm ra, Vân Hiểu Nguyệt đặt kiếm trên mặt Nhu phi, cười lạnh nói: “Ngươi không phải kiêu ngạo nhất về mỹ mạo sao? Vậy ta sẽ hủy nó hoàn toàn, cho ngươi đến địa phủ cũng làm nữ quỷ xấu xí nhất, tất cả chuyện này đều do ngươi tự chuốc lấy!” Cổ tay múa loạn, “xoẹt xoẹt xoẹt...” ngập đầy thù hận, chỉ trong nháy mắt Vân Hiểu Nguyệt đã tạo ra vô số vết máu trên gương mặt đáng giận trước mắt, dòng máu đỏ tươi hắt ra chung quanh, tiếng gào khóc của Nhu phi vang vọng trong Thiên lao, ngực tốt đứng bên ngoài sợ tới mức lạnh run người, không dám cử động!

“Ngươi không phải Điệp nhi, ngươi là ma quỷ! Ma quỷ!!!” Đau đớn giãy giụa trên đám cỏ, Nhu phi thét lên những lời vô nghĩa.

“Ha ha, ma quỷ? Nhu phi, những nữ nhân tâm địa ác độc như ngươi, mới là ma quỷ chân chính!” Cười lạnh chặt đứt tay chân ả, nhìn ả dần dần ngừng giãy dụa, nghe tiếng kêu thảm thiết của ả dần dần trở nên mỏng manh, cho đến tận lúc nó hoàn toàn biến mất, quay đầu lại, Vân Hiểu Nguyệt nhìn ngực tốt đứng một bên, lạnh lùng nói: “Nhìn xem, đã chết chưa?”

“Hồi... Hồi bẩm nương nương, đã... đã tắt thở!” Ngực tốt run run kiểm tra, hồi đáp.

“Tốt, tốt quá! Huyền nhi, Điệp nhi, tỷ tỷ đã báo thù cho các muội rồi, tất cả những ai hại các muội đều đã chết, các muội có thể nhắm mắt an nghỉ rồi!” Ném thanh kiếm dính máu vào vũng máu, Vân Hiểu Nguyệt nhìn không được lệ đọng quanh mi, nàng thì thầm rồi xoay người bước ra khỏi Thiên lao!

“Điệp nhi, nàng đi đâu vậy?” Tần Ngạo chờ ở ngoài Thiên lao thấy Vân Hiểu Nguyệt đi ra, vội vàng hỏi.

“Hoàng thượng, ta muốn tiễn Huyền nhi muội muội của ta đi trên đoạn đường cuối cùng, xin ngươi đừng tới quấy rầy chúng ta!” Lướt qua hần, Vân Hiểu Nguyệt cũng không quay đầu lại, đi về phía Sắc Điệp Cung!

49. Chương 49: Hỏa Thiêu Sắc Điệp Cung

Màn trắng tung bay, tiếng khóc ai oán, càng tới gần Sắc Điệp Cung, trái tim Vân Hiểu Nguyệt càng đau dữ dội, nơi đã từng rất vui vẻ nay đã bị một nỗi đau thương vô bờ bao phủ, đã không còn Huyền nhi dịu dàng đáng yêu nữa rồi, trên thế giới này cuối cùng đã chẳng còn bất cứ điều gì có thể làm nàng vương vẩn nữa. Lại một lần nữa, cô độc. Không còn nề hà vương vẩn gì nữa, là lúc rời đi rồi!

“Nương nương, hu hu...” Thấy Vân Hiểu Nguyệt đi vào, thị nữ quỳ trên mặt đất khóc đều hành lễ, Vân Hiểu Nguyệt phát tay, đi thẳng đến trước quan tài.

Huyền nhi đã được thay quần áo sạch sẽ, đeo đồ trang sức trang nhã bình an ngủ bên trong, gương mặt quen thuộc ấy khiến Vân Hiểu Nguyệt đau thương, nước mắt tuôn rơi.

“Huyền nhi, muội an tâm đi thôi, những ai hại muội, tỷ tỷ đã giết chúng chôn cùng muội, ngày mai tỷ sẽ đưa muội đến bên đại ca, ngủ yên nhé!”

Ngồi chồm hồm trước quan tài, nỗi đau trong lòng Vân Hiểu Nguyệt không thể nào ức chế, giết họ đi thì sao chứ, Huyền nhi, rốt cuộc thì vẫn không về được!

“Điệp nhi, đừng như vậy, Huyền nhi ở dưới suối vàng có biết, nhất định không muốn thấy nàng đau lòng đến thế, đứng lên đi, được không?” Tần Vũ sớm đã đến Sắc Điệp Cung đau lòng nhìn Vân Hiểu Nguyệt khóc mãi không dứt, nhện không được bèn khuyên bảo.

“Đúng vậy, Huyền nhi mà biết sẽ lại lỗi nhải!” Vân Hiểu Nguyệt gục đầu xuống, nỉ non nói.

“Nàng bệnh nặng mới khỏi, không chịu nổi sức ép như, đi nghỉ ngơi chút đi, ta giúp nàng trông giữ linh đường, được không?” Nàng Vân Hiểu Nguyệt dậy, Tần Vũ thân thiết nói.

“Tần Vũ, cầu người một chuyện, được không?” Ngẩng đầu, Vân Hiểu Nguyệt bi thương nói.

“Được!”

“Ngày mai, giúp ta an táng Huyền nhi bên cạnh mộ của đại ca, nàng là đại tẩu của ta, ta nghĩ, Huyền nhi sẽ muốn vậy, có được không?”

“Được!”

“Cám ơn người!” Nở nụ cười nhẹ cảm kích, lại nhìn sắc trời bên ngoài, Vân Hiểu Nguyệt phất tay, thở dài nói với các cung nữ: “Từ lúc này trở đi, ta cho các người ba ngày nghỉ, Tiểu Viên, phát ngân phiếu trang sức trong tầm cung của ta ọi người, các người đưa người nhà đi đi, nhớ chăm sóc người thân cho tốt, hiểu không?”

“Hu hu... Nương nương, chúng nô tỳ muốn ở cùng người!” Một đám cung nữ khóc nói.

“Bản cung muốn được yên lặng vài ngày, các người đi đi, đừng quấy rầy ta!” Có chút cảm động, có chút áy náy, Vân Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn họ lần cuối cùng, mặt cười trầm xuống: “Lời nói của bản cung không ra gì sao?”

“Dạ, nương nương bảo trọng!” Mọi cung nữ đều lau lệ lui xuống, linh đường rộng lớn như vậy, chỉ còn lại có Vân Hiểu Nguyệt cùng Tần Vũ.

“Điệp nhi, nàng không sao chứ!” Tần Vũ ngẩn ra, lo lắng hỏi.

“Người chết thì đã chết, người còn sống thì phải sống cho tốt, Tần Vũ, để mình ta đưa tiễn đoạn đường cuối cùng cho Huyền nhi đi!” Quỳ xuống trước linh đường, Vân Hiểu Nguyệt đốt tiền giấy, nhớ lại những khoảnh khắc sống cùng Huyền nhi, bắt đầu từ ngày đó mình đến đệ thế, Huyền nhi đã luôn làm bạn với mình, mình lúc ấy hoàn toàn không biết gì cả, may mà có Huyền nhi nên đã thích ứng rất nhanh, rồi sau đó mọi việc của mình đều được Huyền nhi chăm lo, còn bị chịu đòn, nay, ngay cả tính mạng cũng chẳng giữ nổi, tình nghĩa này vĩnh viễn chẳng báo đáp được!

“Huyền nhi, muội vẫn nói muốn nghe ta thổi một khúc uội nghe, ta vẫn không rảnh, hôm nay, để tỷ tỷ thổi uội nghe, chúc mừng muội sắp thành đại tẩu của ta, được không?” Hai mắt đầm lệ lấy sáo ngọc đặt bên môi, tiếng sáo thanh thúy vang lên, Vân Hiểu Nguyệt dùng tất cả vui vẻ thổi ra thành tiếng, đáng tiếc, trong từng âm thanh đều là réo rắt thảm thiết cùng ưu thương đến vô tận, giống như tâm tình hiện tại của nàng.

Tiếng sáo nức nở khiến Tần Vũ lăn chã rơi lệ, cũng khiến nam tử đứng ở cửa thoáng thấy nước mắt, thật lâu sau, buông sáo ngọc trong tay ra, Vân Hiểu Nguyệt lau khô nước mắt, bình tĩnh nói: “Tần Vũ, đưa Huyền nhi đi đi!”

“Được!”

Phất tay để thị vệ nâng quan tài đi, Tần Vũ nhìn Tần Ngạo đứng ngoài cửa, thở dài một tiếng, cũng không nói gì, bước ra khỏi Sắc Điệp Cung.

“Điệp nhi...” Tần Ngạo đi đến, đau lòng nói: “Xin lỗi nàng, là sơ xuất của Trẫm, nàng đừng quá thương tâm, về sau Trẫm sẽ thương yêu nàng, Điệp nhi?”

“Tần Ngạo, ta không cần người yêu ta, đừng quên, ta đã hưu người rồi, người không phải phu quân của ta, người cút đi, về sau, đừng bước vào Sắc Điệp Cung của ta, ta không muốn thấy người!” Cười lạnh, Vân Hiểu Nguyệt lớn tiếng quát.

“Nàng... Vân Nhược Diệp, Trầm đã làm đến thế này, nàng còn muốn thế nào?” Tần Ngạo lập tức không nhin được, nổi giận đùng đùng chất vấn.

“Muốn thế nào ư? Ta muốn đại ca của ta sống lại, ta muốn Huyền nhi của ta sống lại, ta muốn mẫu thân của ta sống lại, người làm được không?” Càng bước đến gần Tần Ngạo, ánh mắt Vân Hiểu Nguyệt càng lạnh, “Không làm được thì rút đi, không làm được thì đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt ta, rút!” Chỉ vào cửa, Vân Hiểu Nguyệt gào lên.

“Nàng...” Trên trán Tần Ngạo nổi lên gân xanh, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, “Trầm biết tâm tình nàng không tốt, Trầm không so đo với nàng, cũng tốt, nàng bình tĩnh lại, chờ đại điển phong Hậu ba ngày sau đi!” Thất bại nhìn Vân Hiểu Nguyệt, Tần Ngạo phát óng tay áo, giận dữ rời đi!

Tạm biệt, Tần Ngạo, ngày sau, ta, chính là Vân Hiểu Nguyệt, còn người, vĩnh viễn không thể trở về làm Tần Ngạo, người và ta —— vĩnh viễn không gặp lại!

Nhìn Tần Ngạo biến mất, đắm chìm trong ánh dương ấm áp, Vân Hiểu Nguyệt nở một nụ cười lạnh lùng như băng giá, tất cả, sắp chấm dứt rồi!

=====

Tối nay không sao cũng không trăng, chỉ có làn gió hơi lạnh nhẹ phẩy, bầu trời đêm xinh đẹp trong quá khứ, bị mây đen bao phủ, đất trời bị màn đêm ôm trọn, nặng nề khiến người ta nghĩ thông suốt, tất cả mọi người sớm đã đi ngủ, ngoại trừ Vân Hiểu Nguyệt.

Ban ngày, nàng đã cất toàn bộ những vật cần thiết vào trong chiếc nhẫn, những gì có thể mang đi, nàng đều không để lại gì, so với chúng bị đốt cháy, không bằng để nàng mang đi nhờ lại xảy ra điều gì, chỉ để lại một đồng tơ lụa ở khổ phòng, nàng không chút nào tiếc lấy để lấp kín mọi góc trong cung điện, dầu tắm ướt sũng, chất đồng trong ngoài cung, việc đến nửa đêm, rốt cục, đều đã an bài xong!

Rửa mặt chải đầu sạch sẽ, thay nam trang ngắn gọn, hóa trang, đổ hết rượu vào từng góc, đến khi chắc chắn rằng không bỏ sót chỗ nào, đi vào phòng ngủ, Vân Hiểu Nguyệt châm một ngọn nến, không chút do dự ném lên trên giường, nhất thời, ngọn lửa lập tức bùng lên, nhanh chóng thiêu rụi giường lớn, lan ra bốn phía.

Vừa lòng gật đầu, Vân Hiểu Nguyệt không chút do dự xoay người đi ra ngoài, khóa bên trong lại, nhảy ra ngoài cửa sổ, dùng đoản kiếm găm chặt bức “di thư” đã sớm viết lên thân cây cách đó không xa, rồi nhảy lên đỉnh ngọn cổ thụ cao nhất trong Lãnh cung, che dấu hơi thở, lẳng lặng thưởng thức Sắc Diệp Cung đã hóa thành biển lửa, đợi gặt hái của nhân vật chính, nàng muốn tận mắt trông thấy Tần Ngạo đau đớn rồi mới an tâm rời cung!

Ngự Thư Phòng.

Tần Ngạo ngồi ở bàn, trong lòng không yên phê duyệt tấu chương, cả ngày hôm nay, sự lạnh lùng của Vân Hiểu Nguyệt và ánh mắt tràn đầy hận thù của nàng mãi quanh quẩn trong đáy lòng hắn, “Diệp nhi, rốt cuộc nàng muốn Trầm làm như thế nào, nàng mới bằng lòng tha thứ Trầm!” Suy sụp buông bút xuống, Tần Ngạo bất an day day huyệt Thái Dương, không biết làm sao cho phải.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một thị vệ thậm chí còn không thực hiện lễ nghi, đẩy cửa ra, hoảng hốt kêu lên: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Sắc Diệp Cung bốc cháy!”

“Cái gì?” Tần Ngạo kinh hãi: “Diệp nhi đâu?”

“Nương nương còn ở bên trong!”

“Không... Diệp nhi!” Tần Ngạo bị thiết gọi một tiếng, vận khinh công, dốc toàn lực chạy đến Sắc Diệp Cung

50. Chương 50: Từ Nay Về Sau, Mãi Là Người Lạ

Ngọn lửa xinh đẹp đang nhảy múa điên cuồng, rất nhanh đã bao phủ mọi nơi, ló ra từ cửa sổ, lôi kéo nhau kết bè kết đội, ôm chặt Sắc Diệp Cung vào trong ngực, ánh lửa cao tận trời chiếu sáng hơn nửa bầu trời đêm, đỏ rực đẹp đến loá mắt, đẹp không sao tả xiết!

Vân Hiểu Nguyệt lẳng lặng tựa vào cành cây, nhìn Sắc Điệp Cung đang chìm trong biển lửa, nụ cười tuyệt mỹ dần dần hiện lên: Điệp nhi, đây từng là nhà của muội, muội đi rồi, vậy hãy chôn nó theo cùng đi.

“Nhanh lên, nường nường còn bên trong, mau dập lửa!” Rất nhanh, tiếng bước chân hỗn loạn truyền vào trong tai, một đám thị vệ, cung nữ cầm thùng, chậu, chạy đến cái hồ nhỏ bên cạnh Sắc Điệp Cung để múc nước, sau đó chạy vào hắt vào đám lửa. Đáng tiếc, tơ lụa ướt sũng dầu, hơn nữa rượu là chất dẫn cháy mạnh, dùng nước bình thường sao có thể dập tắt? Ngọn lửa càng bùng lên càng dữ dội, càng cháy càng to, một chậu nước vừa tiếp xúc với ngọn lửa đã mau chóng bị bốc hơi, nhìn bóng người hỗn loạn phía dưới, Vân Hiểu Nguyệt lẳng lặng nhắm hai mắt lại, chờ đợi...

“Điệp nhi... Điệp nhi...” Tiếng la lo lắng vang lên từ xa tới gần, Vân Hiểu Nguyệt đột ngột mở mắt ra, thấy thân ảnh nhanh như điện của Tần Ngạo.

“Điệp nhi ở đâu, Điệp nhi ở đâu?” Chạy đến trước đám người đang quỳ thành một đồng, tùy tay túm lấy bất kì ai, Tần Ngạo lo lắng hỏi.

“Nường nường, nường nường còn ở bên trong, người vẫn chưa đi ra!” Thị vệ nơm nớp lo sợ trả lời.

“Cái gì?” Tần Ngạo ngẩn ngơ trong phút chốc, sau đó đột nhiên giống như phát điên, quăng người trong tay xuống, phóng tới biển lửa, miệng gào lên: “Điệp nhi, Điệp nhi, đừng sợ, Trẫm tới cứu nàng!”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng... không thể!” Vài thị vệ quỳ một bên lập tức xông lên ôm lấy Tần Ngạo, lo lắng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, thế lửa rất lớn, chỉ sợ nường nường đã... Hoàng thượng, người là vua của một nước, phải bảo trọng long thể!”

“Cút! Điệp nhi của Trẫm đang rất sợ hãi, Trẫm phải đi cứu nàng, đám phế vật các ngươi, còn không mau dập lửa cho Trẫm, dập lửa mau! Cút! Cút...” Tần Ngạo dường như đã nổi điên giẫy ra khỏi mấy thị vệ đang giữ lấy mình, đánh cho họ phun ra máu tươi, nhưng vẫn không thoát ra được!

“Hoàng thượng, xin bảo trọng long thể!” Mọi người sợ tới mức không ngừng dập đầu khuyên bảo, sao Tần Ngạo có thể nghe vào chứ? Hắn lo lắng nhìn ngọn lửa hùng hực, dồn lực vào cánh tay, vừa định đánh vào đầu đám người đang ôm lấy mình, đột nhiên, một cung nữ la hoảng lên: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, trên cây có chữ viết!”

“Chữ viết?” Tần Ngạo sửng sốt, nhìn về phía cung nữ chỉ, chỉ thấy trên một thân cây cách đó không xa, một thanh đoản kiếm loang loáng đang găm chặt lên một tờ giấy có chữ viết bằng máu nhìn đã ghê người, trong ánh lửa chiếu rọi, lóe lên màu đỏ thê lương!

“Sống có gì vui, chết có gì sợ!”

Bướm hóa hoa đỏ, chẳng còn kiếp sau!

Ta đã hưu người, cho nên, cho dù chết, ta cũng sẽ không để lại tấm thân này cho người!”

Từng câu từng chữ quyết tuyệt như vậy, quyết tâm thà chết đến như vậy làm tất cả mọi người đều kinh sợ, thật lâu sau, Tần Ngạo lão đảo đi đến trước cái cây, không thể tin được, hắn vươn tay, run run khê vuốt tấm lụa màu trắng, tuyệt vọng khóc: “Điệp nhi, Điệp nhi, nàng hận Trẫm đến như vậy sao? Hận đến nỗi thà chết cũng không muốn ở bên Trẫm sao? Sao lại thế được, sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy? Ngay cả một cơ hội để bù đắp lại, nàng cũng không cho Trẫm, vì sao? Điệp nhi, Trẫm sai rồi, Trẫm thật sự biết sai rồi, nàng trở về đi, được không? Ta xin nàng, trở về đi...” Chậm rãi ngồi phệt xuống mặt đất dọc theo thân cây, Tần Ngạo lòng đau như cắt, nỗi hối hận vô tận đang cắn xé trái tim hắn, bất lực ngồi yên, dòng lệ nóng bỏng, lăn chã rơi xuống.

“Hoàng huynh, xảy ra chuyện gì vậy, Điệp nhi đâu?” Tần Vũ vội vàng chạy tới, nhìn thấy mọi người đang quỳ, khuôn mặt trắng bệch, lao tới bên cạnh Tần Ngạo hỏi dồn.

Dại ra nhìn Tần Vũ, Tần Ngạo vươn tay, đưa bức huyết thư cho hắn.

“Không... Điệp nhi, sao nàng lại ngốc như vậy? Hoàng huynh, là huynh đã ép nàng đến chết, là huynh!!!!...” Tần Vũ xem xong bức huyết thư, bi phần siết hai vai Tần Ngạo rống giận.

“Đúng, là Trầm ép nàng đến chết, là Trầm đã ép người con gái Trầm yêu nhất, đến nỗi nàng thà tự thiêu, cũng không muốn sống với Trầm, là Trầm đáng chết, Điệp nhi, Trầm đi với nàng, Trầm sẽ đi với nàng!” Tần Ngạo ngậy ngốc, lắc lư người đứng dậy, bước dần về phía ngọn lửa.

“Huynh điên rồi!” Tần Vũ kinh hãi, xông lên ngăn Tần Ngạo lại, khóc rống: “Hoàng huynh, là thần đệ nhất thời nói lỡ, người phải bảo trọng!”

“Điệp nhi là nữ tử thiện lương như vậy, vì Trầm mà phải tự tay giết người, Trầm nhìn vào ánh mắt thống hận của nàng, trong lòng Trầm rất đau, đau đến ứa máu. Nay, nàng đi như vậy, là muốn trừng phạt Trầm, trừng phạt Trầm hại chết tất cả người thân của nàng, Vũ đệ, Trầm biết sai rồi, nhưng Điệp nhi nàng, rốt cuộc không về được nữa! Điệp nhi...” Tần Ngạo quỳ rạp xuống đất, nhìn ngọn lửa hừng hực mà gào lên, trả lời hần, là thể lửa càng mãnh liệt và tiếng lửa cháy bùng bùng.

Điệp nhi, muội nhìn thấy chưa, tỷ tỷ báo thù uội, tỷ tỷ không giết hần, tỷ tỷ khiến hần nhớ muội trọn đời trọn kiếp, Điệp nhi à, muội biết rồi, nhất định sẽ rất vui vẻ, đúng không? Điệp nhi, bắt đầu từ giờ khác này, thế giới này sẽ không còn Vân Nhược Điệp, sau này, tỷ tỷ sẽ thay thế muội, sống thật tốt! Mắt lạnh nhìn Tần Ngạo cực kỳ bi thương cùng Tần Vũ nước mắt ràn rụa, Vân Hiểu Nguyệt mỉm mai nở nụ cười, hai vị, từ nay về sau, vĩnh viễn không gặp lại!

Nhẹ nhàng vận khí, Vân Hiểu Nguyệt vừa định rời đi, đột nhiên, một tiếng “Nguyệt nhi...” quen thuộc làm nàng khựng lại, vừa quay đầu lại, Vân Hiểu Nguyệt đã nhìn thấy Tư Đồ Viễn đã đi rất lâu, lúc này đầu trên gương mặt tuần tú của hần tràn đầy đau đớn, hai mắt đầy tơ máu, như ngọn cuồng phong cuốn đến đám cháy.

Đột nhiên gặp lại, một nỗi đau quen thuộc từ từ thấm vào trong tim, Vân Hiểu Nguyệt vốn định rời đi, không biết vì sao lại bất động, chỉ có thể yên lặng nhìn, nhìn...

“Hoàng thượng, Vương gia, nương nương đâu, nương nương đâu?” Gắng gượng hành lễ, Tư Đồ Viễn vô cùng lo lắng hỏi.

“Điệp nhi nàng...” Tần Vũ ghen ngào nói không nên lời, đưa bức huyết thư ra.

Tư Đồ Viễn run run mở ra đọc, giọt lệ trong suốt rơi xuống: Nguyệt nhi, sao nàng lại ngốc như vậy? Xin lỗi, là ta đã tới chậm, Nguyệt nhi, sao nàng lại có thể bỏ lại ta chứ? Chờ ta, Tư Đồ Viễn ta nguyện đời đời kiếp kiếp bên nàng!

Tháo xuống lệnh bài bên hông đặt xuống dưới chân Tần Ngạo, Tư Đồ Viễn cúi người hành lễ: “Hoàng thượng, thần muốn đi cùng Điệp phi nương nương, thần vốn là ảnh vệ của nương nương, Hoàng thượng, xin người hãy bảo trọng!” Nói xong, lao vào trong biển lửa!

Không... Che miệng mình, Vân Hiểu Nguyệt kìm lòng không được hô một tiếng dưới đáy lòng, hơi thở lập tức hỗn loạn, lập tức nhắm mắt lại, nàng không muốn nhìn, cho nên không có chú ý, thân ảnh đang bay giữa không trung của của Tư Đồ Viễn hơi khựng lại đôi chút, đôi mắt đỏ bừng đột nhiên hiện lên một sự mừng vui điên dại, rồi sau đó không chút do dự quăng mình vào trong biển lửa.

“Tư Đồ Viễn...” Tần Vũ không cứu kịp, trơ mắt nhìn Tư Đồ Viễn lấy thân chết theo chủ, lập tức vang lên tiếng “ầm ầm”, Sắc Điệp Cung đổ sụp xuống, thể lửa mạnh mẽ!

“Điệp nhi...” Tần Ngạo lại xót thương kêu lên, nghịch huyết phun ra một vốc máu ra, nghiêng đầu sang một bên, ngất lịm đi!

“Hoàng huynh!”

“Hoàng thượng...”

Chỉ một thoáng sau, càng lúc càng hỗn loạn, tiếng động ồn ào khiến Vân Hiểu Nguyệt mở mắt ra, không gian trước mắt đã không còn bóng hình Tư Đồ Viễn.

Viễn, vì sao huynh lại lừa gạt ta? Nếu huynh đã lựa chọn cái chết, vậy hãy ở lại đây đi, gặp lại!

Nâng tay lau đi giọt lệ chảy xuống bên khóe mắt, Vân Hiểu Nguyệt không chút nào lưu luyến bay lên khỏi ngọn cây, như một cơn gió lướt nhanh qua bờ tường Hoang cung cao cao, biến mất trong màn đêm!

—Hết phần 1—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-yeu-phi>